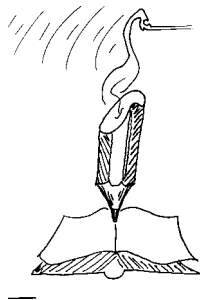

Г У Л Р У Х С О Р

Нақшош Кони Алави (Берлин. 1990)

Г У Л Р У Х С О Р

РЎЗНОМАИ БЕРЎЗ

(ФАЛСАФАИ НИГОҶИ АНДЕША)

(Китоби аввал)

РАВЗАНАЕ БА ҲАРАМСАРОИ АНДЕША...

*Қудрати андеша аз соҳиби андеша
ҳазорон мартаба бештар аст...
Андарзи Зардуштона.*

Ба инсон ҳама чиро метавон омӯхт, –
Ба чуз андешиданро.
Ба инсон ҳама чизро метавон намоиш дод, –
Ба чуз мушикофии мушоҳидаро.
Ба инсон ҳама чиро метавон фармуд, –
Ба чуз дар зарраи нур дидани хуршедро!
Ба чуз дар қатра дарёфтани укёнусро!
Ба чуз дар як донаи наск шинохтани курраи арзро!..
Мутаасифона одамизод бештари умри фониашро дар талоши доштгану бардоштгани чизҳои ночиз сарф карда, аз олами пурасрору нотакрори тафаккуру андеша беҳабар, аз боғи хушсамари худшиносиву худдарёбӣ бебаҳра, аз чашмаи фазлу хирад ташнаком мӯъҷизоти зиндагиро надидаву шинохта аз олам дар мегузарад. Дареғи ранчи офариниш, дареғи заҳмати офаранда!.. Кайҳони рӯх, паҳнои бекарони андешаҳои инсонӣ, ин чангали анбӯҳи касмабину касмагузар, ин афлоки аз хок фирорӣ, зишттарин, зеботарин, амиқтарин, рӯётарин, лолтарин, гӯётарин, пурасрортарин... олами оламхост; олами наомӯхта, шинохта, кашф нашуда,-дидаи надида! Ин олам ҳарамсароеро мемонад, ки дарҳои дарун андар дарунаш чуз ба рӯи соҳиби худ, ба рӯи дигарон як умр баста хоҳад монд...

Бо ин китоб муаллиф ба “ҳарамсаро” – и андешаҳои худ чун чашми сӯзан равзанаеро боз карданист; барои онҳое, ки дар зарра хуршедро дида метавонанд, барои онҳое, ки дар як қатра укёнусро шинохта метавонанд, барои онҳое, ки курраи арзро бо як дона- дар як донаи наск дар кафи худ бозӣ доронда метавонанд...

“Рӯзномаи берӯз” наққошиеро мемонад, ки рангу борапро танҳо бо нигоҳи дақиқи мушоҳида метавон дарёфт. Дар он тасвири тассавури диду дарки тасвиркунанда ва мавҷудияти тасвиршаванда муҳим аст. Дар ин китоб сатреро метавон дарёфт, ки идомааш андаруни харфҳову нуктаҳост, мисраеро низ метавон пайдо кард, ки ба сари худ як шеърӣ комил аст. Инчунин шеъреро метавон дарёфт, ки оғозаш анҷом аст, анҷомаш оғоз. ”Рӯзнома” гуфтугӯи беовои махрамона аст, бо худу бе худ, бе ҳамагон, бо ҳамагон. Суол андар ҷавоб аст, ҷавоб андар суол... Аз гоҳе ки худро мешиносам ва ба суолҳои бешумори зиндагӣ дар танҳои бо ҳама ҷавоб мечӯям, ин китоб дар ман асту бо ман аст. Онро дар деворҳои лоии хонаи падар, бо лаҳча, дар партаи мактаби қишлоқ бо най, дар кафи дасту кафи баргҳо, дар қоғазпораҳо, дар дафтари зарварақ бо методҳои тиллоӣ... хулоса дар ҳама ҷо ва дар ҳама чиз навиштаам ва хоҳам навишт... Ин китоб оғозу анҷом надорад! Онро метавон аз охир боз кард, метавон сӯи оғоз варақ гардонд. “Рӯзнома” аст, бидуни рӯз! Магар фикру хаёро, дарку инкори дидаву шунидаро, мантиқи муқоисаро, қозибҳои оҳанрабои хотираро, оташғаҳи тору фурузону сарду сӯзони ёдро, нафаси бенафасии имдодҳои фарёдро, мушикофии ҳайратангези мушоҳидаро, парвози оламгиру кайҳоннавардии андешаро рӯзу соати муайяне ҳаст?! Абадо!

ГУЛРУҲСОП

Москва. Пуштаҳои Қрилатск.

Охири тобистони 1997

II II II

ВОРИСОНИ МЕРОСИ ҲАҚИРОНА. Сохти ғуломдорӣ аз байн рафт, ғуломдорӣ маҳкум шуд, ғуломдоронро хок кашид, ғуломон озод гардиданд, аммо табиати ғуломӣ ва одати ғулом будан дар рӯху равони одамон монд, ки монд. Инсон дар тӯли мавҷудияти худ исбот кард, ки ғулом набуда наметавонад. Ғуломии ӯ ба ҳар касу ҳар чиз дар ҳар ҳаракату рафтору гуфтору кирдораш ҳар гуна ҳувайдост. Ӯ асоратро пешни худ намехонад, худ сипосгузор ба хидматаш меравад... Гарданбандҳои гаронбахову зебо, ки имрӯз ифшоғари фарҳангу маърифати соҳибони худанд, ҳамагӣ нишонаи содаи даврони ғуломдориянд. Балки нусхаи аслии кӯргиреҳи бандҳоеанд, ки ҳангоми шитобкорона буридан дар гардани ғуломон боқӣ монда буданд...

II II II

ҒУЛОМИИ ХОҶА, ХОҶАИ ҒУЛОМ. *Ғуломӣ барои ғуломзода як навъ ҷоиза аст!* Ғулом нисбати хоҷаи худ бартарихи зиёде дорад. Ӯро андешаи гармиву сардӣ, обу дона, хону хонавода, шаъну шон, нангу номӯс... дарди сар намекунад. Ғулом ҷуз табассуми сохтаи қаноатмандӣ, ки ҳамеша гирди лабонаш давр мегардад, ҳунари дигаре надорад ва ҳунари дигареро омӯхтан низ намехоҳад. Ғуломон аз хоҷагони худ хушбахттаранд! Беҳуда нест, ки дар дунё ғуломон ҳазор андар ҳазоранду хоҷагон ягон, ягон...

II II II

Офтоб табассуми парвардигор аст.

II II II

РҶИ БЕРҶИИ ҶОДА. Як умр кулбор бар дӯш дар сафарам. Ҷодаҳои беспуморро понасавори вақту замон тай кардаам. Андар навори аккосии хотираам ҳазорон чехраву симоҳои одамонро бардоштаам, аммо ҳайратзадаам, ки чаро “намуд, рӯй ё симо”-и роҳи хурд ё бузурге дар ёдам намондааст. Шояд роҳҳои тай кардаи ман монанди баъзе одамон симои хоси хотирмон надоштаанд, симое, ки бо як дидан дар лавҳи хотир нақш бандаду зудуда нашавад...

II II II

БА ҶОИ “ДАРЕҶО!” Аз омадану рафтани ту, дар ёди ёдам танҳо тунд вазидани барфбод боқӣ монда аст; шитобзада, сард, қачрав, сарсафед, тарсу... Дигар ҳеч чиз, дигар ҳеч чиз!

II II II

ПОЙТОСАР ЗИШТ. Ном номаи қисмат аст, ба ворису соҳиби ном. Он гоҳ гумон доштам, ки номат ба худат муносиб нест. Бароят номи дигар ихтироъ кардам; Сарнавишт! Надонистам, ки рӯзе дар шеъри худ калимаи сарнавиштро бо “пойтосар зишт” қофия хоҳам кард... Ва нак-нак ҳар чӣ турову номатро бидуни ихтиёр ёдрасам мекунад, таҳқири хотири хотираи ман аст, таҳқири хотири хотирае, ки баробари шунидани номат акси садои ғиғони шонаҳои маро бар мегардонад. Аз буданат набуданат, аз диданат надиданат, аз ёдат беёди алвост!..

II II II

Одами хаста синну сол надорад.

II II II

НОБИҒАИ ҲУБОБ. Хоҳиши нигоҳи хаёл наққошест, нобиға! Гоҳе дар чаҳордевори мижгон манзараҳоеро иҷод мекунад, ки дар соҳирӣ нусхаи фирдавсро аз байн мебаранд.

II II II

МИЛЛАТИ МИЛЛАТ. Дӯстонам гуногунмиллатанд; Зарафшонӣ, Бадахшонӣ, Хучандӣ, Хатлонӣ, Қаротегинӣ, Даҳаникӣкӣ!.. Як худам танҳои танҳо тоҷикам! Як фард, як миллат!

II II II

ШЕВАИ ПОШНАҲО. Садои пой низ метавонад гувоҳи ҳол, ҳолат ва синну соли одам бошад. Садои кафши одами солхӯрда бо забони хастагӣ заминро миннат мекунад. Садои кафши ҷавон ҷодаро ҷолоку бебок мебӯсад...

II II II

МУҚАЛАМИ ҲОЛАТИ ҲОЛ. *Нуғи асои* пирон ба охири роҳи умри ишон чун ба поёни китоби дер- навиштаву зуд хондашуда гӯиё нуқтаи баландовову амиқу вопасинро мегузорад.

II II II

ДАРЕ БА ОЛАМИ ЯК ОДАМ. Пешгуфтори ҳар китоб, хоса аз они муаллиф, дарест барои ворид шудан ба олами асрор, андеша, хунар ё беҳунарии нависанда. Нахустсухани муаллиф, бар асари худ аз он чихат қолиб аст, ки фикру андешаҳои дар қолаби як сохти адабӣ нагунчидаашро, кушиши дар чаҳорчӯбаи сохти дигар (вобаста ба хунари худ!) имкони гунчидан, будан ва зистан медиҳад. Барои баҳо додан ба баъзе асарҳо варақ задани пешгуфтори онҳо кифоя аст!

II II II

БУЛБУЛУНИ ШАҲРӢ, ЗОҒҲОИ РУСТОӢ. Зани рӯстоие, ки барои аёдати хешу таборон ба шаҳр омада буд, дер гоҳ аз ойинаи симо чапм нақанда, абрӯгиреҳ сар мечунбонд. Марди овозхоне дар ниҳояти беҳунари опера мехонд. Чамоат ҳама дар дил зудтар ба поён расидани ин базми иҷбориро, ки ба дилу чигари ҳама зада буд, интизор буданд, аммо касе чуръат намекард, ки аввалин шуда обилаи дилашро кафонад. Мардум аз ҳамдигар шарм медоштанд, аниқтар ибто мекарданд, ки мабодо ироди бечояшон нисбати овозхони маъруф, ифодагари ақабмондагӣ ва бефарҳангии ишон доништа шавад. Беҳунарии овозхон аз ихсоси завқи табиӣ ин зани рустой, ин якрӯи сода, ин мутахассиси таронаи андалебону чағонаи борон, низ пинҳон намонд;

– Ба худо, зоғҳои мо аз ин бечора бехтар мехонанд! Ҳамин дам овозхон гӯё бар қасди иродгиранда чунон авҷи сурудро гирифт, ки зани бечора аз ҷой як қад паррида, ҳаросон ба чаҳор сӯй нигариста гиребони тавба қабза кард. Ҳозирон ҳарчанд таи дил хандакаф буданд, бо нигоҳи фарҳангӣ бефарҳангии занро маломат карданд. Мунақиди рустой аз баҳои кушандааш қаноатманд нашуд, ки ба чамоат қатъӣ муроҷиат кард;

– Ту дону худо, ин мардак бо ҳамин хунараш ҳамроҳи

хешу табору бачаву качааш аз мардум изо намекашад,
шарм намедорад?! Вой бечораи худое !..

II II II

ҚОСИДИ ХАЗОНРЕЗ. Шукуфаи нигоҳи онеро, ки асрори
нахондании дидаашро меписандидам, сӯи хеш хандон
дида, беихтиёр ғамгину рӯҳафтода шудам. Ҳар боғи
гулафшон рӯ ба хазон дорад. Ҳар шукуфой қосиди ночори
хазонрез аст, шукуфаи нигоҳ низ ...

II II II

ЯКИ ҲАЗОР, ҲАЗОРИ ЯК. Боиси бадбахтии як чамбият
як фард аст, боиси бадбахтии як фард як чамбият! Ҳар
чамбият аз як фард, ҳар фард аз як чамбият ибтидо
мегирад! Ҳар як фард дар як чамбият, ҳар чамбият дар як
фард бар қост...

II II II

КОХИ ХАНДИДА МУРДАН. Сирк кохи хандаи талхи
одамист, ба рӯи худ, барои худ, ба ҷои худ, ба ҳоли худ...
Хандаи худтаҳқиркунандаро хуш надорам! Сиркро (цирк!)
дӯст намедорам!

II II II

Дар олам нигоҳеро чун нигоҳи тифли тоҷик ғамгин,
ноумед, пур аз суол, солдида, хаста ва маҳкумкунанда
надидаам!

II II II

АЛХИМИКИ СОНИЌ. Таркиби кимиёвии сиришки ман дар илм номаълум аст. Ман ғубори хузни хастагӣ мегирям!

II II II

Биҳишт аст, ин Ватан! Дардо, ки ошкону ворисону раҳнамоёну ғамгусоронаш биҳишти нестанд!

II II II

ДОМИ ХОЛӢ. Вақте кабӯтарони ангӯштонат аз кафи ларзони ман шитобзада парриданд, талх дарёфтам; Дар доми тамаъ дони фиреб тамои шуд!

II II II

МАРСИЯИ ПАЖМУРИДАГӢ. Як баҳор бо гулафшони алвону рози нози нозанинӣ дар коҳлуди талхи ҳасудии вақт, дар фиғони падрудӣ барги хазон сӯхта хокистар шуд...

II II II

ШАРҲИ БАӢН БАРОИ ТОҶИРОНИ СУХАН. Ҳон, ҳарзафурӯшони кӯчаву бозор! Вақт аст, ки дар савдои сухану каду аввалро бигузореда сониро бипазиред! Фурсат аст, ба мантиқи беҳунарии худ бирасед, то оқибат дарёбед, ки шеърро ба сатҳи тӯда, яъне худ на, тӯдаро, худро, ба сатҳи дарки фарҳанги шеър бояст воло кард!

II II II

РЕШАПАЙВАНД. Ҳама девонағони олам хеши мананд,
зеро ҳақро ҳақ мешиносанд, сиёхро сиёх мебинанд, ростро
рост меғӯянд...

II II II

Шеъри асил акси овои гираву хандаи рӯҳ аст! Баъзеҳо
чунон баланд мегирианд, чунон баланд механданд, ки садои
ҷонхарошу нофорамашонро ҷуз ғӯши хуши худашон каси
дигар таҳаммул карда наметавонад!

II II II

ДҶҶСТИ ДУШМАН, ДУШМАНИ ДҶҶСТ! Дӯстонро
бузургони аз тачрубай рӯзгор бархӯрдор ба се гурӯҳ тақсим
карданд; Дӯстони нонӣ, ҷонӣ, забонӣ! Ман дар лаҳзаҳои
қисматсози ҳаёту мамот дӯстонамро ду гуна шинохтаму
дарёфтаам; Дӯсти душман, – душмани дӯст!

II II II

ХОТИРИ ХОТИРА. Ба умеди хотири хотираи худ набояд
шуд. Хотира низ гоҳе аз фаромӯшхотирии худ беашку
беовоз мегирад.

II II II

Гунаҳ кардам; Туро дидам, надидам!

II II II

САРОБИ НОЗИ ТАМАННО. Бахт зодаи орзуву умед,

ихтироъи ҳолати нокомӣ, тапшнагии саробсози хаёл,
таманнои хавасу хоҳиши зан аст. Чунин аст, ки вучуд
надорад.

II II II

Бахтро бадбахтӣ тавлид карда аст, бадбахтонро тамаъи
чашмносери хушбахт будан...

II II II

ДАШНАИ НИҚОР. Хотираи хотираҳо, - хотираи таҳқир
вучуд дорад; дар ниҳояти ниқорталабиву кинаҷӯиву
хунхоҳӣ. Қасос зодаи ҳамин хотира аст!

II II II

МУҲАББАТИ БИМУ ҲАРОС. Саге, ки соҳибашро дӯст
надорад, ё ақаллан аз ӯ натарсад, оқибат ӯро хоҳад газид.
Ин нуктаро ба волидаину атфол, канизу хоча, шоху гадо,
устоду шогирд... метавон нисбат дод!..

II II II

ГУЛБОНГИ ГУЛШАН. Накҳат низ ово дорад, овои
мадхушкунанда! Накҳат овои гулу гиёҳ, овои гулшан, овои
ғунчаҳо, овои бӯи зиндагиниҳоди хок аст, ки онро бо хуши
димоғ метавон шунид.

II II II

ҲАЗОРИ ЯК, ЯКИ ҲАЗОР. Ҳар рӯз ҳар рангам. Ҳар соат
ҳар хелам. Ҳар лаҳза ҳар гунаам. Ҳар сония ҳар сонам! –
Ман на якам, на ду, – чандам, чандинам, чандонам!

II II II

ГИРЯИ ХАНДА, ХАНДАИ ГИРЯ. Ба ҳоли мардуме, ки ба лӯъбатаки дар авчи мастӣ сохтаи худ, ҳақирона имон меорад, ба ҳоли қавме, ки ба пой пайкараи сангини ҷаҳли мураккаби худ, сари сачда мегузорад, ба ҳоли халқе, ки шукрона дар лаб аз дасти парваридаи худ, заҳри ҳалокатро нӯш карда, сипосгузори миннатдор ҷон меканад, – гиристан хандидан аст, хандидан гиристан!

II II II

МАНТИҚИ АСОРАТ. Исёнгарон, тазохуротгарони ҳама даври замон, ин барраҳои қурбонии сиёсат, ин пиёдакунандагони ҳама гуна ғаразҳои сиёсатмадорон дар асл ғуломон, асирон ва канизаконе ҳастанд, ки на аз барои сохтани дунёи нав, на аз барои ҳимояи ҳуқуқи башар, на дар дифои бахту саодати худи фарзандон, балки барои қатли ғуломе мисли худ, барои таҳқири асире монанди худ, барои ба хок яксон кардани канизе ҳамсони худ синону дашна ба даст мегиранд, хун мерезанд, дар хуни худ ғарқ мешаванд...

II II II

Тухми ғуломиро худи ғуломон киштаву сабзонидаанд.

II II II

БЕҲАДДИИ ҲАДДИ НАФСИ ХУДКУШӢ. Боиси ҳама бадбахтиҳои инсон нафси таҳқаш, ҳиреу тамаъ ва гурусначашмии ўст. Одамизод аз зиндагӣ ҳамеша беш аз меъёру зарурат талаб мекунад ва меситонад; Барои як тан ҳазор хилғат, барои як сар даҳ кулоҳ, барои ду пой бист ҷўфт кафш... Ва боз тифлона ҳайрон мешавад, ки сактаи дил гирифта асту сактаи мағз, ҷонаш дард мекунаду ба

мӯяш барвақт сафедӣ дамида, ҳавсалааш пир шуда аст...

II II II

Одамон на танҳо аз гуруснагӣ, балки бештар аз серӣ ба ҳалокат меқрасанд.

II II II

ЯК ТИРИ МИЛЮНКУШ. Ҳама ҷангҳои олам аз як тир оғоз шуда, бо миллион қурбониҳои бегуноҳ ба охир мерасанд.

II II II

АНБОРИ ТАЪРИХ. Бойгонӣ (архив) ҳам ганҷур аст, ҳам анбори таърих. Аз он ҳам бӯи мағок меояд, ҳам бӯи нафталин. Ҳар ду низ бӯи мурдаанд.

II II II

АНҶОМИ ОҶОЗ. Барф борид. Об шуд. Аз танаи урёни дарахтон, аз нуғи панҷаҳои сарди шохсорон шорид... Барф пир шуд! Пир шуд, то ки бимирад!

II II II

ОДАТЕ, КИ ҶОНИ ҲАСТИСТ. Ишқи хокиёни фонӣ низ як навъ одат аст, одати табиӣ як ҷинс ба ҷинси дигар. Ишқи афсонавии Лайливу Мачнунҳо, Ромеову Ҷуллетаҳо... (бо кӯмаки шоирон!) ин одатро бар ҳам зада, муносибати содаву табиатфармудаи як ҷинсро ба ҷинси дигар фалсафаи кайҳониву шеъри ҷовидонӣ ато карданд... Ошиқони одатшикан дар баҳои ин ҷуръати беназир худро ба танҳои абадӣ маҳкум карданд, ба танҳониву ҷудоии ногузири бо ҳаму бе ҳам будан...

II II II

ФАСЛИ ФАСОНАКУШ. Дӣ нозанини собикро дида, нашинохтам. Самуми бераҳми вақт дар боғи чехрааш чунон бераҳмона турктозӣ карда буд, ки аз ин ғорати ноҷавонмардона, аз ин таҳрири беинсофона дар рӯ ба рӯяш чанд лаҳза музтар мондам ва бидуни ихтиёр гунаҳгорона ба замин нигаристам...Ҳаққо, гунаҳгорист асли бегуноҳӣ!

II II II

Пириро барои бевафоияш, барои ҳасудиву ноҷавонмардияш ба ҷавонӣ маҳкум бояд кард!

II II II

Ба се чиз одат кардан мушкили мушкилҳост;-
Ба гирияи мард,
Ба мардии зан,
Ба пирии кӯдак!..

II II II

НАМУ ФАМИ ҲУЗН. Дидани се манзара бидуни ихтиёр ҷашмро пурнаму дилро пурғам месозад;
Гӯри фуру рафта,
Хонаи сӯхта,
Боғи офат расида!..

II II II

ФИҶОНИ АНГУШТОНИ ПАРАФШОН. Рақси дарвешонро мусиқии осмонҳо иҷод кардааст! Парвози бемакони нигоҳу парафшонии ангуштони ишон, фиғон аст, фиғони безабонии рӯҳ ба гӯши кари нафси ҷон аз роҳи ҳаракат тамаъи узви тан!..

II II II

ДАРМОНИ ДАРДҶОИ БЕДАРМОНИЙ. Аз кули ғаму ҳасрат, рашку ҳасад ва зарбаҳои беадолатонаи ҳастӣ худро бо доруи бебаҳо- бо заҳмати қор дармону тасалло додаам. Ин курси маҷонии озмударо, ин дармони дарди хосаро, ки маро аз ҳазор марги муфочову тадриҷӣ раҳонида аст, ҳарчанд чуз ба худ ба касе бахшида наметавонам, аммо ба ҳамагон холисона тавсия мекунам!

II II II

ГУРДОФАРИД – МАРДОФАРИД. Меғӯянд писарони бидуни падар, дар домани модар тарбия ёфта, сустирода, нозук, зудшикан, занмизоч мешаванд. Ҳон, бонувони зиндагиофар, мардофар низ бошад! Аз шерон рӯбоҳ насозед! Оламро, ки бори нангаш бар души шарафи мардонагиву мардон аст, ба занхона табдил надихед! Ба ҳикмати андарзи худичодатон, “мардро мард ҳам зан кунад, номард ҳам зан кунад”, вафодор бошад!

II II II

ДАРДЕ, КИ НОМ НАДОРАД. Пургӯй, ки нишонаи пӯҷӣ ва бефазилатист, монанди пурхӯрӣ ва коҳилӣ беморист, бемории хатарноки сирояткунанда, ки дармонаш танҳо дар забони хомӯшист!

II II II

Пургӯй на худро мешунавад на дигаронро...

II II II

Аз як лол ҳазор пургап метавон сохт, аммо аз ҳазор лақӣ як лол сохтан амри маҳол аст.

II II II

ДУ РҶӢ, ДУ ҶАҶОН. Ҷаҳон мисли сикаи тиллоӣ ду рӯӣ дорад; ду рӯи аз ҳам ҷудоӣ бе ҳаму дар ҳам.

Дар як тараф афти сиёҳу зишти Аҳриман, дар тарафи дигар симои нурунӣ хуршеди Ахуромаздо.

II II II

АЗ САНДУҚИ САБАҚИ РҶЗГОР. Ин ҷаҳор сабақи озмудаи зинадгиро низ ёд бояд дошт, то ба қавли устои панҷрӯдӣ”; “Баҳри дафъи ҳаводис туро ба кор ояд!..”

Як бадӣ кардӣ, ҳазор бадӣ хоҳӣ дид!

Аз ҳисоби баҳти дигарон хушбахт нахоҳӣ шуд!

Барои дигарон зинҳор ҷоҳ макан, ки худ андар он сарозер хоҳӣ афтод!

Аз мардум он чиро талабгор бош, ки худ ба ишон дода тавонӣ!..

II II II

АНДАРЗУ ФАРЗУ ҚАРЗ. Андарзи сидку вафоро аз ҷонварон бояд омӯхт. Онон ҳарчанд аз савганди ҷоннисорӣ беҳабаранд, бо муҳаббати содаву самимии худ ойини сидку вафоро дар олам зиндаву поянда медоранд. Дар дами марг ҷисми нимҷонашро ба остонаи соҳиби худ кашидани сағ, магар нишонаи беназири садоқату вафодорӣ нест?!

II II II

ҲУЗНИ ХУМОР. Рӯзгори сарду беранги танҳой, хумори

ишқи мозӣ дар дилам дарди ширинеро зинда карданд:
Бидуни ихтиёр бахти раҳгумамро бо исрори содаи “ту аз
ман будиву ман аз ту будам”, – аз дарғаҳи бемехрии
сарнавишти бегона чӯё шудам. Паси дари бастаи қисмати
номехрабон, ба ойинаи шикастаи умри гузафта бо дидаи
сабақомӯзи оянда нигариста, барои ҳамеша талху пурозор
дарёфтам; Дар дилу манзили оне, ки бидуни мӯъҷизаи ишқ
чанд тифли аз оламу одам бе хабарро офаридааст, барои
кӯдаки дигар, ишқи یتими ман, ҷой набудаву нахоҳад буд!..

II II II

Дар хуни мо ҳақиқати падруд хуфтааст!

II II II

САРОБИ ТАМАННО ДАР БИЁБОНИ ҲАВАС. Мехоҳам
ҷовидон бошам, –
Барои як лаҳза.
Мехоҳам беҳазон бошам, –
Барои як дам.
Мехоҳам хушном бошам, –
Барои ҳамеша!..

II II II

Нигоҳи ҳаросони тифли یتим ба одаму олам ҳамеша
дастбагиребон аст.

II II II

Ҳама чӣ андоза дорад, ба ҷуз нафси одам, ки андозаи

беандозагист!..

II II II

ОҒОЗИ НОГУЗИРИ АНҶОМ. Одам ҳамон вақт мемирад, ки опшиқон гулшани дидорашро начӯянд, ёрон гули рӯяшро муштоқона набӯянд, меҳрабонон пайроҳаи ошнои манзилашро муштоқона напӯянд, доварон бори вуболу савобашро дар мизони адлу инсофи худ холисона бар накашанд, дӯстон осмони остонаашро зер накунанд, анқарибон номашро аз дафтарчаи хотира хат бизананд, душманон ба бечорагиву бехатарияш қоиш шаванд, ҳосидон ба молу ҳолу ҷоху ҷалолаш ҳасад набаранд, мухлисон дарашро накубанд!..

II II II

ШАРҲИ ФАЛСАФАИ ОТАШИ ДУД. На ҳамаи онҳое, ки худро бо дасти худ аз ҷони ширин маҳрум месозанд, рӯҳан маризанд! Баъзе худкушҳо, неъматҳои олии офаридгор - ҳаёстро, балки аз ночорӣ ба холиқӣ худ бар мегардонанд! Шояд онон ин гуноҳӣ дар ду ҷаҳон набахшиданиро, аз он сабаб ба худ раво мебинанд, ки минбаъд қудрату тамкини зиндагӣ, – ин зарфи нозуки гаронбаҳоро, дар кафи ларзон то охири умр нашикаста, бардошта бурданро, надоранд?! Ҳарчи метавон гуфту андешид, аммо мантиқи даҳшатноки худкушӣ, танҳо ба худи худкушон маълум аст!

II II II

НАХУСТ ТАРОНАИ ҲИҶРОНИ ТИФЛИ БЕЗАБОН. Ватани аслии инсон батни модар аст! Фиғони дамгири тифл ҳангоми ба дунё омадан, магар аз дарди тоқатнопазири ҷудой, аз фироқи ҳиҷрони ин Ватан нест?!

II II II

ҲАМТАБОРИ МАҲЗУНОН. Одами гирён ба ҳама хешу табор аст! Ҷ оҳанги фиғони ҳамагонро, дар навбати худ, бо навои худ, бо ҳавои дарди худ тараннум мекунад...

II II II

ҲУБОБ . Ҳукумате, ки бо мадори зӯриву аслиха, ҷабру ситам, макру риё, зулму зулмат, таъзиқу таъкиби халқ пойдор аст, ишқе, ки дар хоки пасти нафсу тамаъ сабзида аст, хусну ҷамоле, ки бо рангубори маснӯй худнамоист, чун ҳубоби рӯи об бақо нахоҳанд дошт!..

II II II

СИПОСИ ХОКСОР. Аз бӯхтонгарон, айбҷӯён, тавбафармоёну носеҳон як умр қарздору сипосгузорам! Ишон дар авҷи лаззати ҷазо додан ба мани “ пойтосар гуноҳ,” ҳотамона лутф карданд; – гуноҳи аз бихишт ронда шудани Одаму Ҳавворо низ аз ман надиданд, даҳшати Тӯфони Нӯхро низ ба айбномаи бисёрчилдаи ман сабт накардаанд!.. Чӣ ҳиммате, чӣ миннате, чӣ адолате, чӣ инсофе, чӣ бузургие!..

II II II

ДАРДИ БЕДАРМОН. Рапқу ҳасад, бухсу кина монанди дарди саратонанд, қотил, бедармон! Беморро ноаён аз дарун хӯрда- хӯрда ба ҳалоқат мерасонад.

II II II

САДОИ ПОШНАИ ГУМРОҶ.

Ман ҳамон гумроҳи раҳҷӯям,

Ҳамон гулхори худрӯям,
К-аз гили оворагони ишқ
Дар фасли чазо рӯидаам.
Ман ҳамон садпораи ҳар пора бар дастам,
Ман ҳамон худбишкани бегонапайвастам,
Ки фиғони пораҳои хешро,
Аз кафи пой қадар,
Бо гӯши қар бишнидаам!

П П П

ОЙИНАИ ОЙИНИ ХУДНАМОЙ. Ошиқ дар симои
маъшук пеш аз ҳама худро мекобад, худро меёбад, худро
мебинад, худро мешиносад... Гоҳе хушнудона пайдо
намуда, гоҳи дигар маҳзунона гум мекунад, то содаву
тифлона суоле пеш орад, ки ҷавобаш андар он пайдост;
Эй фиғонсози ҳазини раҳи сарбаста кучой?
Эй мани гумшуда,
Чӯёи мани хаста, кучой?!

II II II

ХУШКУ ТАР. Ҳангоми тир шудани пири барҷомонда аз пӯшти девори боғ садои коҳилонаи асои ӯ ҳар дафъа гӯиё ҳар ниҳоли сабзу гулафшонро бераҳмона хушдор медиҳад;
Ту низ хушк хоҳӣ шуд!
Ту низ асои дасти пир хоҳӣ шуд!

II II II

НИШОНАИ ТИРИ БЕҲУНАРОН. Ҳар санги беинсофие, ки бо шасти рашку ҳасаду нотавонӣ беҳунаре сӯи ҳунарманди асил меафканад, сари бесоҳиби чандин ҳунармандро хоҳад шикаст!

II II II

ХОКБҶҶСӢ ХОКСОРӢ НЕСТ! Фурутании хирадмандона дигар асту чошлӯсии тамаъкорона дигар. Байни ин ду мафҳум фарқ нагузоштан, сиёҳу сафедро, пастиву баландиро яқранг дидан аст. Одами чошлӯсу ғуломхислат, хоса оне, ки бо ин роҳи ҳақирона ба зинаҳои тахти салтанат мерасад, оқибат на танҳо аз нусхаи худ ҳазорон сифлагонро меофарад, балки бо намоиши пастии аъмоли худ шаъну эътибори одамизодро ба хок яксон месозад.

II II II

ДАСТУРИ ДАСТГИР. Аз ҳақирону сифлагон, ки боиси пастии баландиянд, парҳез бояд кард! Онон бо бадтарин роҳҳои ҳақирона, бо хоксориву фурутании сохта, минбару тахтҳоро соҳиб шуда, аз баландии пастии худ ба фарқи аҳли фазлу хирад туф мекунанд!..

Автограф 2

II II II

Дар олами савдозада, эй рӯъёӣ,
Гумкардаи ту манам, киро чӯёӣ?!

II II II

АКСИ САДОИ БЕСАДОӢ. Дар тасвири сангдиливу бераҳмии одамӣ дар сангари ҷаҳли худкушиву худхорӣ, ба холи шармандагии фазилят пеши ҷаҳолат, дар баёни пакаркунандаи бераҳмии марғу зиндагӣ, дар хоҳиши кушиши очизонаи шарғу изоҳи ваҳшати “фочиаи тоҷик” акл метаркад, забон лол мегардад, қалам гирён мешавад, миёни сухан мешиканад... Танҳо хиради бечора кушиши очизонаи шарғу баёни ваҳшати лобаёно дар дарки овои шуури шеър барои ҳӯши рӯҳ пайгир аст:

Онон чу ба ҷаҳл ҳамзабонӣ карданд,
Санғони Ватан марсияхонӣ карданд.
Занҳои фусурда гӯрқобӣ карданд,
Тифлони гурусна мурдабонӣ карданд!..

II II II

ҲАНДАСАИ БОЗАРҒОНӢ. Мо ҳама бозаргонем, бозарғони донову коно, боҳунар ё беҳунари бозори зиндагӣ... Яке фазл мефурӯшаду ҷаҳл мехарад, арзон мехараду гарон мефурӯшад. Дигаре санги мазори волидайнашро дар ивази дунбаи рӯғанин ба савдо меғузорад. Оне, ки чинс надорад, ҳамаро мефурӯшад то баҳои бечинсии худро муайян бикунанд... Мо ҳам савдогарем, ҳам харидор. Байни мову савдогарони бозори кӯҳнафурӯшон низ фарқ вучуд надорад; Ишон як умр дидаву доништа моро фиреб медиҳанд, мо як умр, дидаву доништа худро!..

II II II

ИРСИЯТ ВА ҲИРСИЯТ. Навъе аз дарахтону гулу гиёҳ танҳо дар як мазраъ, дар як хок, дар як мӯҳити хосаи обу ҳаво мерӯянд. Гули эделвейс танҳо дар баландии се-чаҳор ҳазор метр месабад, нуму мекунад, ба шукуфой мерасад. Аммо бештари дарахтону гулу гиёҳҳо дар ҳама гуна муҳит сабздаву нуму карда афзун мешаванд, монанди одамоне, ки дар кучо зистан, дар кучо мурдан барояшон фарқе надорад...

II II II

ХАЗОНИ ТУБОИ ҲУНАР. Одамон низ мисли гулу гиёҳанд, гулу гиёҳи хосаи табиат, хоса ҳунармандони асил! Содиқ Ҳидоят, ин тубои бихишти ҳунар дур аз решаи азали, бенасиби обу ҳавои ҷонбахши Ирон, ташнаи лафзи беназири форсӣ, гулдони гаронбаҳои гулистони зебои фронсавиро рӯҳану ҷисман таҳамул карда натавониста ҳазон шуд, - худро кӯшт!

II II II

МАҚОМИ ШЕБУ ФАРОЗ. Уқоб, мегӯянд, дар лонаи мурғи хонагӣ зиста наметавонад! Мурғи хонагӣ чӣ? Оё ин ба ном паррандаи бенасиби ҳавои баландии парвоз дар лонаи уқоб зиста метавонад? Гоҳе як суоли сода, як олам суолҳои муракаби бечавобро иҷод мекунад.

II II II

Шароре муждаи офоқи ман нест,
Нигоҳе миннати ушоқи ман нест.
Ду оламо нигоҳи интизорам,
Низоре, нозире, муштоқи ман нест!

II II II

ХУДЧҶҮИИ ХУДОЧҶҮЁНА. Шайхону сӯфиёни гӯшанишин барои амиқтар шинохтан, омӯхтан ва дарёфтани олами рӯҳи худ чилланишиниро ихтироъ карданд. Озодии ихтиёрии кунчи махбаси худшиносӣ бидуни обу нон, вобаста ба ҳолати рӯҳии ишон чихил рӯз давом мекард. Баъди чихил рӯзи рӯзадорӣ чисм ворисони тамкину қаноати рӯҳ чун аз дари хучраи худшиносӣ берун мешуданд, ҳамоно шайтони нафс соҳибони фариштаҳӯи худро дар остонаи дунёи тамаъу ҳавас бесаброна интизор буд... Чилланишинӣ аз нав тақрор мешуд... Сӯфиёни пок дар таҷрибаи андӯхтаи худшиносӣ собит карданд, ки дарёфтани шинохтани худ бидуни қуштани нафсу ҳавас имконнопазир аст.

II II II

ГАРОНИИ ПҶҶИШИ РҶҶ. Андрей Сахаров, ин олими машҳӯри олам, ними умри худро дар сохтани қотилтарин силоҳи ҳастӣ сарф карда, ними дигари зиндагиашро дар пӯшаймонӣ ва узру тавба гузаронд. Олими аз ихтироъи маргофари худ бадбахту пӯшаймон, агар чанд соли дигар умр медид, аҷаб нест, таҷрибаи илмии худро инкор карда, бозёфтҳои касбии худро рад намуда, ба муфидии илм шак оварда, роҳиб мешуд.

II II II

Чун ғунҷаи хушкида миннатқаши боронам, -
Дар зузаи падрудам, фарёди чавонмаргист!
Рӯзе, ки бимирам ман, байтулҳазани дунё,
Бе хандаи гирёнам, аз сури ғамон холист!

II II II

БОЗГАШТИ ЗАРРА СӢИ ХУРШЕД. Аз ваҳшати “фочиаи тоҷик” ҳарчанд қурбонӣни чаҳолат, – шаҳидони бегуноҳ, гумкардаҳои бевозгашт ва шикастаҳои нопайвастании гаронбаҳо дорам, аммо фалсафаеро низ дарк кардам, ки бидуни ин ҳама тарқишу шикасту рехт ғайри имкон буд; аз анҷом ба оғоз роҳ кашф кардам. Як қадам аз роҳи коинот ба худ наздик шудам! Дар чапми ғуборолуди ойинаи ҳодисот ҳамаро бидуни ихтиёр дар сурагу симои асл дидаму шинохтам;
Ҳамаро санчидам,
Ҳамаро бахшидам,
Ҳамаро кардам гум; –
К – оқибат аз раҳи танги нафасам,
Бе ҳама, -
Бар ҳамаи худ бирасам!..

II II II

Олитарин бозёфт, бозёфтани худ аст!

II II II

Дуртарин, тӯлонитарин, мушқилтарин, сарпечтарин роҳ,
роҳ аз худ то ба худ аст!

II II II

Сухани ишқ ҳамин аст, ки ман медонам, –
Бо ту дар ҳар ду чаҳон давлати дидорам нест!

II II II

ЗИНДОНИИ ОЗОДӢ. Гирди худ ҳамчун гирди сайёраи кашф напшудае сарсону саргардон мегардаму мегардам... Аз ҳеч ҷое, аз ҳеч кунҷе, аз ҳеч гӯшае сӯи худ роҳ надорам. Андаруни худ саргуму раҳгум мондаам. Оҳ, медонам; Маро аз ман, чуз худи ман ҳеч кас озод нахоҳад кард!

II II II

Қисмати ҳунарманди асил пеш аз ӯ тавлид шуда, баъд аз ӯ мемирад.

II II II

ҶАМЪИЯТИ ТАНҲОӢН. Дар маҷмӯ одамон ҳама танҳоянд, ҳарчанд ҳеч кас ба сари худ, аз раҳи дарку таҳлил ба мантиқи танҳои худ расида наметавонад. Мегӯянд, ҳатто дугонаҳо (дуғулуҳо) дар батни модар пӯшг ба ҳамдигар гардонида, аз танҳой мегирянд. Бале, ҳама танҳоянд, аммо танҳои танҳоӢн онҳоеанд, ки як умр андаруни доираи ҷамъияти ҷамъи парешон зиста, аз хати доираи он берун мондаанд.

II II II

АКСИ САДОИ ГИРЯИ ШОНАҲО. Оё он ҳама тӯфону зилзилаҳои даҳшатноку ногаҳоние, ки оламро ба ларза меоранд, акси садои таркишҳои дарунӣ, гиряи беовоз ва ларзаҳои шонаҳои мардони нотавон ва занони танҳо нестанд?! Ҳавову ҳаваси мо, бар дӯши нафаси танҳои мо гаронӣ мекунад. Оҳи сарди мо фиғони безабонии нотавонии танҳоист, дар забони барги хазон, пеш аз фирор аз шохсор !..

II II II

ТОҚАТИ ТАҲҚИР. Такрор ба такрор маро мапурсед, ки зинда кисту мурда кист! Оне, ки нафасе зиндавор назиста аст, аз кучо донад, ки зинда кист! Оне, ки мазори муқаддаси ниёконро зери пои хӯкони дуно дида, аз шарми нотавонӣ кӯр нашудааст, оне, ки тағи санги осийи тоқати таҳқир донавор орд шуда ҳанӯз нафас мекашад, кучо донад, ки ихтироми ногузири мурдан чист!..

II II II

ОТАШИ ҲАӢИ ДЕР ЗИСТАН. Аз шаҳчанори пире, ки аз оташи ҳаӢи тӯлонии зистан дарун ба дарун месӯзад, аз гӯрқоби пир, аз ин боғбони дастхушки мазор, ки ҷуз гӯри худ, дигар барои ҳама хонаи охираат сохтааст, ба суоли ману худ посух бихоҳед, ки оӢ байни зиндагиву марги “тоқати таҳқир” фасли дигаре ҳаст, ки мо намедонем? - Фасли назистан?! Фасли намурдан?!..

II II II

ҶОИЗА ДАР ҶАЗО. Истиқлол, озодӣ, хоҳ миллӣ, хоҳ фардӣ аз осмон фуруд намеояд. Сазовори Истиқлол бояд буд! Ба истиқболи Истиқлол омода набудан, қиммати гарони ин ҷоизаи беназирро надоништан, мантиқи инсонофари онро дарк накардан, зиндагиро дар талоши талху гуворои зистан инкор кардан аст! “Ҷоизаи тоҷик” аз дарк накардани мантику фалсафаи истиқлол, аз беҳирадии пешвоён, аз бечароғии озодихоҳон, аз шабкӯрии чароғдорон, аз раҳнамои оқилу шуҷоъ маҳрум будани ошқони ташнаи Истиқлол сар зада, як насли нуруфарро, як диёри нозанинро ба хоку хун кашид!

II II II

ФҮЛОДИ НУРУ НОР. Истиқлол мисли ҳама мафҳумҳои ҳаммаънии ҳаёту мамот заҳмати пайваставу ҳамешагии фазлу хирад, рӯҳу ҷон, ишқу имонро мецоҳад. Истиқлол ба масал соғари булуринеро мемонад, ки онро дар тоқи болои кохи хушёрӣ, хушдорӣ ва эҳтиёт нигоҳ бояд дошт!

II II II

СҮЗИ НАБЗИ ҚАЙС. Шеър ҷунуни ақл аст! Ҷунуне, ки аз ҳайрати хуни ишқ ҷӯшида, дар қолаби сухан набарди ҳастӣ мекунад, то аз номи ҳастӣ ба нестӣ сарбасар бизанаду нест нашавад.

II II II

ОВОИ ҲАСТИИ НЕСТӢ. Шеър хоҳиши дарёфтган ва шарҳ додани мантику фалсафаест, овои ҳастист, ки вучуд надоранд.

II II II

Шеър кушиши ҷустуҷӯи чизест, ки нест!

II II II

ҲАМА ЧИЗИ ҲЕЧ ЧИЗ. Ҳаёт нафасест, талху ширин, оҳест, сабук ё сангин, хоҳест бетаъбир, беранг ё рангин, хотираест, монданӣ ё бемантику бебақо ! Ҳаёт ҳама чизи ҳеч чиз аст!

II II II

Мантиқи ҳастӣ дар бемантиқии нестист !

II II II

ИЛМИ СИТОРАКУШ. Сиёсат низ илм аст, илми бесаводони ҳамадон! Илми қадимаи бераҳмиву қушгори бегуноҳон, илми сиёҳ дидани сафеду тира дидани хуршед, илми инкори ҳақиқату зиё, илми мункири зоду бунёд, аслу насаб... Дипломатия бошад дар ҳама давру замонҳо дуруғросткуни моҳири ин шуғли шарманда аст!

II II II

Сиёсат гови дуздидаро сар бизанад, дипломатия хандон-хандон онро пӯст меканад...

II II II

НУСХАИ БИҲИШТ. Демократия (Ҳокимияти халқӣ !) аз даврони Сукроту Сенека то имрӯз барои камоли зисти ҷамъияти мутамаддуни инсонӣ ханӯз қадаме сӯи пеш нагузоштааст. Он давлатҳое, ки иддаои демократӣ буданро доранд, аз мантиқи ҳокимияти воқеан халқӣ фарсахҳо дуранд. То даме ки сохти мутлақи демократияи ҷаҳонӣ вучуд надорад, дар як мулк, дар як мазраъ тантана кардани “ғалаба” – и он, рӯи реги биёбон нусхаи биҳиштро наққошӣ карда, худро биҳишӣ номидан аст!..

II II II

Марг озодист! –
Озодӣ аз биму ҳароси мурдан!

II II II

Бохт низ бурд аст, бурди дигар!

II II II

ДАР ЧАШМИ РҶНАМО. Ойнаҳо низ мисли баъзе одамон чанд рӯй доранд. Шинохтану дарёфтани рӯи ҳақиқии онон мушкили мушкилҳост. Одамон ойнаи дуруғтӯйро дӯст доранд, ойнаеро, ки симои ишнро мувофиқи хосту хоҳишашон намояд. Гуноҳи ойнаҳои шикастаи кафшернопазир ин буд, ки ҳақиқатро ба ҳақиқатқимобон бепарда намудаанд.

II II II

Аз ҳақиқат дур зистан, аз хатар дур будан аст!

II II II

НАКҲАТИ ЭЪҶОЗ. Накҳату ранги ҳар гуна гул, накҳату ранги ҳар гунаи зиндагиаст; накҳат дар накҳат, ранг дар ранг, эъҷоз дар эъҷоз...

II II II

АРҶУШТИ ШАҲПАРАКИ АТЛАСӢ. Барои ҳар рӯз сад бор хушбахт будан чизи зиёде зарур нест; Рақси мавзуни кокулони сабза, накҳати гули ношиносе, ҷилваи ошиқонаи шохпараки атласиболе, табассуми зебову самимонаи раҳгузаре, ёди ширине, дидани дидори дилхоҳе, тамошои ҷамоли худ дар чашми ойнае... Барои бадбахт шудан аз ин ҳам камтар, – ҳарфи баде, нигоҳи коже, шикастани кӯзачаи зебое, пешпо хӯрда афтодан... кифоя аст.

II II II

Пирӣ хиёнат ба ҷавонист!

II II II

Савоб низ вубол аст, агар садди роҳи вуболкоре набудааст!

II II II

Фазл низ ҷаҳл аст, агар чоҳилеро фозил накардааст!

II II II

Ҷаҳл санги хорост! Санги хорое, ки ҳамеша бар сари саҳти фазл мешиканад.

II II II

Марғ анҷоми ҳама оғозҳост! Марғ бозгашт аст аз оғоз ба анҷом, балки аз анҷом ба оғоз...

II II II

Ҷаҳл кӯндаи пӯсидаро мемонад, ки ақл ҳамеша андар он пешро хӯрда меафтад.

II II II

ОҒОЗУ АНҶОМ. Бе гӯру кафан будан мумкин аст, бе ҷашму забон будан мумкин аст, бе расму ойин будан мумкин аст;

Аммо бе мишлат? –

Зинҳор!

Аммо бе Ватан? –

Ҳаргиз!..

II II II

ПАРВОЗИ ШОДӢ. Рақс парвози шодист! Рақс овои

ҳавоии миллион-миллон хучайраҳои ноаёнест, ки аз роҳи сурури ҳаракат ҳастии худро ба ҳамдигар муаррифӣ мекунанд.

II II II

ЁДЕ АЗ БЕЁДИИ ХИРАД. Манзараи даҳшатноке солҳост ҳаёламро пайгирӣ мекунад; Пирамарду пиразане, дар гулхани хонаи сӯхтаи худ, зери барфбод панҷаҳои чун шохаҳои дарахти хушқида хушку бечони худро гарм мекунанд!.. Зуд-зуд такрор ёфтани хобе, ки бадбахтона дар бедорӣ дидаам, ҷазои ҷазохост! Намедонам, аввалу охири хобе, ки аз Вахш оғоз шуда, то Тавилдара расида аст, дар пардаи ҳаёли бедории ман аз кучо то кучо хоҳад буд!..

II II II

ҲАРОСИ БУДАНИ НАБУДАН, АЗ ДИДГОҲИ НАБУДАНИ БУДАН. Инсон дар умри кӯтоҳи худ аз ҳама чиз ҳарос дорад; Аз об, аз оташ, аз мор, аз хор, аз барфу борон, аз раъду барқ, аз худӣ, аз бегона... Гоҳе чунин ба назар мерасад, ки одам барои тарсида зиндагӣ қардан ба олам омадааст, то тарсида-тарсида бимирад.

II II II

ФИЛОФИ БУЛУРИН. Одамизод зиндагиро аз ҳуди зиндагӣ ба хотири зиндагӣ ҳизф карда, ба биму ҳарос имкон медиҳад, ки худро Зиндагӣ биноманд!

II II II

ЗИННАҲОИ ПАСТУ БАЛАНД. Байни минбарнишинон ва толорнишинон тафовути назарнамое вучуд надорад; Минбарнишинон аз рӯи часади толорнишастагон ба минбар баромадаанд, толорнишинон дар андешаи тай кардани роҳи ишон, аз рӯи мурдаи онон лаҳзахову сонияҳоро мешуморанд!..

II II II

ТАЪРИХИ ТАЪРИХ. Таърихро шоирон ихсос мекунанд, ҳамосанависон менависанд, қарнҳо мутолиа мекунанд, вақт онро таҳлилу таҳрир мекунад, то оқибат ба анбори фаромӯшӣ афканда, дарро қуфл зада калидро ба токи хотираи инсонӣ пинҳон бидунад...

II II II

ШАБИ САҲАР, САҲАРИ ШАБ. Он чиро, ки мо бо номи ҳақиқат мехоҳем, меҷӯем ва мешиносем, дар нисбати ҳақиқат нисбист. Шабе, ки дар хонаҳо чароғ фурузон мекунем, шабе, ки дар осмон моҳ қандил меафрӯзад, на дар ҳама ҷо шаб асту зулмати торикистон. Дар ҳамин вақт, дар дигар ғӯшаи олам рӯз асту офтоб фурузон...Меъёру ченак ва мизони ростиву дурӯғро низ аз дидгоҳи ҳамин гуна равзана метавон диду шинохт.

II II II

АНДАЛЕБОНРО УМРИ ЗОҒ МЕБОЯД! Аз кули хабарҳои нохуше, ки дар чанд соли ахир шунидаам, якеш хабари се сад сол умр дидани зоғ аст! Инсони хирадманду созанда паст-хафтод сол умр мебинаду зоғ сесад сол! Ба мантиқи ин муаммо расидан дар гумон аст! Боз мегӯянд, ки

офаридгор ҳеч чизро дар табиат бечову нозарур
наофаридоаст! Худоё, зоғ дар ин дунё сесада сол чӣ кор
мекунад?!

II II II

Ризқ аз рӯзи фарқ дорад! Ризқро парвардигор ато мекунад,
рӯзиро одамизод бо заҳмат меёбад. Ин ҳақиқат андарзи “аз
ту ҳаракат, аз ман баракат” – ро, ки одамон аз номи
офаридгор ба худ нисбат додаанд, тасдиқ мекунад.

II II II

ОЙНАИ ХУДНАМОИ ИҲСОС. Муҳаббат имкони ҷӯстан,
дарёфтан, дӯст доштан ва парастидани худ, дидани ҷамоли
худ, тамошои ҷамоли худ дар дигарон аст!

II II II

МАНТИҚИ БЕҲАМИВУ БОҲАМӢ. Байни фариштаву
шайтон, субҳу шом, сиёҳу сафед, некиву бадӣ, гармиву
сардӣ... фарқе нест! Яке барои дигаре офарида шудааст.
Яке аз ҳисоби дигаре вучуд дорад, яке бидуни дигаре маҳв
мешавад. Яке дигар аст, дигаре як. Қиммати якero дигаре
афзун мегардонад...

II II II

НАФАСИ НАФАС. Зиндагӣ нафас аст. Зиндагӣ дар
нафаси ман зиндагӣ мекунад. Бидуни нафас барои ман ,
барои ҳама, ҳаёту мамонт ҳарду якест; на зиндагӣ вучуд
дорад, на марг! Маргу зиндагӣ нафас ном дорад!

II II II

АЗ ДИДГОҲИ ГАВҲАРАКИ МЕҲР. Мо зиндагиро барои

бемантикӣ ва фонӣ буданаш дӯст медорем. Нисбати таҳаммул кардану бахшидани чурму қубҳи зиндагӣ волидайноро мемонем, ки кӯдаки ноқиси худро аз фарзандони солимаш бештар дӯст медоранд.

II II II

ҲОЛАТИ ҲОЛИ ҲОЛАТ. Одами хаста зиндагиरो дӯст нахоҳад дошт. Одами хаста хусни ҳастиро дида наметавонад. Одами хаста аз ҳавои ғарқ шудан дар ҳолати ҳоли беҳолӣ нимчон нафас мекашад...

II II II

ГАРДЕ ЗИ ХОКИ ХУД. Аз ҳама бозихо, хокбозии содаи тифлонро дӯст дорам. Кӯдакон аз мантиқи амиқи фалсафаи бозии худ беҳабар, бо хоки падарон, бо хоки ниёкон, бо хоке, ки рӯзе ба оғӯши ҷовидонааш хоҳанд рафт, орифона бозӣ мекунанд.

II II II

ИҶОДИ ҶОДА. Дуруд, эй сарнавишти ман, эй ҷодаи саргум, эй хати росту қачи аз ҳеч кучо то ба ҳеч кучо!

II II II

Аз ҳеч кучо то ба ҳеч кучо рафтану баргаштан, чунин аст фалсафаи ҳар гуна роҳи бераҳӣ!..

II II II

Боиси ҳама чурму гуноҳи одам, тамаъи беақлонаи ақл аст!

II II II

Сиёсатмадуро чинс надоранд!

II II II

МАНЗИЛИ АВВАЛУ ОХИР. Оромгоҳ (гӯр) манзили аввалу охири одам аст. Дигар ҳама манзилҳое, ки одам дар тӯли зиндагӣ бино мекунад, зиндагӣ мекунад, хучраҳоеанд, дар меҳмонхонаи Дунё, барои роҳгузарони питобзада!

II II II

Бенаво мазҳаб надорад.

II II II

Мушкилгарин кор бекорист! Хастагии бекорӣ шабеҳи беморист. Меҳнати бекорӣ аз заҳмати миёншикани пуркорӣ сангинтар аст!

II II II

ТАРОНАИ ЛОЛ. Лолҳо низ тарона меҳонанд; бо забони безабонӣ, бо лаҳни чашмҳо, бо сӯзи лабҳо, дар пардаи ларзони ангуштони гӯё...

II II II

ГАНЧИ ШОЙГОН. Чашни нимасраи буданро дар зери гардун бо дӯстони камшумору рақибони бешумор бо тантанай маҳзунона дар чанд гӯшай замини гирд қайд кардем! Бо овои баланд аз чашни тиллоӣ худ арз карданам ҳамаро ҳайрон кард. Фош гуфтани синну соли бонувон, хоса аз чониби худашон одат нест. Ишон дар

ними дуввуми умр одатан рухсатномаашноро барои кам кардани синну соли худ “ нохост гуми мекунанд”, ё чанд соли даргузаштаро ба ҳукми фаромӯшии хотира ҳавола мекунанд. Ин манам, ки шодмон меғӯям; Ним аср таи чарх мурда- мурда зистаам! Бовар карданам ба ин шумораи тиллоӣ мушқил аст, аммо хуччат дорам! Бо ифтихори шод синни мубораки худро ба ҳама арз мекунам, зеро умре , ки аз сар гузаштааст, ҳар лаҳзаи талхопиринаш як умри дигар буда аст!

II II II

Хурофот мазлумонро меофарад, мазлумон хурофотро,- фазлу хирад ҳардуро маҳв мекунад!.

II II II

Миллати худношинос аз қудрати ихё шудану мӯъҷизаи офариниш бенасиб аст, зеро хунаш сарду рӯҳаш мурда аст.

II II II

ФАСЛУ НАСЛИ МИЛЛАТҲО. Миллатҳо низ мисли одамонанд! То синну соли муайян, аз рӯи барномаи хосаи (коди) ирсият, зиста сипас мемиранд, то аз нав ихё шаванд. Гоҳе барои аз нав ихё гардидан қуввату қудрати миллат намерасад ва маҳв мешавад.

II II II

НОДОРИИ ДОРОӢ. Ягона масъалае, ки умеди

ноумедияш, ҳалнопазирияш маро гирён мекунад, бевафоии сонияҳо, фирори дақиқаҳо, фишори рӯҳшикани камии вақт, набудани вақт, шитоби вақт аст!..

II II II

Шитоби вақт оғозро ба анҷом мебарад, ҳастиро ба нестӣ!

II II II

Ошиқ мисли одами мазҳабист, ба худои яккаву ягонаи худ, – ба маъшук сачда мекунад.

II II II

Қотилони аввалину охиринаи рушду камоли оламу одам миллатгароёнанд, миллатгароёне, ки ихсоси муқаддаси ватанпарвариро бо аъмоли зишти худ ба хок яқсон месозанд!

II II II

ДАР САНГИ ГҶҮРИ ШАҲРИЁРЕ. Онҳое, ки раҳбарӣ, раҳнамоӣ, сарварӣ ва пешвоии миллионҳоро ихтиёран ба ўҳда мегиранд, гузашта аз он барои чунин масъулият набарду ҷоннисориву ҷонрабӯӣ мекунанд, ё рӯҳан маризанд, ё ақлкоста, ё фиристода, – пайёмбар!..

II II II

МОТАМОРОЙ?! Агар гу л бахшидан ба зиндаҳо рамзи

зебой, таманно ва муроду муддао бошад, гул бахшидани
зиндахоро ба мурдахоро мантиқан чӣ гуна метавон
маънидод кард?
Мотаморой?!
Фамфиребӣ?!
Азoi нақхатдор?!..

П П П

МАЗҲАБИ ТОЛСТОЙ. Умр ба ЛевТолстой вафо накард!
Қисмат иқболи паёмовар буданро ба ин нависандаи
рахнамои хирадманду фозилу баинсоф муносиб наид.
Вақт имкони пешво буданро аз ин “ақли кул” дарег дошт.
Мазҳаби наве, чараёни фалсафии аз хурофот дуре, дини
тозае бо номи “дини Толстой, мазҳаби Толстой” дар
нимроҳа бе раҳнамо монд... Ҳанӯз ҳам одамонero (хоса
пиронсолон, хоса занонро) метавон пайдо кард, ки худро
“толстой”, яъне пайрави Толстой мехисобанд ва ба
пешвои худ вафодоранд. Ақидаҳои бузург, ҷонибдорӣ,
дастгирӣ ва пайравии ҷамъияти бузургу ҷазои бекаронаи
рушду камолро, вақтро мехоҳанд. Ҳар як ақидаи нав дар
инкори ақидаҳои дигар, дар мубориза алайҳи кӯҳна арзи
вучуд мекунад. Ғалабаи нав бар қуҳан на танҳо дардовар,
балки хунталаб аст... Оре, умр ба Толстой, ба ин паёмовари
фарзона, ки аксар доғмаҳои кӯҳнашудаи мазҳаби
насониро инкор карда, ҳамчун хирадманди тозаназар ба
зиндагӣ, ба хурофоте, ки мардуми русро дар тирагии
асримиёнагӣ нигоҳ доштан мехост, ҷанги беамон эълон
карда буд, номардӣ кард. Толстой “ санги Сизиф”-и
ақидаҳои тозаву мушқилқабулашро ба қуллаи мақсуд
наздиқ расионда буд. Пайравонаш бешумор буданд.
Калисо аз руҳ намудани мазҳаби нав ва паёмовари он ба
ҳарос афтода нависандаро аз сафи худ ронд. Толстой низ
ошиқи калисо набуданашро пинҳон намекард. Дар дами

сакароти мавт дуову рахнамоии вопасини роҳибро рад кардани нависанда эътирози аввалину охирини ин инсони фозил буд, алайҳи ҷаҳолату хурофоти мазҳабнамои дини даврони худ...

Толстой аз олам рафт, аммо мазҳаби толстой дар ниҳонхонаи зиндагӣ вақту соати худро интизор аст!

II II II

МОДАРИ РҶДХОНА БОРОН АСТ. Оби рӯдхона пӯхта аст. Тамъи оби рӯдхона, таркиби он аз оби ҳавзу кӯлмаку чашмаҳои соқит ба кулӣ фарқ мекунад. Оби рӯдхона ба сангҳо сар куфтаву ба худ роҳ кушода, ғелидаву пахлӯ зада, дар талоши ҷовидонаи будан худро ба камоли обона мерасонад. Миллатҳо низ оби рӯдхонаи кӯхро мемонанд; коҳилӣ, беҳаракатӣ, бузургманишӣ, худхоҳӣ, худро дар ҷаҳони бекарон сархели дигарон доништан, дар гирди тири ифтихори миллии худ беҳудона ҷарҳ задан... ҳукумномаи худкушии худро бо дасти худ навиштану имзо кардани миллат аст.

II II II

КАТИБАЕ ДАР КАФИ ТАЛБАНДА. Талбандагонро барои пешаи ҳақиронашон набояд маломат кард. Талбандагонро аз гадоён фарқ бояд кард! Гадоён аз ночориву бечорагӣ даст аз остини тамаъу тавозӯ берун мекунанд, талбандагон аз берӯиву беимонӣ! Талбандагӣ низ ҳунар аст, ҳунари қадима, мисли фоҳишагӣ, ҷаллодӣ, қассобӣ, гӯрқобӣ... Пешаи талбандагонро ихтиром бояд кард! На ҳар кас метавонад рост ба чашми мардуми ношинос нигариста аз онон қарзиро бихоҳад, ки ҳафт пӯшташ ба ишон надодааст. Кафи тибии талбандагон кафи тибии беҳаёии ҷуръат, кафи холии хоҳиш аст!

II II II

ОЛАМЕ, ДАР ОЛАМЕ, ДАР ОДАМЕ! Аҳли андеша аксар аз худ беҳуд, ба оламу одам бегона, дар олами худ сарсон, пешонагурчину абрӯгиреханд. Симои андешаманд, ойинаи андешанамо, балки акси худи андеша аст. Андеша хандон намешавад!

II II II

АВВАЛИНУ ОХИРИН. Аввалин шоири олам бешубҳа зан будааст! Чунин намебуд, забони миллатро забони модарӣ наменомиданд! Аввалин тарона низ иҷоди зан аст; лолоии модар дар сари гахвораи фарзанд. Мардон лолоӣ намехонанд!

II II II

Занон миннатгузори хастагиянд! –
Хоса занони рустой, хоса занони тоҷик!

II II II

Талоши зиндагӣ ширингар аз худи зиндагист!

II II II

Чуръати ниҳол, дар дами тундбод, суръати барг дар шитоби фирор беҳамтост!

II II II

ПАНҶЯКИ ҲИЧ. Одамон набояд камтар аз саду як сол умр бубинанд! Саду як соли умри одамиро ба панҷ ҳиса

бояд тақсим кард; бисту панҷ соли умри зебо, беғам, ошӣк, хушбахт, аз одаму олам бе гилаву бе озор, умри ҳаваси ошноӣ бо сеҳри зиндагиву меҳри зистан, хандидану рақсидану нозидану бозидан! Чаҳоряки дигар барои хонасозиву дастархонорӣ, барои таҷрубаи дигаронро омӯхтан, мушикофӣ, таҳлилу таҳқиқи ҳастиву нестӣ, фарзанд зодану тарбият кардану парвозӣ кардан! Бисту панҷ соли севвум барои таҷрубаи андухтаи худро ба дигарон омӯзондан, аз дигарон хостани он чизеро, ки зинҳор надодаӣ, ба ҳама эрод гирифтан ва худро дар ҳама кор ҳақу ҳақрасу устод донистан! Бисту панҷ соли охир ба раҳи тай кардаи худ, ба саҳву хатои худ, ба дарахти бесамари талошу гирудори худ, ба ганҷури дарди сари худ, ки аз барояш кӯдаконат марги февриятро меҳаҳанд... хомӯшона нигариста охи бадард кашидан... Як сол барои зистан, зистан, зистан, яъне нафас кашидан!..

II II II

Кӯдакони бидуни ишқ ба дунё омада, зебо нестанд!

II II II

МИЛЛАТИ НУРИ БАСАР. Чашмон низ миллат доранд! Чашмони зебо, маҳзун, соданигоҳ, пурсуол, ҳаста ва ҳамеша пурнами тоҷиконаро дар ва ҳамеша пур аз суоли тоҷиконаро дар ҳама гӯшаи олам, аз байни ҳазорон чашм беҳато мешиносам.

II II II

ЧАШМИ КҶҶРИ САҶНАВИШТ. Қисмати шоири бузурги рус, Владимир Маяковский қисмати бади ҳунармандонест, ки сеҳри ҳунару силоҳи нишонраси сухани ҷовидонаро ба хидмати давре, давроне, соҳтеву соҳторе, тӯдаеву кабилае,

гурӯхе... бахшидаанд. Бадбахтии Маяковский дар он аст, ки
ӯ шоири як сохтори бебақо, восифи як рӯзгори сохта,
ошиқи як боғи маснӯӣ буда, дар ториhi адабиёти ҷаҳонӣ бо
ҳамин сифати на чандон шоистаи истеъдоди худододаш
пинохта шуда аст. Ин сохтор шоирро зода ӯро пеш аз
марги худу суханвар, бераҳмона ба марг ҳуқум кард! Боиси
таассуф аст, балки беинсофист, ки шоири камназире мисли
Владимир Маяковский танҳо ҷақомасарои хушомадгӯи як
даврон ва як сохтори бебақо дар ториhi бимонад. Аммо ҷӣ
илоч. Таърихро ба қавле метавон тозанавису рӯнавис
кардан, аммо таҳрир карданаш мутлақо номумкин аст!

II II II

Ишқ шарҳу эзоҳ надорад.

II II II

Ишқ мӯъҷиза андар мӯъҷиза аст!

II II II

СОҲИБДАРАК. Ҳар бонуе, ҳар зане, ҳар духтаре, ки боре,
ҳар кучоe, дар ҳар даври замоне беғуноҳ таҳқир шуда аст,
модари ман, духтари ман, хоҳари ман, – ҳамноми ман, -
худи ман аст!..

II II II

ЗОДРҶЗУ ЗОДШАБ. Дар дунёи фано ҳама зодрӯз дораду
зодшаб, яъне ҳаёту мамот, ҷуз сухан, ки барӣ аз ину он аст.
Маҳз сухан, ин маъдани ҷовидона, таҷрибаи ҳастиву

нестиро аз оғоз то анҷом, чун мумиё чанозаро, аз фано шудан нигоҳ доштааст. “Аввал сухан будааст!”, охир низ сухан хоҳад монд!..

II II II

Бояст Зодрӯзи китобҳои бузургро, ки пайкараи беназири сухананд, чун зодрӯзи одамони бузург ёд дошт ва сипосгузорона ҷашн гирифт!

II II II

АКРАБАКИ СОАТИ ПҶШАЙМОНӢ. Агар имкони ба қафо бар гардондани умр мебуд, ними мардуми дунё ҷои пеш рафтани, мисли харчанг ба қафо роҳ мерафтанд...

II II II

Марги рӯҳ бо марги тан фосила дорад! Рӯҳ нисбати тан бештар аз зиндагӣ хаставу мачрӯҳ мешавад.
Марги рӯҳ аз марги тан пештар фаро мерасад.

II II II

ИН ЧАШМҶО, ИН ХАШМҶО. Замоне ин чашмҷоро пазмон мешудам. Замоне дар ҳар гӯшаи олам ин чашмонро муштоқона меҷӯстам. Замоне таронаи ин чашмҷоро ошиқона месурӯдам! Ёди он замону он чашмон ба хайр! Дигар на ман манаму на он чашмҷо он чашмҷо!.. Аз чашмоне, ки ҳусни маро зишт дидаанд, савобамро вубол пиндоштанд, аз хандаи рӯшаной тарсида, ба ғори кинаву ниқор фирор кардаанд, дӯстро дар кӯрии худ гӯронида, ба душман тахти нуру зиёро намудаанд, роҳи манзили маро ба қотилони ман нишон додаанд, аз даҳони сиёҳи силоҳ

гавҳараки дидагони нурҷӯёнро ба нишон гирифтаанд, сӯхтани Вахшӯ Раптро дида хандидаанд, рехтани хуни сӯзони як насли рӯшаноиро бо нигоҳи сарду бедард бегонавор тамошо кардаанд, метарсам! Аз чашмоне, ки нигоҳи бегуноҳу бепаноҳу ҳайрону пурсуоли Осимиҳо, Олимпурҳо, Ёриёнҳо, Сатторихо, Исҳоқиҳо, Ғуломовҳо... ва ҳазорон бегуноҳонро дар дами сакароти мавт дидаву кӯр нашудаанд, мегурезам! Ман ин чашмҳоро дидаам! Вақте ки қотилонам дари хонаамро мепикастанд, ин чашмон маро мечӯстанд! Аз ин чашмҳо ҳазар дорам! Ин чашмон дар зарраҳои хуни часорати ман, дар рӯҳи кудрати ман, дар ихсоси содаву самимонаи муҳаббати ман, дар ғуруру ифтихори ман, ишқ, иътиқод ва шаъну шарафи инсониро маҳв кардаанд!.. Ман аз ин чашмон чашм мепӯшам, ман аз ин чашмон нигоҳамро мегурезонам, ман аз ин чашмон фирор кардан мехоҳам; Аммо то ба кай? ! Аммо то ба кучо? ! Аммо то ба кӣ? !..

II II II

Шоир ровии сӯзиши хуни иснсонҳост!
Шеър василаи ошӯбнамоии ошӯбгарон аст!

II II II

МАРГИ ШОИР. Шоир Пиримқул Сатториро дар навбати нон қуштанд. Ҷ гурусна зист; гуруснаи ҳақиқату ихёи миллат. Ҷ гурусна мурд; гуруснаи ҳақиқату ихёи миллат!

... “Марги шоир,
Қатли нирӯи суҳанро,
Мардуми бечора мегиду намедид!
Резаҳои нони ҳунолӯдро,
Аз қафи ларзони шоир,
Мурғаке тарсидаву ларзида мечид! –
Вахш дар тобути мавҷаш мурда мебурд,

Ширмоҳӣ мурда меҳӯрд!..”

II II II

ХИТАИ ЗИНДАДОРИ ИФТИХОР. Ориёноро ҳамчун хиттаи беназири сухану фарҳангу хунар шинохтани ҷаҳонӣён маҳз тавасути шеър аст, – тавассути бузургиву сеҳри шеъри беназири форсӣ! Дар дунё миллатеро пайдо кардан мушқил аст, ки чунин воситаи олии тафаккур ва андешаро, тавассути шеър соҳиб бошад! Мардуми Ориёно зиндагиро бо шеър истиқбол карда, маргро бо шеър хайрамақдам меғӯянд!

II II II

Ориёно “Фаҳангистони ҷаҳонии шеър” аст!

II II II

ХУДГУНА, ХУДОГУНА. Дар китобҳои муқаддас омада аст; “Худо одамро худгуна офарида аст!

Шоиру ориф Мансури Ҳаллоҷ низ он гоҳ нагуфт, ки “Ман худоям!” ӯ гуфт; “Ман худогунаам!”...

Ин инсонии комилро, ин сӯфии аз раҳи фазлу хирад ба худ, -яъне ба худо расидаро, на танҳо напунидану напазируфтанду нафаҳмиданд, балки барояш дор баланд карданд. Бо Мансури Ҳаллоҷ, бо ҳақиқати безаволи ӯ, бо чароғи сӯзони дили шоири ориф чандин хуршедхоро куштанд...

II II II

КИРМ ВА АБРЕШИМ. Адибони миллатзод, ин ошиқони ноком, табиатан, бидуни ихтиёр ақсоии холисонаи чурму гуноҳи давраи замон ва ҳамзамонии худро ба уҳда

мегиранд. Дар ин пешаи бениёзии ниёзу муҳаббати нафрат
ичодкунанда, аксар худ ба ҷое намерасанд, аммо
раҳнавардонро ба манзил хидоят мекунанд... Гогол дар
чурмшумориву чурмнамоӣ ва тарбияи рӯҳии миллати рус
хиради худодашро бохта, аз ақл бегона шуд!

II II II

ЧАШМИ АНГУШТОН. Ангуштони инсон гоҳе аз
дидагони ӯ бинотаранд. Бесабаб нест, ки маҳз нӯги
ангӯштон барои нобиноён вазифаи гавҳараки чашмро иҷро
мекунанд.

II II II

КУҲАНИИ НАВ, НАВИИ КУҲАН. Мо ба дунё гӯиё
барои хато кардан, гуноҳ кардан, суол додану ҷавоб
нагирифтани, барои ислоҳ кардани саҳву хатои дигарон
омадаем. Дигарон низ шояд аз паи мо барои ислоҳ кардани
саҳву хатои мо, балки барои чурму гуноҳи моро тақрор
кардан хоҳанд расид...

II II II

Дар ин дунё ҳама гуна наву навкорӣ тақрори беҳунаронан
куҳан аст...

II II II

Ними умри одами самимӣ дар саҳву хато кардан сипарӣ
шавад, ними дигараш сарфи ислоҳи он хоҳад шуд...

II II II

НАФАСИ БЕНАФАСӢ. Нафас кашидан ҳанӯз маънии зинда будану зистанро надорад. Фирдавсии Тусӣ ҳазор сол аст, ки нафас намекашад, аммо зиндатарини зиндаҳост!

II II II

ИЛЛАТ НА, МИЛЛАТ. Бузургии ҳар миллатро, волоии чоҳу фазлу хирадашро мизондори вақту замон, дар муқоиса бо миллатҳои дигар, аз муносибати олиҷанобонаву эҳтироми самимонаи ӯ, аз таъзиму сучуди орифонааш ба мақоми зан-модар, ки офаридгори зиндагӣ ва худи миллат аст, чен хоҳанд кард...

II II II

Миллате, ки ба зан-модар, ба зиндагибахшандаи худ эътиқоду эҳтиром надорад, миллат на, тӯдаи авбош аст!

II II II

Таърих алмоси гаранбаҳоест дар нигини ангуштарини вақт!

II II II

Ҳукумат, зинҳор мамлакат нест.
Мамлакат низ ҳанӯз Ватан нест.
Ватан дин аст!
Ватан имон аст!

II II II

ДАР САРИ КӢЗАҲОИ ШИКАСТА. Занҳои танҳо дар косаи сари кӯзаҳои шикаста гул мекоранду мегирянд, мегирянду гул мекоранд... Мардони танҳо дар хумҳои курнадидаи пур аз шароби арзон худрову гулчинони

танҳоро бераҳмона ғарқ мекунад.

II II II

Андеша пирӣ надорад! Дар сурате, ки андеша пир
намешавад, аҳли андеша низ набояд пир шаванд!

II II II

РАНГИ ҲАСРАТ. “Мӯй аз дил об мехӯрад, ”мегӯянд
точикон. Ҳақиқати ин андарзро” фоҷиаи точик” исбот
кард. Сари миллат сафед шудааст!

II II II

СИПОСИ АЙНАКӢ. Аз созандагони айнакҳои сиёҳ
миннатдорам. Айнакҳои сиёҳ як уқёнус ашқи маро аз
нигоҳи сарду айбҷӯи одамон дӯстона пинҳон кардаанд!

II II II

ОЙИНАДОРИ СУРАТУ СИРАТИ МИЛЛАТ. Эпоси
“Манас” акси олій, ягона ва ҷовидонаест, ки дар тӯли
ҳазорсолаҳо миллати қирғиз аз симои худ офаридааст! Яке
аз сифатҳои ҷолиб ва фарқкунандаи ин шоҳасари
офаридаи халқ, дар зинда будани симои худи халқ аст.

II II II

АЗ РОҶИ НУРИ НУР. Олами рӯҳонии худро, табиати
рӯҳро танҳо тавассути ҷашми севвум метавон дид ва
тамошо кард. Бо ҳамон ҷашми севвуме, ки баъди пӯшидани
ҷашмони басар боз мешавад.

II II II

БЕФАСЛИИ ФАСЛИ МЕҲР. Модар барои фарзандони худ ҳеч гоҳ пир нахоҳад шуд! Пирамарди ҳафтадсола низ барои модари навадсолаи худ кӯдак аст!

II II II

ШИКАСТУ РЕҲТИ РҶҲИЯИ БЕРҶҲӢ. Вақте яке ба дигаре бешармона дар меафтад, вақте зӯрманде нотавонеро бераҳмона зари по мекунад, вақте хуни гарми инсоне аз теғи инсоне ба хоки сарди бераҳмӣ мерезад, ба назарам чони нафиси ҳастӣ ба фиғон омада, ойинаи нафиси табиат харош хӯрда, гавҳари нозуки чашми зиндагӣ кӯр мешавад...

II II II

ҚАНДИЛИ ЗАМИРБИН. Одамон аз он чароғро кашф кардаанд, ки дарун андаруни зулматро, рағу пайванди тирагиро дида тавонанд! Қандили дигаре низ кашф бояд кард, қандили замири инсонҳоро рӯшанкунандаву нишон диҳанда!

II II II

Баъди чихилсолагӣ бадтарин душмани зан ойина аст!

II II II

Ду занро метавон зеботарин ва бегуноҳтарин дарёфт; Зани обистанро ва зани ошиқро!

II II II

Зан пайкараи умеди сабр - сабри умед аст!

II II II

Як умр интизорам, интизори оне, ки нарафта аст, то ки бар гардад...

II II II

МЕРОСИ ЧИҲОЗИ ТАҶРУБА. Андарзу ҳикматҳо, мақолу масалҳо таҷрубаи андухтаи зиндагӣ, фарҳангӣ ва адабӣ, балки шарҳу изоҳи сарнавишти миллатҳоянд, ки дар тули қарнҳо аз наслҳо ба наслҳо мерос мондаанд.

II II II

ЧАШМА ВА МУРДОБ. Одамони беҳунар мисли мурдобанд, – на тапнагии тапнаеро мешикананд, на ҳиммати шодоб қардани боғеву киштзореро доранд...

II II II

Одамони соҳибистеъдод мисли чашмаанд; Як ҷо пеши роҳашонро бубанданд, ҷои дигарро шикофта, барои худ роҳ хоҳанд кушод.

II II II

Сухани ишқ китобист!

II II II

СУОЛ АНДАР СУОЛ. “Аз кучоям? То кучоям?” Шояд одамизод барои ба ҳамин ду суоли ҷовидона бечавоб ҷавоб ҷустану ҷавоб ёфта ба дунё меояд, аммо бо иловаи ҳазорон суолҳои печидаву бечавоб дари дидагонашро хаста ба рӯи олам мебандад...

II II II

БЕКАРОНИИ ДУНӢИ ЧАӖОРЧУБА. То Умари Хайӓм дар адабиӓти форсу тоҷик шуарои зиӓде рӯбой гуфтаанд, аммо ҳаками нишобурӣ рӯбоиро чоҳу мақому мартабаи олиҷаноб бахшид. Навоварии шоир дар шаклу вазну қофия набуда, балки дар гунҷоиши нагунҷидани маъниву мантиқи ҳастиву нестӣ дар қолаби чаҳор мисраъ шеър аст, ки то ӯ мислаш дар адабиӓт вучуд надошт. Хайӓм бо фазилаги хирад ва иъҷози ҳунар фалсафаи ҷовидонаи зиндагиву марғро дар чаҳор сатр ҷунон шоиронаву соҳирона гунҷонда аст, ки дар тӯли нӯҳ қарн на танҳо як мисраъ ё як калима, балки як ҳарф имкони аз ҷой ҷунбидан надорад...

II II II

ДАР ҶУСТУҶӢИ ХУД. Гоҳе ҷунон саркӯфтаву парешонҳоли буду набуди зиндагӣ мешавам, ки андаруни як хона худро гум қарда, мекобаму мекобам, аммо намасӓбам.

II II II

ВАРАҚҶОИ САҶЕДИ КИТОБИ ХОНДАШУДА. Мардон дар занон пеш аз ҳама ҳусни ноз ва розу асрори ишонро дӯст медоранд. Зани холӣ аз зебоии ноз, зани барӣ аз розу асрор китоби хондашудаеро мемонад, ки бори дигар ба даст гирифтаву варақ гардонданаш хоҳишу ҳаваси ҳавсаларо мецоҳад...

II II II

ОВОИ ХАСТАГӢ. Борҳо садои дари ҳуҷраи ғурбатамро аз паси худ ҳаста пӯшида рафтани зиндагиро шунидаам. Басо дар ҷустуҷӯи худ аз по афтадаам то ки оқибат худро дар зери пой худ пайдо бикунам...

II II II

НАСИБАИ БЕНАСИБ. Дар як умри кӯтоҳ, дур аз ёру диёр дар чашми худ ҳазор бор мурдану зинда шудан, ҳазор бор худро зинда ба зинда дар хонаи сарди чашмони худ гӯр кардан насиби ҳич кас мабод!

II II II

КАФИ ПОИ ВАҚТ. “Вақти ман чун бахти ман умре кам аст!”- барои ман шиор на, ҳақиқатест баҳснопазир. Гоҳе ихсос мекунам, ки вақт бо кафи дастони сардаш ба бари рӯям шапотие зада, бо китфонаш маро такон дода, барои худ роҳ мекушояд ва аз наздам шитобон гузафта меравад. Вақти ман аз ман чунон тунд фирор мекунад, ки хангоми гурехтанаш кафи пояшро мебинам. Кафи пои вақт мисли оҳ сард, мисли барф сафед аст!

II II II

ДАРД ТАҲҚИР АСТ! Ҳеч гуна дардро, ҳеч гуна таъзиқро тоқати сабру таҳаммул надорам; на дарди ҷисмониро, на дарди рӯҳиро! Ҳар гуна дард, таҳқир аст, таҳқири имкони табиату кудрати одамизод!.. Аммо аз ҳама дардҳое, ки ночор таҳаммул кардаам, дарди дардон, – дарди гиряи беовозам буд, дар шонаи сарду оҳанини курсии шикастае; гиряи сӯзону дудолуди чашмони хушк, гиряи бечорагиву дармони хушк, гиряи мушти кӯргиреҳи исёни хушк дар мотами ишқу умеду орзуҳои тармарг, хангоми бо ҳавопаймои ҳарбии хоричӣ “ватани майдаи мардони калон”-ро ночор тарк карданам.

II II II

Нуктаи охири хама сафархову хама мусофирон мазористон аст!

II II II

ҚУЛЛАИ ҚУЛЛА. Агар шайх Аттори нишобурӣ асосгузору равонбахшандаи чараёни тасаввуф бошад, Мавлоно Ҷалолиддин Румӣ кашшофи нуктаи кайҳони он аст. Агар шайхи нишобурӣ ба сӯфиён аз хок роҳи афлокро намуда бошад, Муллои Рум ин қавми сарсону саргардонро, ки ба гардун рафта роҳи бозгаштро ба нуктаи асл мечустанду намеёфтанд, ба замин фаровард: Онон ки талабгори худоед, – худоед!
Берун зи шумо нест! – шумоед, – шумоед!
Чизе, ки накардед гум аз баҳри чӣ чӯед,
В-андар талаби гум шуда аз баҳри чароед?!

II II II

ХУДО Ё БА ХУД О?! Гоҳе бидуни ихтиёр сари андешае қарор мегирам, ки дар забони ҷовидонаи миллати ман калимаҳои “худ”, “худо” ва “ба худ омадан” хама дорон як маънянд...

II II II

“ХУДОРО БО АҚЛ ШИНОХТААНД...” васият кардаанд орифон! Бидуни шак, оне ки худро мешиносад, бо камоли ақлу хирад худоро низ метавонад шинохт.

II II II

БЕ ҲАМА, БО ХУД.

Пурсӣ, ки кистам,
Пурсӣ, ки бо киям? –
Бо хору хас, наям,
Мурғи қафас наям,
З-оне, ки бо худам,
Бо ҳич кас наям!

II II II

Гоҳе он қадар ҳеч чизро намедонам, ки бемантикии ҳама
чиз бароям монанди рӯз рӯшан мегардад.

II II II

АЗ ВАТАН, ТО ВАТАН! Инсон ду Ватан дорад; Гаҳвора ва
гӯр! Ватане, ки мо дӯст медорему мепарастем,
корвонсароест барои истироҳату заҳмати муваққати
мусофирони аз Ватан бар Ватан раҳсупор!

II II II

ВАТАНДОРИИ БЕВАТАН, БЕВАТАНИИ ВАТАНДОР!

Дар Ватан будан, зинҳор маънии бо Ватан буданро
надорад. Басо мусофирону муҳочирони оворавау сарсон
махз дур аз Ватан, ватандору соҳибватани мутлақ
будаанд. Шоир Мастони Шералӣ оӣ гуфтааст;
“Бе ватан нест, ғарибе, ки кунад ёди Ватан,
Дар Ватан будаи бе ёди Ватан, бе ватан аст!..”

II II II

ШИТОБ СҶИ ҚАРОР. Ғариб ҳамеша, дар ҳама ҷо
саросема аст. Ғариб дар хоб низ шитоб дорад: Шитоб сӯи

дидори ёр, шитоб сӯи диёр, шитоб сӯи қарор!..

II II II

БЕ ХУД БУДАН, БО ХУД БУДАН. Бе Ватан будан, бе худ будан, бо Ватан будан, бо худ будан аст! Онҳое, ки аз Ватан мегурезанд, аз худ мегурезанд, онҳое, ки сӯи Ватан мешитобанд, сӯи худ мешитобанд...

II II II

Дар зулмати шаб шир низ сиёҳ метобад.

II II II

БЕҲОЛНИ ҲОЛАТИ ҲОЛ. “Фочиаи тоҷик” дар оянда бешубҳа Софоклҳо, Фирдавсиҳо, Шейкспирҳои худро хоҳад офарид. Шохидони ночору бечораи ин даҳшати чашмнодидаву гушнашунидаи охири қарни бистум ба шарҳу изоҳи он, ба тасвиру таҳлили он қудрат надоранд!

II II II

САЛОБАТ Ё ҲАЛОКАТ. Ҳар як тазохурот, ҳар як инқилобу исён тарқиши ноғузирест, ки аз тангнафасӣ, аз бадбахтӣ, аз бечорагиву ноилочиву ночории инсонҳо сар мезананд, то оқибат парвардагону саркардагону раҳ-қушоёну раҳнамоёни худро ба салобат ё ҳалокат бирасонанд.

II II II

Мардум дар тазохуротҳои бузург, аз паси шахсони алоҳида на, аз пай овои орзуву хоҳишу ормонҳои худ мераванд то ба ҳалокат бирасанд.

II II II

ДАР ОТАШИ ХУДСҶЗӢ. Дар фочиаи ҳастисӯзи мо, дар оташи чанги нанговари шаҳрвандии тоҷикон ҳар кас ба тариқи худ, ба қиммати худ, чени худу қисмати худ сӯхт; Гум кардаи ҳар кас аст бар ҳиммати ӯ, Ман хештан аз ишқи Ватан гум кардам!

II II II

Боиси ҳама бадбахтиҳои одамизод нафс аст!

II II II

Доротарин одамони олам дарвешонанд. Ба ҷуз асову качқул, худро низ доранд!

II II II

МАЗҲАБИ КАСОНУ ХАСОН. Дар олам дар қатори хизбу мазҳабҳои бешумор, ду мазҳаби дигар низ созмон бояд дод; Мазҳаби некиву бадиро! То оламу одам оқибат бидонад; некон ҷӣ касонанду бадон ҷӣ хасон!..

II II II

Барои бадон некӣ бадист!

II II II

Панҷараҳои долонамро шишабандӣ кардам. Роҳ байни ману зиндагӣ, роҳ байни ману дунё тӯлонӣ шуд!

II II II

СУЛТОН МАҲМУД ВА НЕРОН, Ё ХУД, “АГАР МО-

ДАРИ ШОҲ БОНУ БУДӢ!” Султон Маҳмуди Ғазнавӣ шоир набуд! Нозим ҳам набуд, аммо шеър мегуфт... Дар дарбораш маҳфили овозадори шоирона дошт. Дар қаламрави салтанаташ ҳама бо шеър сухан мегуфтанд. Ҳама шоирон мутеъи амру фармонаш буданд: Чуз ҳамон яке, ки дар ягонагӣ ҳама буд! Ҳамон яке, ки чун устухон дар гулӯи Султони шӯхрахоҳ дармонда, рӯзи рӯшанро барояш ба шои сиёҳ табдил дода... Шоҳ сода набуд! Шоҳе, ки чун ҳама пешравони худ бо макру риё ва кудрати силоҳ тахтнишину фармонфармои як мулки бесарубар буд, хуб медонист, ки умри ҳар гуна салтанат дар зери гардун бештар аз умри бод набуда, умри инсонӣ аз он ҳам камтар аст! Ӯ хуб медонист, ки раъият низ дар ҳеч қадом давру замон, то ӯ ва баъдаш зинҳор ба шоҳ меҳру самимият надорад, ӯро дӯст намедорад. Тарсу ҳарос, ночорӣ, бечорагиву дармондагӣ, одамонро мачбур месозад, то ҳаддеву то ҷос, то расидани фурсати муносиби никорситонӣ, саркардаи худро ғуломона бипарастанд... Магар то расидан ба ин ҷоҳу ҷалоли аз дигаре рабуда, ӯ низ яке аз бандагони фақиру поғаҳнишин набуд?! Магар ӯ низ баъди ба тахту тоҷ расидан аз ҳафт пӯшти худ мункир нашуд? Магар ӯ ба сояи танаш имрӯз метавонад аз зоду бунёду асли худ, аз шуғли волидаини худ қисса кунад? Шоҳ хуб медонист, ки зери ҳар қадаме, ки мегузорад, диҷест, тахтест, тоҷест, гӯри хусравони каёнест, ба хок яксон... Танҳо сухан, сухани чун зари холис холис ҷовидона хоҳад монд! Танҳо китоб маҳвнашаванда аст! Танҳо шеър монданист! Танҳо каломи мавзун аз забон ба забонҳо гузашта, аз насл ба насл ёдгорӣ хоҳад монд! Султони Ғазна умри ҷовидона мехост. Бечораи суханро шӯхрату овозаи шоирони форс, беш аз ҳама он яке ором намегузошт. Шоҳаншоҳ аз ҳама чиз, аз фирдавси заминӣ, аз нозу адои фариштаҳои хокӣ илҳому истеъдоди худонадодаро талабгор буд. Ӯ дар оташи ҳасад чун мӯй месӯхту мевиречид!.. Барои як сатри ҷовидона омода буд, мулку раияташро қурбон кунад. “Ё ба зӯрӣ, ё ба зорӣ, ё ба

зар!” – абадиятро хоҳон буд... Шояд дар чунин лаҳзаҳои
ҷонрабоӣ ҳасудӣ ба истеъдоди худододу таъби модарзоди
Фирдавсӣ Султони шӯҳраталаб Таърихи Руми қадимро
варақ зада хушнудона нафаси сабук кашид! Чӣ бахте! Дар
дунё бо рашқу ҳасаду нотавонии беҳунарӣ ӯ танҳо
набудаст! Ҳазорон сод пеш аз ӯ ва салтанаташ дар дунё
шоҳе гузаптааст бо номи Нерон. Дар рашқу ҳасаду
хунхориву ноқисулақлӣ яктои хусравони мозӣ! Нерон ҳам
шеър мегуфтааст! Ӯ низ беҳунару ҳасуд будааст. Нерон ҳам
беҳтарин шоирони давронро дар даргоҳаш гирд оварда,
нону об дода “ мувофиқи хоҳишу таъби худ” қор
фармудааст! Нерон низ “беадолати” – и қисматро нисбати
худ набахшида, барои дар таърих ҷовидона мондани номи
худ зеботарин ва бузургтарин шаҳри олам, Румро оташ
зада аст... Ба ин амал ҳам оташи дилаш сард нашуда,
устоди худ файласуф Сенекаро қатл карда аст... Нак-нак
Султон намунаи барҷастаи таърихро дорост: Нерон
Сенекаро дошт, ӯ Фирдавсиро дорад. Сенека устоди Нерон
буд, Фирдавсӣ рақиби иззату савлати Султон аст. Шоҳ
оқибат роҳи қорро ёфт! Ӯ Фирдавсиро ба заҳмати
тоқатфарсои суҳан маҳкум кард. Ба шоир зинда кардани
қорномаи шоҳонро, яъне худро, навиштани “Шоҳнома”
фармуд. Аз ин китоб шоҳ умеди хоса дошт. Меҳост
тавассути “Шоҳнома” номи худро дар таърихи ҷаҳондорон
ҷовидон бисозад. Аз тарафи дигар шоирро ба чунин
заҳмати тоқатфарсо ҳуқум карда, боварӣ дошт, ки миёни
қудраташро хоҳад шикаст. Аммо баракс шуд. Си сола
ранҷи шоир барабас нарафт... Фирдавӣ аз суҳан коҳи
абадиятро бино кард;
Барафроштам аз назм коҳе баланд,
Ки аз боду борон наёбад газанд!..

Си сол Султон Маҳмуд, кишваррабӯӣ кард, си сол
Фирдавсӣ дар суҳан кишварқушӯӣ. Си сол Султон бо айшу
ишрат машғул буд, си сол шоир бо ранҷи ҷонқоҳ ба
суфтани алмоси суҳан... Агар “Шоҳнома” дар давоми си

сол на, дар се сад сол навишта мешуд, Султон Махмуд се сад сол умр меидид... “Шоҳнома” оғозу анчоми умри шоҳи шӯҳратхоҳу шӯҳратгалаб буд. Барои шоир “Шоҳнома” умри абадиро ато кард!.. Оқибат паёми ба анҷом расидани сохтмони “Кохи бегазанди сухан” – ро ба шаҳаншоҳ расонданд, аммо дили сиёҳи Султони Ғазна аз ин пайғоми рӯшаной шод нагуд, балки ӯ дар анчоми ин шоҳасар марги худро дарёфт! Шоҳ бори охир шоири бузургро ба вартаи таҳқир кашидани шуда, дар шоҳидии як мулк ваъдашилофӣ кард. Ба ҷои шоҳона қадр кардани “Шоҳнома”, ҳиммати гадоена зоҳир кард. Ба ҷои симу зари ваъдагӣ заҳмати си солаи шоири нобиғаро бо як мӯшт пайсаи мисин қадр намуд... Беҳиммати, беҳурмати ва таҳқирӣ шоҳ нисбати заҳмати си солаи шоири пирро аз пой афканд. Шоир тирӯ камон надошт, аммо силоҳе, ки қисмат ба ӯ ато карда буд, аз шамшер бурранда, аз тир нишонрас буд! Фирдавсӣ боз қалам ба даст гирифт ва ба шоҳасари безаволи худ пораи дигар “Дар ҳаҷви Султон Махмуд” – ро илова кард... Шоир бори аввал бо овози баланд аз хоки пасти шаҳаншоҳи беҳиммату ҳасуд ёд кард;

Агар шоҳро шоҳ будӣ падар,
Ба сар барниҳодӣ маро симу зар.
Агар модари шоҳ бону будӣ,
Маро симу зар то ба зону будӣ!
Яқинам, ки шоҳ нонвойзода аст,
Баҳои лаби нон ба ман дода аст...

Ин ҳукмномаи таърихӣ ҳар ду бари рӯи шоҳи ҳасуди шӯҳрахоҳро то абад сиёҳ кард. Номи Султон Махмуд воқеан, ҷунон ки мехост, дар ториҳи башар ҷовидона монд, аммо ҳамчун султони ҷохил, ҳасуд, пастхок ва таҳқиркунандаи шоири нобиға, ҳаким Фирдавсии Тусӣ. Дар омади гап бояд гуфт, ки Султон Махмуд шоиронро намекушт, ӯ шоиронро таҳқир мекард, ки дар асл ҳар ду як чизанд!..

II II II

САНГАРИ ТАМОШО. Аз мутолиаи ашъори Умари Хайёми нишобурӣ гоҳе чунин ба назар мерасад, ки ӯ дар дами фориғ аз ҳандасаву риёзиёт, ки пешаи аслии олим будаанд, Зиндагиву Маргро ба ҳам ҷанг андохта, худ дар гӯшае танҳо нишаста, афту дарафт ва задухӯрди ҳастиву нестиро гирёну хандон тамошо мекунад!

II II II

Дар биёбон хори янтоқ низ гул аст, гули ноз!

II II II

БЕГОНАИ ХУД. Зохирам он қадар азмурдаоби таманнои ҳавас саршор аст, ки барои дидану дарёфтани, шунидан ва шинохтани ҷашмасори гиряҳои ботинам на вақт дорам, на хоҳиш, на сабру тоқат!..

II II II

НОМАИ БУДАНУ НАБУДАН. Одам барои дидан, озмудан, тамошо кардан, шинохтан ва дарёфтани дӯстдоштани худ, барои кашф кардани асрори бешумори худ, барои боз кардани дарҳои дарун андар даруни розҳои худ бо роҳхати қаламкаши беназири азал азми сафари олам мекунад. Роҳхати ҳар кас, номаи қисмати ҳар фард дорон

рӯзу соату дақиқаву сонияи муайяни будану набудан аст:
Яке се рӯз, дигаре сӣ сол, севвумин ним қарн, чаҳорумин
сад соли расо хоҳанд буд,- яъне набуд!..

II II II

Дар ҳалқ чӣ дорад ин ҳавокаш?
Бӯи ғами хандаҳои оташ!

II II II

Рӯдбори чиркин садои чиркин дорад!

II II II

Гули ёс нақҳати нафаси фаришта аст!

II II II

ҚУФЛЕСТ БЕ КАЛИД! *Файласуфону адибони ҳама
давру замон* аз сеҳру фиребоии чапму абрӯву миҷгон, аз
хусну назокати лабҳову бағ-бағҳову руҳсораҳо, аз қомати
сарвнамову талғати лолои бонувон асарҳои бешумор ба
ёдгор мондаанд, аммо аз асрори хирад ва мӯъҷизаи
офаридгории зан, ки ободгару харобгари одаму олам аст,
ачиб аст, ки қариб чизе нагуфтаанд.

II II II

Одамизод дар омӯзиши сирати худ, ба ҷуз тамошои сурати
худ дар ойнаи коре нақардааст...

II II II

НОЗИ НОЗАНИНИ БАЛОҒАТ. Лолае, ки ба хусни худнамоӣ ва балоғати шукуфой нарасида аст, гиёҳест бекора, беранг, бенамуд, беном, бенишон, маҳруми бўсаи боду рақси шоди шоҳпаракҳо...

II II II

Суратгарон (накқошон)дар сурати маҳбуба, симои ишқи худро меофаранд, симои эҳсоси худро накқошӣ мекунанд.

II II II

ҚИММАТИ ШИТОБ. Кам будани вақт, набудани вақт, дар авчи шитоб, дар ҳароси аз даст рафтани лаҳза, қиммати дамро афзуда, умри вақтро бештар месозад.

II II II

СИЁҲИИ ЗУЛМАТ АЗ ЧАШМИ РАВЗАНА.

Рӯшанфикрон дар ҳама даври замон қандили фурӯзони чодаи худшиносии миллиату ватани худанд. Дар шӯълаи худсӯзиву худафрӯзӣ ва рӯшаноии нури хиради ишон метавон дарёфт, ки шаб чӣ қадар сиёҳ асту сояи зулмат чӣ гуна ғафсу анбӯҳ...

II II II

ТОБУТУ ГОҲВОРА. Хабар омад, ки он яке низ мурд. Худой биёмурзадаш! Боз як бозигари питобзадаи намоишномаи фочиаи хандаовари марғу ҳаёт, дар сахнаи лағжони зиндагӣ нақши худро бозида- набозида саросема сахнаро тарк кард... Барои як ҷони заҳматкашида талоши бемантиқи гирудори зиндагӣ оқибат поён ёфт. Инсоне аз гоҳвора ба тобӯт рафт. Фарзанди кайҳонии хок ба манзили

азалии худ, ба хонаи хок баргашт... Як ахгари ноаёне зери хокистари ишқи сӯхта хомӯш шуд. Боз қандилҳои гаронбаҳои арше ба қолиҳои хушрангу хушгулу чангзадаи фарши қасри сарду холиву бесоҳибе дар сукути ғочия гирияи зарҳалӣ меафшонанд...

II II II

ҶИНСИ ҲАМОН ЯК НАФАРРО МЕХОҲАМ БИДОНАМ! Одам баъди нух моху нух рӯзу нух соату нух дақиқаву нух сония, бидуни ихтиёр ба дунёи нозанини шодмониву андӯх ғиғонкунон арзи будан мекунад. Ҳамчунон дар вақту соату дақиқаву сонияи муайян, ҳамчунон бидуни хошишу ихтиёр дунёи дӯстдоштаниро падруд мегӯяд. Мегӯянд, ки гӯё ҳар рӯз як миллион одам, оламро тарк намуда, як миллиону як нафар ба дунё меояд. Маҳз ҳамин як нафар, чароғдори ҳаёт буда, дар олам зиндагиро зинда медорад. Маҳз тавасути ҳамин як нафар тухми одамизод нест намешавад, маҳз аз ҳисоби ҳамини як нафар шумораи одамии меафзояд... Дар ин ҳама мӯъҷиза мӯъҷизаи мӯъҷизаҳо ниҳон аст; мӯъҷизаи дақиқии вақту рӯзу соату дақиқаву сония ва ҳамон як нафаре, ки зиндагиро дар зиндагӣ ҳизф мекунад. Ҷинси ҳамон як нафарро мехоҳам бидонам!..

II II II

ВАҚТУ СОАТИ АБАДИЯТ. “Вақту соату рӯзаш буд шуд, бечораи худо бо рӯзи кӣ зиндагӣ мекард?”, тасалли медиханд, ақрабонро, ёру ёварон дар мотам. Воқеан барои азодорон тасаллие беҳтару гӯётар аз ин пайдо кардан мушқил аст. Гирем, ки ҳар инсон бо сарнавишту қисмати хосаи худ ба дунё арзи вучуд мекунад, аммо нависандаи дақиққалами ин сарнавишт кист? Камоли ҳунари тарҳрези барномаи марғу зиндагии ҳар як одам ҳайратангез аст.

Хоҳиши дарк кардани тартибу интизоми беҳамтои
“пешвозу гусел”-и ҳар як Ояндаву Раванда, раҳнамоии
оқилонаи қаламкашон, барномарезону фариштагони
муҳофиз низ ақро пакар мекунад...

II II II

АЗ ЗАРРА ТО КОИНОТ. Ҳақиқати кул дар олами хокӣ
вучуд надорад. Вагар вучуд дошта бошад, ин ҳақиқат танҳо
худи худост! Худованде, ки дар иҷоду иҷозаш, дар кули
офаридаҳояш аз арш то фарш, аз зарра то коинот чизе
беҳудаву нокомилу ноқис нест!

II II II

“САР БИКАФАД, ЗЕРИ ТОҚӢ!” Як умр андарзу ҳикмат,
мақолу масал гирд меорам. Дар дафтари хотира намунаи
ҳикмати чаҳоряки чаҳонро чамъ овардаам, аммо аз мақоли
дар боло арз шуда хушам намеояд. Ин нохуширо сабабест
нохуштар: Худ низ зери тоқии нангу номӯс ҳазор сари
кафида ниҳон дорам!

II II II

ЛОЛАИ АСРОР, АСРОРИ ЛОЛА. Бо ҳама урғии рангу
намуд гули лола асроре дар худ ниҳон дорад, ки онро аз
дигар гулҳо бологузару воломақом кардааст. Лола бояд
мадони шоирони шарқ бошад. Маҳз шоирон ба тани лайси
ин гиёҳи урғи хилғати асрор пӯшондаанд.

II II II

Пирон роҳи ибодатхонаро мечӯянд,
Чавонон роҳи гулгашту чаманро.
Дар чавонӣ одамон шеър мегӯянд, дар пирӣ андарз!

II II II

Барои пирон дар олам пирон бештаранд. Барои чавонон бошад ҳаҳон чавонхонаи ишқу тараб аст.

II II II

ФАЛАБАИ ҒУБОРИ ГАРД. То даме худро дар коинот аз гарди ғубор, аз зарраи зарра бештар меҳисобидам, то даме бар дӯши ғурур бори аз худ сангинтару миёншиканеро мекашидам, то даме вазни бори дӯши мӯри заҳматкашро дар сутунмӯҳраи худ ихсос намекардам..., зиндагиям сангари муҳорибаву муборизаҳои бесамару аблаҳона буд... Вақте ки тундбоди ҳаводис аз ғубори гард кӯчақтар буданамро исбот кард, вақте ки зери амри хомӯшона, аммо омиронаи ин кашфи деркарда, бо дастони ларзон, аммо бо хотири чамъу рӯҳи болида имзо гузошта, дар умри боқӣ худро мағлуби тамаъу ҳавасҳои худ донистам, зиндагиям осон, масъалаҳои рӯзгорам камтар, мантиқи бемантиқии ҳастиям рӯшантар шуд...

II II II

Кам хоستان беш доштан аст!

II II II

Аксар фарсудагиву бадбахтиву гирифтории инсон аз ғурури нозаруру аблаҳонаи ўст.

II II II

Аз зиндагӣ кам хоستان, кам доштан олитарин сарват аст!

II II II

ЧИЛВАИ РАНГҶО АЗ НИГОҶИ ҶОЛАТИ ҶОЛ. Дар табиат ҳар фасл моҳи зебои худ, ранги хосу фарқкунандаи худро дорад. Дидани ранги хоси моҳҳо, муайян кардани онҳо ба ҳолати ҳол, ба кайфияти рӯҳ ва ойинаи чапмоҳи вобаста аст. Ошиқон бештар рангҳои шодро мебинанд! Ман ранги гарми бунафши фарвардинро дар озармоҳи сафеду сард пазмон мешавам.

II II II

ҶАНГУ СУЛҶИ РАНГҶО ДАР РАЗМҶОИ ЗИШТИВУ ЗЕБОЙ. Рангҳо соҳиби фалсафаи наомухтаву табиати аҷибанд; Ба ҳам сохтани рангҳои гуногун мусиқии зиндагибахшӯ диданиеро дар табиат иҷод мекунад. Рангҳо мисли инсонҳо якдигаро пурра мекунанд, боиси марғу зиндагии якдигар мегарданд.

Рангҳо низ модар доранд, ҳарчанд падарашонро намешиносанд. Ранги сафед (спектр) модари ҳама рангост, модари ранги сиёҳ низ! Рангҳо низ дар байни худ котил доранд; ранги сиёҳ! Ранги сиёҳ зодгори худ ва кули рангҳои дигарро дар худ бераҳмона маҳв месозад.

II II II

НОМАИ ДОВАРИ ХУДБОВАР. Таърих устои саҳтири донишгоҳи вақт, шохиди беғарази ҳаводис, ва довари худбовари қарнҳост. Таърихро ҳаридаву фурухта намешавад. Таърих ошиқи бовафои мозист, ки номаашро ба номи оянда ҳамагӣ дар як нусха иҷод мекунад. Номаи таърихро мувофиқи майлӯ хоҳишӯ ғараз таҳрир кардан ғайри имкон аст. Баъзе сиёсатмадорон ва салтанатхоҳони хирасару тираақл ба чунин амали зишт даст зада, аз тарафи худӣ таърих ба шармандагии ҷовидона маҳкум шуданд!

II II II

РОҲИ ТҮЛОНИИ ЯК НАФАС. “Аз нафрат то муҳаббат як нафас роҳ аст”, – мегӯянд аҳли тачруба, аммо байни бад дидану дӯст доштан аз рӯи инсоф фосила бояд гузошт. Дӯст доштан вақт меҳоҳад, бад дидан қувват!

II II II

ФАРҲАНГИ ИФТИХОР. Ифтихори миллӣ бояд аз масъулияти созандагии миллии ҳар як шаҳрванд, хоса рӯшанфикрони миллат сарчашма гирад.

II II II

Ифтихори миллиро аз миллатгароӣ фарқ бояд кард ва онро аз ин марази қотил ба масофаи як дунё дур нигоҳ дошт!

II II II

ОҲИ САРД. Байни марғу зиндагӣ агар ба қадри як оҳ роҳ бошад, байни мурдаву зинда ин масофа аз он ҳам кӯтоҳтар аст; Зиндаҳо аз мурдаҳо мурданивор метарсанд!

II II II

Дар ҳолати чанг, на танҳо одамон, балки набототу ҳайвонот, санғу хок, кӯху рӯдхона... ҳама сарбозанду қурбонӣ.

II II II

БОЛОВУ ПОЁН. Забардастон афтодагону ҳақиронро дӯст медоранд, зеро маҳз дар ойинаи нотавонии чапми онон

салобату ҳашамати худро мебинанд, мебинанду лаззат мебаранд.

II II II

САНГИ ҲАҚОРАТИ ҲАҚИРОН. Мардуми ҳақиру бечора ҳарчанд даст рӯи дил шабу рӯз, омодаи хидмати зӯрмандону дороснанд, дар асл ба ин тоифа аз таҳи дил нафрат доранд. Барои дар мавриди мувофиқ сарқӯб кардани ишон ҳамеша санги аҷал дар бағал мегарданд. Аксари ҳокимону подшоҳон аз дасти канизону ғуломону хизматгорони “бовафо” – и худ сарнагун шудаанд.

II II II

НАЗМИ ҲАСТИИ ЯК ҲАСТ. Чунон ки нафас мегирам, ҳамон сон зиндагӣ мекунам! Чунон ки зиндагӣ мекунам, ҳамон сон нафас мекашам!

II II II

Зиндагӣ дар қиёс бо марг беадолату беинсоф аст; Марг одамонро зинҳор ба шоху гадо чудо намекунад...

II II II

Мазҳаби ҳама танҳоёни олам, танҳоист.

II II II

Ҳақиқатро надида гирифтагӣ, дурӯғро иззат кардан аст!

II II II

Одамро аввал садояш (овозаш) бемор мешавад, баъд худаш. Аз садои одам, худи ӯро надида, бемориву дардмандияшро метавон дарк кард.

II II II

Аз одамоне, ки дар мотаму фочиа назди мардум аз гиристан шарм медоранд, бояд тарсид!

II II II

Ашк мисли чашма аст, пеши роҳи онро доштан имкон надорад.

II II II

ГИРЯИ ХАНДА, ХАНДАИ ГИРЯ. Аз лаҳзаҳои ҷонкоҳе, ки аз ночорӣ лабонам механдиданду дилам мегирист ва чашмонам фиғон мекарданд, лаҳзаи хандаоваре дар хотирам саҳт нақш бастааст; Як зани ҳасудаки қурбоқанамоне бо нигоҳ аз дӯхти пирӯҳани ман нусха мебардошт...

II II II

МАЪЗАРАТ, ЧАВОНМАРДӢ! Ба ҷои он чанд нафар силоҳдоре, ки даррро шикаста, барои қатли шоир аз даричаи ҳаммом ворид шуда буданд, аз мардӣ, мардонагӣ ва чавонмардӣ, ки сифатҳои олиӣ инсониянд, занона шарм доштам. Барои бечорагиву нотавонии хирад дар муқобили ҷаҳолат, пешаи худро бад дидам...

II II II

Одамон аз марг дида, бештар аз асрори он меҳаросанд.

II II II

БЕМАЗҲАБИИ ҲАРОС. Мардуми мазҳабӣ, маргро сӯфиёна ихтиром мекунанд. Ишон фариштаи ачалро бо тамкину сабри хоса пазируфта, марги худро ҳамчун қисмат, ҳамчун ҷоизаи азал сазовор истиқбол мегиранд.

II II II

Одами беҳудо ҳар рӯз сад бор мемирад!

II II II

Вақте ки қотилон дари хонаамро мешикастанд, ҳеч кас дар сайёра мисли ман ба худо наздик набуд.

II II II

ВАРТАИ БАРДАГОН. Кӯр-кӯрона аз пай дигарон рафта, бидуни андешаву таҳлил сухани дигаронро тасдиқ кардану пазируфта, нахустин қадамест, ки сӯи вартаи ғуломиву бардагӣ гузошта мешавад.

II II II

Танҳой ҳазор чапм дорад, ҳама кӯри гиристан...

II II II

Ман мисли тӯби саҳт дамхӯрдаам, ҳар қадар бар заминам бикӯбанд, он қадар баланд хоҳам ҷаст!

II II II

ГҶШИ ҲУШУ МАНАҲУ НИГОҲ. Ҳамсӯхбатро шунидан дигар асту гӯш кардан дигар. На ҳама одамон ҳамсӯхбати

худро бо гӯш мешунаванд. Яке бо хӯш мешунавад, дигаре бо нигоҳ, яке бо абру, дигаре бо лаб, севвумин бо манах, чаҳорумин бо панҷаҳо...

II II II

АҚИДА ВАТАН НАДОРАД. Ақидаро аз ишқ, ишқро аз ақида фарқ бояд кард. Ҳеч кадом ақида, ҳич кадом озмоиш нишонаи раднопазири ҳақиқати кул буда наметавонад. Танҳо ишқ дар авҷи худ метавонад нусхаи ҳақиқат бошад, зеро ишқ ҳамчун фарзанди ихсос аз дурӯғ орист. Ақида ғараз дорад, ишқ беғараз аст. Ақида Ватан надорад, ишқ соҳибватан аст; Ватани ишқ хун ва дилу дидаи ошиқон аст!

II II II

“Шаҳнома” – и Фирдавсӣ “Қомуснома” аст! “Қомуснома” – и беназири ҷангу сулҳ, – барои ҳама давру замонҳо, барои ҳама халқҳову миллатҳо, барои ҳама сарварону бесарон!..

II II II

БА ҶОИ “ДАРЕҶО!” Одаму Ҳавво ба якдигар ошиқи шайдо набуданд. Онҳоро занҷири гуноҳ ба ҳам пайванд кард. Агар волидайнӣ мо ошиқ мебуданд, фарзандони нозанини ишқро меофариданд. Фарзандонеро, ки ба ҷуз ишқ, ба ҷуз зебӣ, ба ҷуз сеҳри зиндагӣ дигар ҳама гуна фиску фасоду чаҳолату бераҳмиву зиштиро дар чаҳон маҳкум мекарданд.

II II II

Фарзандони ишқ зебоянд, монанди ишқ.

II II II

ВАРТАИ ҲАЛОКАТ. Фанатизми мазҳабӣ, бемории даҳшатноки табобатнашаванда аст. Ин беморӣ ба дину мазҳаби ҳақиқӣ, ки аз покии рӯху имони инсон сарчашма мегиранд, ҳеч гуна наздикӣ ва қаробат надорад. Фанатизми мазҳабӣ на танҳо боиси марги соҳиби худ мешавад, балки гоҳе тӯдаи бузурги мардуми бетачрибаву ноогохро ба вартаи гумроҳӣ мекашад.

II II II

ОФАРИНГОҲИ ОФАРИДГОР. Парвардигор Помирро, ин гӯшаи фирдавснаморо гӯё барои роҳату фароғати худ офаридааст. Гоҳ-гоҳе аз осмонҳо ба бӯстонсарои худ мефарояд, ойинаи чапми чапмаҳоро покиза меёбад, таронаи ошиқонаву орифонаи шаршараҳоро мешунавад, нақҳати биҳиштии гулу гиёҳҳоро мешамад, чилваи мурғони чаману охувони кӯҳиро тамошо мекунад ва ҳар бор бидуни ихтиёр ба ҳунари беназири худ, ба санъати олии наққошии худ қоил мешавад...

II II II

Миллати безабон, миллати лол, қотилзову қотилпарвар аст!

II II II

Барои ман маънии зиндагӣ ва мантиқи ҳастӣ танҳо дар ҷустуҷӯву дарки ҳақиқат вучуд дорад.

II II II

Одамоне ҳастанд, ки ҳақиқатро аз дурӯғ бо дурӯғ хифз мекунанд.

II II II

Аз гиру дори гурғонаи дунё чунон ҳаста шудаам, ки на тоқати зистан дорам, на ҳолати мурдан.

II II II

Агар дар олам як тифли бегуноҳ аз ҷабру бераҳмии солоронбигиряд, одамизод ҳама назди ин тифл гунаҳгоранд.

II II II

САДОИ ЧАШМОНИ ГУРҒОНА. Шумо ҷашмони одамхӯрро надидаед? Ман дидаам! Садои шикастани устухонҳоямро зери дандони ин ҷашмҳо шунидаам. Ҷашмони гурғона маро дар пеши ҷашмам хӯрда, сер нашуданд. Ҳамоно дандон месовиданд, ҳамоно аз ман мани дигареро металабиданд... Шумо ҷашмони устухонхойро надидаед? Хуш ба ҳолатон! Ҷи будани нигоҳи ҷаҳро намедонед!

II II II

Душмани дӯсти худро пазируфтани меҳрубонӣ кардан, хиёнат на танҳо ба дӯсти худ, балки хиёнат ба дӯстист.

II II II

ҶАНОЗАИ БЕСОҲИБ. Вақте ки таронаҳоям дар нафаси танги безабонӣ чун гулӯлаҳо метаркиданд, касе набуд, ки пораҳои маро ҷамъ бикунанду дар ҳокистари оташдони сарди хонаам бигӯронад...

II II II

САНГИ ОСИЁБИ ВАҚТ. Вақт осиеб аст, мо ғалладона.
Осиеб беист гирд мегардад, дона мехоҳад.
Ман нони чони киро хӯрдаам?
Нони чони маро кӣ хоҳад хӯрд?

II II II

ХОТИРИ ХОТИРА. Хотира низ хотира дорад. Агар хотира
хотира намедошт, чӣ гуна рангу бӯй ва маззаи себи дар
кӯдакӣ аз боғи ҳамсоя рабуда, дар ёди пирии мо боқӣ
мемонд?

II II II

ҲАРОСИ ТАНҲОӢ. Давроне ки орзуҳоям гулафшон
буданду ормонҳоям парвозӣ бо худ танҳо будану орзу
карданро дӯст медоштам. Акнун ки орзуҳоям андӯх-
гинанду ормонҳоям пиёда, аз танҳой бо худ метарсам...

II II II

КАЙҲОНИ ШЕЪР. Шеъри форсӣ харчанд дар тахдевори
арӯзи арабӣ сохтмон ёфтааст, аммо аз сахрои араб ва
осмони баланди Саҳрои Кабир хеле дур рафтааст.
Шоирони форс шеъри арабро ба дараҷаи санъати кайҳонӣ
расондаанд.

II II II

Шеъри форсӣ дар тӯли қарнҳо, тахти худ, – осмони хаёлро
як фарсах тарк накарда, ба замини пургазод ханӯз ҳам
хоҳиши фаромадан надорад. Шеър тифли кайҳон аст!

II II II

Шеъри форсӣ бо забони ситораҳо сухан мегӯяд!

II II II

Шеъри форсӣ, шеъри рӯҳ аст!

II II II

ЧАШМА ВА КОРЕЗ. Забон мисли чашма аст, чашмае, ки рӯдхонаҳо аз он ибтидо мегиранд. Ин рӯдхонаҳо ба шаҳри калон расида, дар коррези зангхӯрдаи оханини бефарҳангӣ сафояшро гум мекунад, ғализ мешавад.

II II II

ДИГАР КӢ МОНДА АСТ?! Устод Сотим Улуғзода низ ин ҷаҳонро хомӯшона тарк гуфт. Дар кунҷи беморхонаи мулки ғайр, дар муҳити безабонӣ, дур аз диёри ёр... Аз фозилони фазилятхастаи ин миллати худшикаста дигар кӣ монда аст, ки бо эҳтироми маҳзунонаву тамкини орифона марғи тадриҷии худи миллати азияткашидаашро зиндагӣ биномад?!

II II II

САРПАНОҲИ БЕСАРПАРАСТ. Иттиҳоди шуравӣ хобгоҳи бузурги умумӣ буд. Ин хонаи хоб барои сокинони хоболӯдаш ҳам бад буд ҳам хуб. Бадиаш дар он буд, ки одамон зери як бом зиста, ҳамеша орзуи манзили хосаи худро дар дил мепарвариданд. Хубияш дар он буд, ки ба ободӣ, оростагӣ, ба шикасту рехти ин хонаи калон на касе ҷавобгар буд, на касе манфиатдор... Оқибат ин хобгоҳи бузурги ҳамагонӣ аз бемеҳрӣ, беътиборӣ ва бесоҳибӣ фуру рехт. Бахше аз сокинони хонадори бехона байни заминро осмон дар кӯча бесарпаноҳ монда, аз алами бекорӣ ба якдигар дарафтоданд...

II II II

КЌЪЗАИ ШИКАСТАИ КАФШЕРНОПАЗИР. Миллати қадимае, ки фарҳангу осорапро хуни ихё баҳшида наметавонад, кўзаи шикастаеро мемонад, ки чояш тоқи осорхонаи таърих аст.

II II II

САБАҚИ ХУДШИНОСӢ. Падару модарон дар тарбияи тифлони худ, дар симои онҳо хоми худро пўхта, сахву хатои худро ислоҳ қардан мецоҳанд. Ишон кўдакони худро на, балки худро тарбия мекунанд.

II II II

Шаҳри бузург одами хурдро чунон зер мекунад, ки садон устухонҳояш барало шунида мешавад.

II II II

ҚУРМИ БЕЗАБОНӢ. Лолии тамаддун, хушро пахш мекунад, хуш ба гулӯи хотира пой мегузорад, хотира хирадро пакар мекунад, хирад ба чаҳолату фаромӯшхотирӣ ва бепарвой роҳ мекушояд.

II II II

Гоҳе чунон хомӯширо пазмон мешавам, ки ба сокинони манзили хомӯшон аз дилу чон ҳасад мебарам.

II II II

Баҳти моҳӣ дар хомӯшии ўст, –
Забони ғайбату тўҳмат надорад!

II II II

Барои ман дар зиндагӣ ҳақиқате бештар аз ҳақиқате, ки дирӯз фардо нахоҳад шуд, вучуд надорад.

II II II

Ҳама чиз дар сайёра, дар таи чархи гардон махвшапавандаву намонданамст, ба чуз хотири хотира...

II II II

САҲЛУ МУШКИЛ. Душман ёфтан ҳамеша осон асту пайдо кардани дӯст мушқил. Дӯстӣ масъулият, қувват ва фаъолияти ҳамарӯзаву ҳамасоатара меҳаҳад! Душманиро як сухани бечо, як комёбии назаррас, ними нони бештаре аз дигарон хоҳад зод...

II II II

На танҳо нодориву муфлисӣ, балки сарвату дорой низ боиси бадбахтиву ҷазо хоҳанд шуд.

II II II

ФАРИШТА ДАР ДИЖИ ДЕВ. Зан барои мардони сарватманду беҳирад дар ҳама давру замон лӯъбатаки зебову дилхоҳ буд ва ҳамчунин хоҳад монд...

II II II

ИСЁНИ ШОГИРДИ ОСӢ. Аз сабақҳои бешумору омӯзонандаи зиндагӣ на аз он бебаҳра мондаам, ки омӯзгоронам нодон будаанду худ дар омӯзиш ҳавсаламурдаву коҳил... На ину

на он! Ҷавҳари ҷавҳари омӯзиши омӯзгорон бароям холи аз
мантиқу фалсафаву ҷозибай дарки қабул буда...

II II II

Фасли зебоист, фасли мурдани гул.
Марг зебоипараст аст!

II II II

Аз таърифу тавсифҳои ғаразноку холии яке нисбати дигаре
сангу ҷӯб хаста мешаванд одамизод, абадо!

II II II

Барои некӣ низ нархи шоистае бояд муайян кард, то ки
барои тоҷирони бадиву бадқорӣ қиммати нақуӣ низ аён
гардад.

II II II

ХОБИ БЕДОРИИ ХОБ. Сюрреализм, хоби бедории
рӯҳбеморони хунарманд аст, хоби саропо пур аз хоббинӣ.

II II II

Таърих пири хирадманду барҷомондаро мемонад, ки гоҳе
ба имдоди ворисони худ саҳт муҳтоҷ аст.

II II II

Таърих низ хатари торҷшуданро дорад.

II II II

ХОТИРИ ПАРЕШОН Ё ХОТИРПАРЕШОНИИ ВОРИСОН. Таърихи тоҷик дар поёни қарни бистум болопӯши даридасро мемонад. Ҳар қавми лухту урён, ҳар қабилаи аз сардӣ ларзанда ин болопӯшро сӯи худ силтав дода, онро оқибат ба таври шинохтанашаванда пора-пора кард... Вой аз он рӯзе, ки мо ворисони ин болопӯши фарсуда, зери барфу борони беёдӣ урён монда, ҷисми лоғару беҳоли худро бо хазонбарги хотираҳои дигарон бипӯшонем...

II II II

Одамон одатҳои зиндагиро аз худи зиндагӣ бештар дӯст медоранд.

II II II

БЕ САФИНА ДАР ДАРЁ. Шиновари хубе нестам, аммо ҳамеша, дар чапми ҳайрату эътирози худ ба муқобили мавҷу мачро дастак мезанаму шино мекунам. Да ачабам, ки ин қадар дарёҳои тӯфониро гузафта ҳанӯз ғарқ нашудаам.

II II II

ҚУДРАТИ МАРДАФКАН. Зан илова ба ҳама пайкору чабҳои зиндагӣ сангаре дорад, ки ҳамеша аз он музаффар берун омаданаширо худаш медонаду хунари хастанашавандаш. Ин сангар, ин чабҳо хунари беназиру мардафкани дар ҳама ҳолат зан будан, зан мондан, ба рӯи ҳама гуна бадбахтиву ноқомӣ ва беадолатӣ занона хандидану гиристан аст...

II II II

МАДОРИ БЕМАДОРӢ. Пирамард дасти чун шохан дарахти пир хушкӣ пиразанро, бо панҷаҳои чун сими

оҳанини тофтаи худ, чунон саҳт доштааст, ки гӯй яtimi кӯчаке дасти шафқати раҳгузареро. Онҳо бо мадори ҳамдигар аз ҳеч кучо то ба ҳеч кучо хаёлманд қадам мезананд... Аз пай ин чӯфти бемадори мададгори ҳам дер гоҳ менигарам ва андешае хотирамро маҳзунона харош медиҳад. Ин ду тан хушбахттарин инсонҳоянд, ки дар поёни умр охирин гармии нафасу ҳаваси зиндагиро ба ҳам мебинанд. Чӣ қадар чӯфтҳои тоқро дар зиндагӣ дучор омадаам, ки бо ҳаму беҳам дар тағи як бом зиста аз офаридгор ҳар чӣ зудтар фаро расидани аҷали якдигарро хоҳонанд...

II II II

МАНТИҚИ ШИТОБУ ТАМКИН. Кӯдакон сӯи зиндагӣ медаванду медаванд. Пирон сӯи марг шитоб надоранд! Қадамшумории оҳиставу бағамкини пирону шитоби бодвори кӯдаконро дигар чӣ гуна метавон маънидод кард?!

II II II

ХИРАДИ ШАРОБ. Буддо таъкид мекунад; “ Шароб нанӯшед! Шароб хирадро хароб хоҳад кард!” Ба фармудаи пайғамбари бутпарастон мувофиқам, аммо хирадеро, ки бар алайҳи ҷаҳл нотавон аст, хирадеро, ки ягон дардро сабук намекунад, балки бештар мекунад, хирадеро, ки дунёро ба торочи ҷаҳл медиҳад ҷуз хароб кардан оё чораи дигаре ҳаст?!

II II II

ЯК СЕБИ ДУ ТАҚСИМ. Дар биёбони хушку беоб гул нахоҳад руст, боғ сабз нахоҳад шуд. Миллат низ чӣ хеле бошад, пешвоён, сарварон, саркардагон, сарсупорон,

рахбарон, раҳнамоён, рӯшанфикрон, фарҳангиёнаш ҳамон
гуна хоҳанд буд!..

II II II

Ҳеч чиз оташи ғурури одамро мисли дидани манзараи
ғӯристонии кӯҳна, паст карда наметавонад...

II II II

Хонаи ман бихишт аст, бихишти танҳой!

II II II

Гулбун (садбарг) гули ҳавас аст.
Барои як нафас зебо механдад,
Барои як нафас зебо зиндагӣ мекунад,
Барои як нафас зебо мемирад!..

II II II

Шаробро одамон барои аз лачом сар додани хиради худ
офаридаанд.

II II II

Оне, ки шаробро ихтироъ кардааст, аз дасти хирад чӣ
ситамҳое дида бошад, ки ба кашфи чунин заҳри гувории
ақрабо расидааст?!

II II II

ЗАҲМАТИ ШОИРОНАИ ОРУ. Ба заҳмати шоиронаи
оруи асал менигараму ба қудрату заҳмати хунари иҷодкор

қоилад мешавам. Ору дар як лаҳза бештар аз чихил гулро
бӯидаву бӯсида бар димоғ накҳат бардошту бо таронаи пур
аз накҳат боғро падруд гуфт. Шохиди чунин захмати
сизифонаи эҷод қаламро ба шохсори гули ёс овехта
бӯстонро тарк кардам...

II II II

АЗ ХОНА БА ХОНА. Бозгашт ба сӯи худ, (бозгашт аз худ
то ба худ) аз гузапта ба оянда, аз оянда ба гузапта, балки
бозгашти волидаини мо Одаму Ҳаввост аз замин ба осмон,
аз осмон ба замин...

II II II

Садои мо, овои рӯҳи мост, ки дар найчаву хучайрахову
ҷони мо маскан дорад.

II II II

НУСХАИ БЕРАНГӢ. Одаме, ки зери таъсири дигарон, ё аз
роҳи тақлид роҳу равиш ва сифатҳои азалияшро гум
мекунад, лӯъбатакero мемонад, ки аз он ҳазорон лӯъбатаки
якранги берангро метавон нусхабардорӣ кард.

II II II

ХОТИРАИ ИРСИИ НИЛУФАР. Нилуфар дар гулдон низ,
бидуни реша чанд рӯз дар вақти муайян шукуфта, дар
вақти муайян ғунча мешуд. Бори ҳазор ба мӯъҷизаи хунари
офаридгор рӯи сучуд овардам. Ба мӯъҷизаи хунари
офаридгоре, ки ин гули нозуки парниёниро чунин хотираи
фӯлодини ирсӣ ато кардааст. Хотирае, ки гул дур аз
буттаву решаи худ низ, охири қувату имкони буданро

истифода бурда, коди миллионсолаи худро ёд дошта, то
хазонӣ рози нумуву сабзишу шукфоиро нигоҳ дошта аст...

II II II

Хотира беҳтарин аккос аст! Акси гирифтаи хотираро боду
боронҳо хароб карда наметавонанд.

II II II

ДИДАИ ЁДИ ЁД. Хотираи чашм низ вучуд дорад. Шояд
хотираи чашм қаввитарин хотира бошад, зеро одамӣ на
танҳо ҷойҳои дар кӯдакӣ дидаашро дар пирӣ мешиносад,
балки дар тавлидҳои тақрири минбаъдааш низ ҷойҳои
барои дилаш азизро дидааш хотиррасон мекунад.

II II II

Мо дардзодаем. Аждодони мо аз сӯзи оҳи дил тамоку дар
доданд...

II II II

МУРДА-ЗИНДА. Одам аввал рӯҳан, сипас ҷисман
мемирад. Дар кӯчаву хиёбонҳо даҳҳо пайкараҳои нимҷонро
метавон дучор омад, ки рӯҳан кайҳо мурдаанд, аммо ҷони
ҳанӯз қолаби танро тарк накардашон, нафаси коҳилашон
зинда буданашонро ёдрас мекунад.

II II II

Пирӣ хастагист!
Хастагӣ пирист! –
Марг ҳам ину ҳам он!..

II II II

Марг хобест бо дидаи пӯшида, бидуни нафас.

II II II

Гӯёгарин фиғону нола, гӯёгарин таъзия дар мотам,
хомӯшист.

II II II

СИЛОҶИ МУФЛИСӢ. Дар ҳар хонаи муфлису бенаво
чанд қотил ба камол хоҳад расид. Муфлисӣ ҳамчун
намунаи бадгарини беадолатӣ ва бераҳмӣ кину ҳасад ва
ғурури аблаҳонаи исёнгарону қотилони ояндаро хоҳад зод.

II II II

Умедворон кай бимиранд?
Ҳангоми ба остонаи мурод расидан!

II II II

Мурда кист? Оне, ки дар тамуз аз сардӣ меларзад.

II II II

Агар зиндагӣ ва зиндахоро ҳароси марг сусту беҳол
намекард, касе намемурд.

II II II

Мотами ишқ тасалло надорад.

II II II

Чашмаҳо низ волидайн доранд:
Падарашон ташнагии мард аст, модарашон ашқи зан аст.

II II II

Дилам дар хонаи ишқи ту монда,
Сарам дар шноаи ишқи ту монда,
Аз он чӣ гуфтаму гуфтанду гуфти,
Фақат афсонаи ишқи ту монда!

II II II

Лаззати беназири обро танҳо ташнагон медонанд!

II II II

Шаб низ яке аз фаслҳои вақт аст, – фасли тирагии зулмат!

II II II

Ашқ чашми дилро як вақти муайян равшан мекунад!

II II II

Вақте одамон ба ҳам дар афтода мечанганд, аз сагон шармам меояд!

II II II

Дар остин, беовоз гиристан, фиғони лолӣ, марсияи андӯх
аст, дар марги орзуҳо!

II II II

ҚАФАСИ НАФС. Сарватманд харчанд аз ҳабси тору

одамхори бенавоиву муфлисӣ озод аст, аммо дар қафаси
нафси таҳқаши худ бечораҳолу бандист.

II II II

Сирк (цирк) мазоқи аблаҳонаи бемантиқии зиндагист!

II II II

ОЙИНАИ ҲАҚНАМО. Ҳақиқатро, дурӯғро аз забони
одамон на, аз чапми ишон бичӯед! Чапмон мисли кӯдакон
фиребро намедонанд.

II II II

Чапмон гӯётарин забонанд.

II II II

Чапмон шунавогарин гӯшанд; мегӯянду мешунаванд,
мешунаванду мегӯянд...

II II II

Ошиқ ҳарчанд дар дом аст, озод аст. Танҳо одами озод
метавонад, аз тапиши нӯги ангушгону ҳаракати хун дар
шарёни дигаре огоҳ бошад.

II II II

Асир, банда, барда, ба офтоб, ба зиндагӣ аз чапми равзан
менигарад, ҳатто баъди озод шудан!

II II II

Барои ғулом озодӣ асорат аст!

II II II

Дар тасаввури нобино хуршед низ ранги сиёҳ дорад!

II II II

Ҳар қадар ба худо наздик бошӣ, ҳамон қадар хавфи бо шайтон сарбасар задану зери чархҳои аробаи макру фитнааш мондан ҳаст!

II II II

Зиндагӣ шевотарин, зеботарин, кӯтохтарин афсона аст, – афсонаи ҳастӣ ба нестӣ!

II II II

Ту сад ҳазорӣ, бекаси, –
Ман як танам, – танҳо наям!

II II II

Ақли ман пӯхту қалби ман хом аст,
Фазл дар чашми чаҳл бадном аст!

II II II

Дар ин шаҳре, ки беёдист ёдаш,
Ту ро мечӯям аз ёди хазон, аз гирияи оташ!

II II II

Хоби ман аз хузни бедорӣ шикоят мекунад.

II II II

Ҳарчӣ мекорам ба замини болинам, аз тухмии хотираҳо,
донаҳои ашки пӯшаймонист...

II II II

Офтоб аз ашки шабнам сер шуд,-
Ташнагии ташнагии зиндагӣ
Аз ашки зан нашкастааст!

II II II

Маънии хусни чаман дар ғунчае ғунчидааст.

II II II

Нотавонӣ ҳад надорад,
То ризои мо бар он аст.
Нотавонӣ ҳад надорад, -
То тавоно нотавон аст!

II II II

Ишқ дар хандаи гулгунча азодори ман аст, -
Зиндагӣ дар нафаси марг харидори ман аст!

II II II

БЕХОБӢ. Шаб дар беҳи гӯши хастагии бедорхобиям
коҳилона хамёза мекашад. Ҳазёни коҳилонаи рӯдхонаи
ғажд ойинаи хаёламро мехарошад. Имшаб низ чун шабҳои

дигар аз шуғли бесамари худхориву худкоҳии худ дар
пеши чашми худу зиндагӣ зарра-зарра кам мешавам...

II II II

Дар хаёлам гуле намерӯяд,
Ин қадар зиндагонӣ беранг аст?
Ин қадар чашми бандагӣ танг аст?
Субҳ то шом дар дилам чанг аст!

II II II

Хоб дидам, рамма чӯпонро хӯрдааст! Ин хоб таъбир
надорад!

II II II

Дар ин мулке,
Ки як хас аз барои кас муқаддас нест,
Ду се бечораи сода,
Бихоҳад хешро дар гардани изид овезад!..

II II II

ЗУЗАИ ҒУНЧАИ НОШУКУҒТА. Ёдат ба хайр, эй
боғбони гулзори маснӯӣ! Дар баҳори ишқ гар аз гармии
меҳри ту, нашукуфтам, фасли шукуфой гуноҳи бегуноҳии
маро биёмурзад.

II II II

НОМАЕ ДАР БОЛИ АБРИ ГУЗАРОН.

Чӣ боронӣ, ки андар боғи хушки интизориям
наборидӣ?
Гули сӯзи маро андар замини набзи ихсосат накоридӣ!

II II II

Тири сард ба поёни китоби оташини зиндагӣ нуқтаи сӯзон
хоҳад гузошт!

II II II

Ту хайронӣ чаро ин мулк сангистон аст? –
Ғами точик санг баста!

II II II

Самимият як навъи ҳақиқат аст.

II II II

Ишқ дар олам ҳазорон олам аст, –
Беғуноҳии Ҳаввову Одам аст!

II II II

ДАНДОНИ ШИКАСТАИ НОДОНӢ. Андар кушиши
беҳудаи гуфтани ногуфтаниҳо, андар таҳлилу таҳрири
кӯҳнакитоби чаҳл дандони ақлам набаромада шикаст!

II II II

ҶАЗОИ САРХЕЛ БУДАН. Бузургон нозпарварони
азияткашидаи таъриҳанд, ки на дар зиндагӣ ва на баъди аз

сари худ орому қарор надоранд.

II II II

Ман бо ҳама озурдадилон хешам, –
Хоса ба озурдадилони беадолатӣ!

II II II

Барги хазони иззати ман гирия мекунад,
Дар панҷаи хазон.
Аз марғи фазл навҳаи андӯҳ мекашам,
Дар базми ҷоҳилон!

II II II

Турнаҳо омаданду ту рафтӣ, –
Эй ки фасли баҳори ман будӣ,
Эй ки барқу шарори ман будӣ,
Эй ки васли хумори ман будӣ!..

II II II

Шеър- ҳаёли парешони нигоҳ аст.

II II II

***КАТИБАЕ ДАР ЛУҚМАИ РҶҒАНИНИ ЯК СИЁҲ-
САРИ ДУПОЙ.***

Ғами ту ғами шикам аст,
Ғами мо ғами Ватан аст!

II II II

Сиёсат қафас аст, қафаси оҳанин. Шоирон булбулони

нафасгирифтаи ин қафасанд.

П П П

Забони чашмхоям гуфт; танхоям, –
Ту нашнидӣ.

П П П

Хунарманд як умр бори миннати беҳунарии дигаронро
мекашад!

П П П

Гулшанеро, ки дар набзи хуснаш оташи шайдогари ишқ
хувайдо нест, дар лабу рухсору ангуштон ҳазор чашм
дошта бошам, тамошо нахоҳам кард.

П П П

Аз булбули карахту хомӯш зоғи ошиқ беҳ аст.

П П П

Аз дами ҳазор бало зинда гузаптанам, маънӣ дорад;
Ту ро ингизорам, ишқи деркардаи ман!

П П П

Хокиё, фалсафаи таркиши вулқон ин аст,
Ки фалак хашмин аст!

П П П

Ман низ қотилам! Хуни фароғи як ҷаҳон зиштӣ ҳасуду

беҳунар, дар гардани ман аст!

II II II

ИНТИЗОРИ БАҲОР. Интизори баҳори баҳоронам!
Интизори баҳоре, ки дар ҷилваи рақси шаҳпаракҳои атласӣ,
дар таронаи обшор, дар аҳғари сабзу сӯзони нигоҳе ишқи
мурдаи маро зинда гардонад.

II II II

БОЗГАШТИ ФАРЗАНДИ ОВОРАГАРД. Баъди нимк
қарн ба аслам, ба сарчашмаам бар гаптам. Ба сарчашмае,
ки дар таркиби хунам ҳазор қатрааш бо ман ними олабро
диду хушк нашуд. Аз ойинаи чашмаи кӯҳистон покии
сиришкामро, сафои хуснамро, навои мусиқии рӯхамро,
иҳсоси сӯзони хунамро, садои орзуҳоямро, ки ошиқона ба
оламу одам бахшидам, пурсон шудам. Сари суолам ба
сахраи пайкараи сукут бар хурда пора-пора шуд!

II II II

Шеъри ишқро дар варақи санг бояд навишт, барои
ҷовидона!

II II II

Ёди ту, эй ёр, барои ман меҳрабону бовафотар аз туст!
Ҳамеша бо ман аст!

II II II

Хаёлат бӯи оташ мекунад дар гулшани ёдам!

II II II

Шиновари дарёозмуда дар як коса об ғарқ хоҳад шуд, зеро
имкони дастак задану шино кардан надорад.

II II II

Аз худ рафтаро танҳо ишқ ба худ оварда метавонад.

II II II

Занон чӣ гуна мардонро бахшида наметавонанд?
Мардонро, ки хирсро ишқ меноманд.

II II II

Мардро кай қудрату мардонагӣ тарк кунад? Гоҳе ки оташи
ишқашро дар оташдони чапмони зан мурда бубинад.

II II II

Зан номӯси кайҳонбӯси мард аст!
Мардо, номӯси худу асли насли худро ниғаҳбон шав!

II II II

Кирми лойхӯракро офаридгор шояд аз он кӯр офаридааст,
ки барои дидани лой чапми бино зарурат надорад.

II II II

ПАРИЁН АЗ ХОКАНД, ФАРИШТАГОН АЗ АФЛОК!
Дар чаҳоне, ки ҳар рӯз ҳазор дафъа ниғаҳҳои гушнаву

ташнаву рамузгир моро ниҳонӣ мебӯсанд, дар ҷаҳоне, ки ҳар рӯз аз гунаи ҳар раҳгузари ношинос гули орзуи худро меҷӯему мебӯем, иддаои покиву фариштагӣ қардан хандавар нест? Мо аз ҷинси париёнем!

II II II

ЗЕБОЙ ХУШБАХТИСТ. Вақте аз ғавғову савдои будану набудан озодам, вақте шохпараки зарринболе гирди гардани борики қоқу бо ҳавои мусиқии нафаси хок чилвақунон арғушти шодмонӣ оғоз мекунад, аз ойина ёд мекунам. Меҳоҳам зебо бошам!
Ба худо, зебой хушбахтист!

II II II

Ойина бешубҳа ихтироӣ зан аст. Танҳо зан ҳавсалаи кашфи чунин асбоби дақиқи худбиниро дорост. Танҳо зан кодир аст, ба худ, дар нигоҳи худ дар ойина ғолиб ояд...

II II II

Шеър аввал ихсос аст, сипас шуур! Бо сард шудани ихсос, ки хуни шеър аст, ҷони сухан дар рағи шеър ях мебандад.

II II II

Шоирон низ чун раққосагон, бояд дар синну соли муайян, сахнаи суханро тарк гуфта, ҳамчун бозниптаи ихсосу растохези хуни таманнову ҳавас гӯшанишиниро ихтиёр бикунанд !..

II II II

Офаридгор китоби андешаҳои моро меҳонад! Ин аст, ки нек биандешем, некӣ пеш ояд, бад биандешем бадӣ фаврӣ дарамонро бо дасту пову сар бикӯбад!..

II II II

Бахт чоиза аст, бадбахтӣ низ! Чоизаи корҳову андешаҳои инсон, ки ба ӯ бар гардонда мешавад!

II II II

Рамз (сумбулик) қонунҳои бодии ҷамъиятро масҳара мекунад, хоса рамзи шоирона!

II II II

“Шоҳнома” Ватан аст! -
Аз Халиҷи Форс то Бадахшон!

II II II

“Шоҳнома” Миллат аст! –
Аз оғоз то анҷоми забони форсӣ!

II II II

ХИРАДИ ХОТИРА. Хотира дар зарурат фаромӯш-хотириро ихтиёр хоҳад кард! Фаромӯшхотириҳои хотира қонунист. Хотира ҳодисаву воқеаҳои камарзиш, беарзиш ва носазоворро ноаён аз дафтари худ хат мезанад.

II II II

Барои хунарманди асил баъди ба камолоти хунар расидан, Вақт бояд падару модар бошад!

II II II

ХИЁНАТ БА АДОЛАТ. Эътироф накардани хунарманд, бар алайҳи хунарманди асил, ки табиатан бепаноҳу

бетакиягоҳ аст, мадху тавсиф кардани беҳунар на танҳо
гуноҳи нобахшиданист, балки хиёнатест, ки ҷазояш дар
дафтари адл на бояд аз ҷазои қотил кам бошад!..

II II II

Офаридгор офаридаи соҳиббақли худро фармуда аст;
“Худро бишинос, то маро бишиносӣ!”... Оре, худшинос
худошинос аст!

II II II

Ҳамсар доштан ҳанӯз маънии ҳамдил доштанро надорад!
Ҳамсар наҷӯед,
Ҳамдил бичӯед!
Ҳамсар нахоҳед,
Ҳамдил бихоҳед!
Ҳамсар нагиред,
Ҳамдил бигиред!..

II II II

Беруни мо гулгуна аст, —
Мо аз дарун пӯсидаем!

II II II

Дар ин Ватан қуфл сохта, сохтани калидро фаромӯш
кардаанд!

II II II

Қафассозон ба риши озодӣ писханд мезананд!

II II II

ҚУРБОНИЁНИ БЕЧОРА. Аҳли ҳунар дар ҳама таркишҳои чамбиятӣ, дар ҳама исёнҳои хурду бузурги замона, дар ҳама гардишҳои морпечи таърих, дар ҳама фоҷиаҳои миллий барраи қурбониянд!..

II II II

Ишқ ихтироғи шоирон аст!

II II II

Ҳама ишқҳои олам, хоса ишқи шарқӣна тақлиду пайравӣ ба ишқи афсонавии Юсуф ва Зулайҳоянд.

II II II

АФСУНИ ШОИРОНА. Ишқи Лайливу Мачнун ихтироғи шоирони араб аст. Ишон барои аз мӯҳити дилгири Саҳрои Кабир фирор карда, дар олами зебову фиребҳои афсона зистан, қиссаи ҷонсӯзи ду дилро иҷод намуда, пеш аз дигарон ба афсонаи зебои худ бовар кардаанд.

II II II

Одам дар умри сараш танҳо як маротиба ошиқ мешавад!
Танҳо ва танҳо як маротиба! Ишқҳои сонӣ орзуи содаи ҳамон ихсоси қудсиянд.

II II II

Ишқ аз раҳи кайҳони дилу дида ба худ расидан аст.

II II II

Иҳсосеро, ки мо ишқ меномем, ё орзуи ишқ аст, ё ҳавас, ё нафс, ё нигоҳи шоирона ба чизҳои муқаррари рӯзгори берангӣ!..

II II II

МАДАМ БОВАРИ ВА АННА КАРЕНИНА. Нависандаи маъруф Густав Флобер дар ниҳояти ҳаяҷон хитоб кард; “Мадам Бовари – манам!..” Нависандаи дигаре, ҳангоми ба қаҳрамони дӯстдоштааш заҳр додан, дар вучуди худ таъсири қотили онро ихсос карда, чанд рӯз дар дами марг буд. Лев Толстой аз пай қаҳрамони таҳқиршудааш Анна Каренина хомӯшона то роҳи оҳан рафт ва худро ҳаёлан ҳамроҳи ӯ зери чархҳои оҳанин афканд... Қиссаи дигаре низ, дар ин боб маъруф аст; “Вақте Анна Каренина худро зери чархҳои қатор меафканад, нависанда аз дарду алам нафасгир қаламро болои миз гузошта аз хонаи қора ба долон мебарояд ва беҳуш шуда аз опёнаи боло сарозер ба фарш меафтад!”... Ин қиссаро аксар дар Хонаи Адибони Русия нақл мекунанд, зеро долоне, ки Лев Николаевич аз он гӯё сарозер афтада буд, дар толори асосии тарабхонаи адибон, дар “Хонаи Ростовҳо” (хешони Софя Андреевна Толстая) воқеъ аст.

II II II

ХАСУ ХОШОК ВА ЗАРИ ХОЛИС. Фозиле фоҷиан тоҷикро ба обхезӣ таппеҳ дод. Одатан ҳангоми обхезӣ хасу хошоки сабуку беарзиш болои об баромада, зарру зевари гаронбаҳо зери хоку лой мемонанд, аммо аз зери лою хок низ дурахшида, қиммати аслии худро намоиш медиҳанд.

II II II

САДАҚАИ ҒАРАЗ. Ҳич кадом сохтор ба ҳич кадом ҳунарманд бидуни ғарази сиёсӣ ҷоизаеро раво намебинад. Ҳама ҷоизаҳо, аз ҷоизаи Нубел, то кулҷаи қандине, ки дар кӯдакистон ба кӯдаке иловагӣ дода мешавад, ҳама садақаанд, садақаи ҳунар на, садақаи амал...

II II II

Як замон ба шоирони дарбор дар ивази мадҳу санои ҳақиронашон зару зевар ва ҷомаву хилғат мебахшиданд, акнун ба ишон унвону ҷоиза медиҳанд.

II II II

НАҚШ ДАР САҢГ. Шоҳон хидмати шуароро дар шуҳраи ҷаҳон гардидани ному нишони худ набояд саҳл бигиранд. Шоҳони дудмони Сомониро сухани ҷовидонаи устод Рӯдакӣ ба абадият роҳхат додааст, вагарна то ишон ва баъдашон низ ҳазорон силсиладорони ҷаҳонгир аз олам гузафтаанд, ки на танҳо номашон, балки гарди хокашон дар миҷғони таърих боқӣ намондааст.

II II II

ХОБҲОИ СИЁСӢ. Касе гумон дорад, ки хоб ҳамагӣ хоб асту мантику маънӣ надорад, хато мекунад. Хоб акси барҷастаи зиндагӣ, намоишномаи машғулияти ҳаррӯзии одамон дар ойинаи хаёл аст. Хобҳо ҳазору як мавзӯё доранд; Хобҳои тифлона, (вақте ки ту ба олами кӯдакият бар мегардӣ ва ба ту лӯъбатакero, ки дар тифлӣ орзу доштӣ, аммо надоштӣ, тақдим мекунанд!) хобҳои опшиқона, хобҳои орифона, (одам парвоз мекунад!) хобҳои сиёсӣ, ва ғайра... Вақте дар шӯрои Олии Иттиҳоди Шуравӣ кор мекардам, хобҳои парламонӣ-сиёсӣ медидам. Аз ҳама хобҳои аблаҳонаву дилгиркунандаву бемаъниву бемантиқ

хобҳои сиёсиянд. Ҳатто дар хоб аз бар ҳадар рафтани вақт, аз ҳарзаҳои бемаънии нотикон, аз худнамویی воизон, аз фаҳшу дурӯғу иғвои сиёсатмадорон дилгиру нафасгир мешудам. Гоҳе дарк мекардам, ки ин чаласаи бемаъниву бемантиқро, ин бозори гапфурӯширо маҳз дар хоб мебинам. Ҳар қадар мекушидам, худро аз ин хоби дилгиркунанда бедор карда наметавонистам ва бесабронаву асаби поёни чаласаи бемантиқ, яъне поёни хоби худро интизор мешудам! Дар чунин чаласаҳои хоб худ низ гоҳ-гоҳ суханронӣ мекардам... То ҳанӯз ҳарф ба ҳарф, нукта ба нукта суханрониҳои худро дар Чаласаҳои Хоб, ҷавоби дигаронро низ ба суханрониҳои худ ёд дорам! Аз хоб хаста, ғазабнок, беҳолу бемадор бедор мешудам ва аксар вақт дар чунин рӯзҳо ба Чаласаи шӯрои олий намерафтам...

II II II

Тарсу (буздил) миллату мазҳаб надорад!

II II II

Рамма даҳмардари интиҳоб намекунад!

II II II

Ҳар як нийиши самимона одамро як зарра ба худо наздик месозад.

II II II

Коммунизм низ мазҳаб аст –
Мазҳаби бемазҳабон.
Коммунизм низ дин аст, –
Дини бединон.

II II II

Мо аз гулкории марг бежабаем!
Аммо гулчинияшро таҳдонем:
Дона-дона гул мечинад.
Гулшанро сарчин мекунад.
Ғунчаҳоро саркан (калакан)...

II II II

Зиндагӣ тухми гул мепарварад. Одамӣ гул мекорад, боғи орзуву умед сабз мекунад, марг гул мечинаду гул мебӯяд... Вақт ёру дастёри ину он аст.

II II II

ОҒОЗИ АНҶОМ, АНҶОМИ ОҒОЗ. Боз тани гарме сард шуд, боз диле ором гирифт, набзи сӯзоне дар тирамоҳони гармосард аз шитоби ҳаваси тапиш боз монд! Боз хокие бар хок рафт, то дар намуди гулеву гиёҳе баҳорон ба боғчаи худ бар гардад, дар қадамҳои худ бишукуфад...

II II II

БАҲОРУ ХАЗОН. Духтарак шафтолуи расидаро мемонд; тару тоза, саршори зиндагӣ... Пирамард ба дарахти тути нимхушк шабоҳат дошт;
-Баҳору хазон! Пирамард ба сағи тозии лоғару мӯйрехтаву пири худ монанд буд, духтарак ба пудели (як намуди сағ) пахтавор сафеду пахмоқмӯи худ... Ҳар ду дар як рӯз се маротиба, дар соати муайян аз дари долони манзилгоҳи умум берун мешуданд. Духтарак аз паи сағи шуху беқарораш мисли бод мепаррид, пойҳои пирамард заминро коҳилона чоруб мезаданд. Сағи пир бо ҳаёи сағона

ноҳинҷор соҳибашро аз паи худ кашола мекард. Ба назар
чунон мерасид, ки гӯё пиракӣ гарданбанди сағашро насағ
занҷири соҳибашро дар даст дорад. Аввал сағҳо бӯи
якдигаро гирифта ба ҳам наздик мешуданд, сипас
пирамарду духтарак хомӯшона, паҳлӯи ҳам баробар қадам
мечинданд, қадам мешумурданд, қадам чен мекарданд...
Гоҳи беихтиёр дучор омадани ниғаҳҳо чашмони духтарак
нур мерақсиданд, бурутҳои пирамард механдиданд, ришаш
меларзид, чашмонаш шукрона мегиристанд... Гоҳе дар
авҷи сӯхбати аҷиб якбора ҳар ду бидуни ихтиёр гапашонро
гум карда ба якдигар ҳайрону пурсуол менигаристанд...
Дар чунин лаҳзаҳо дили духтарак қафаси танги синаашро
шикофта парвоз мекард. Қалби хастаи пирамард тунд
метапид, дарди кунде вучудаашро фаро мегирифт, шонаи
дасти чапаш бераҳмона сик мезад. Ҳамоно ба чайби росташ
даст мебурд ва бо ёрии духтарак, бо панҷаҳои шах шудаву
ларзон сари шишачаи доруро боз мекард...

Пирамард аз марг метарсид, духтарак аз бӯи доруи дил...
Рӯзе дар соати муайян дари хонаи духтарак боз нашуд. Ӯ
хушбахт буд, чуз мехмони ҳумоюнқадами қисмташ ҳамаро
аз ёд бурда... Дили хаставу дардманд азоби интизориро
тахаммул карда натавонист! Пирамард охири нури
нигоҳашро паси дари пушидаи оҳанин пошида, аз пой
афтод... Он рӯз сағи шуҳи паҳмоқмӯ ба пирсағи мӯйрехта
бо нафасу бо шӯша бӯи ошноӣ набахшид. Духтараку
пирамард қадам начиданд, қадам нашумурданд, қадам чен
накарданд, шишаи доруи дилро боз накарданд... Шабӣ пеш
аз марги пирамард вақте ки сағи пир барои соҳибаш овоз
меандоخت, сағчаи паҳмоқмӯӣ бо бахти хоси сағона устухон
мехоид... Дар хобгоҳи умумие, бо номи дунё, кате ҳолӣ
шуд... Пуштае дар мазористон сабзид... Дигар дар зери
гардуни гардон ҳама чиз, бо назми пешина барҷо буд...
Духтараки тару тозаву сурхгуна боз аз паи сағи паҳмоқмӯӣ
сафеду бозигараш ба кӯча парвоз кард. Ӯ танҳо набуд. Ҳаво
бӯи асалудоруи дил мекард...

II II II

Ба асл расидан махв шудан аст! Асл нусхаро аз байн мебарад.

II II II

Хоби шаб хоҳиши бедорист.

II II II

Осмон укёнуси оҳарист, чапагардон.

II II II

Хуршед ташти зарринест дар суфраи гардун, - ташти тихӣ!

II II II

Рӯдбори дилу ҷонам,
Зи дарди ниҳонам,
Зи корези дидаи гирёнам,
Роҳи укёнусро ҷӯёст, –
Цигарам оби чашма мехоҳад!

II II II

Хайри оташ ба танӯри сарду сиёҳ маҷонист!

II II II

Танҳой низ лаззате дорад, лаззати кохдуд...

II II II

Ваҳшатноктарин ханда, хандаи одами танҳост, дар
хомӯшии дахшатноки шаби сиёҳи танҳой!

II II II

Шеър номаи як нафар, ба ҳазорон, садои як садо ба
наслҳову қарнҳост!

II II II

Сӯхтори азоби рӯҳ, чону танро низ хокистар мекунад.

II II II

ҒУБОРИ ҶОДАИ АҚОИД. Аз қайди ақоиди коммунистӣ,
экстремистӣ, миллатгарой, худгарой, маҳалгарой... озов
нашуда, ақидаи солиму ихёгареро пайдо кардан, гузафта аз
он ақидае офаридан, мушкил аст. Аз доми ақидаҳо
бироҳед, то ба худӣ худ бирасед, зеро ҳеч гуна ақида,
ҳақиқати кул буда наметавонад! Ва баракс, ақидаҳои
ҳастанд, ки барои инқори ҳақиқати кул, барои маҳв
кардани ростӣ, барои гулугир намудани қосиди
ҳақиқатпаём, барои таҳқири расму русуми ростон, барои
ғумроҳ кардани раҳнавардони ҷодаи ҳақ хизмат мекунанд.

II II II

Зиндонии хурдтарин ақида, аз ҳавои рӯҳбахши озовӣ
маҳрум аст.

II II II

Оне, ки аз кӯлмаки дурӯғ дар кашфи ҳақиқат об хӯрдааст,
ташнаи рӯди ростӣ хоҳад мурд!

II II II

Шаб соя надорад, зеро саропо соя аст, – сиёҳ аст!

II II II

СУКУТИ ВАҚТ. Яке бо хасми миллат дар косаи сари падар шароб мехӯрад, дигаре барои аз фарши ҳақорат бардоштани сари падар ҷон медуҳад, севвумин ба ҷонкании як миллати қадимаву пиру барҷомондаи ҷонсарак хомӯш, бехис, карахт менигарад... Ҳама фарзандони ин ҷонсупори дами сакароти мавтанд. Ҳама дирӯз мӯшт ба сина кӯфта, худро Ватандору Ватанпарвар меномиданд. Имрӯз Ватан бемор аст!

Имрӯз Ватан барҷомондааст!

Имрӯз Ватан фарсудааст!

Ватандорон дар ҳар гӯша мастӣ, сукут ва бетарафиро интиҳоб кардаанд. Довари фочиа, ҳақиқати ҳақиқатҳо низ дар сукути вақт хуфтааст!

II II II

Таърих гоҳе суҳан оғоз мекунад, ки на гунаҳгорон мондаанд, на бегуноҳон, на шохидон, на доварон...

II II II

Ишқ бозёфти нодиртарини дил аст, аз раҳи эҳсос, аз равзанаи назар.

II II II

ҚОСИДИ ОТАШ. Промитей зинҳор дузди оташ набуд. Ӯ қосиди оташини оташ буд ! Кучо дидаед дуздери, ки мартабаи пайғамбарӣ дошта бошад?! Промитей оташро аз кӯҳи Олимп рабуд, то осӣни зулматпарастии иблисхӯ оқибат аз раҳи рӯшаной ба дарғаҳи яздон бирасанд!

II II II

ОТАШИ САРМО, САРМОИ ОТАШ. Агар дард, хоса дарди ишқ намебуд, дар дунё як шоир, як муғаннӣ, як асари шоистаи зиндагӣ, як ҳарфи монданӣ тавалуд наменшуд. Ишқ, танҳо ишқ, хоса дарди ҳичрону азоби ҳичрон боиси офаридани олитарин шохасарҳои олам гардида... Ҳар миллат, ҳар халқият, ҳар қабила ҷуфти ошиқони худро офарида, онҳоро аз шодии дидору лаззати васл бераҳмона маҳрум карда, ишонро дар ғами ҳичрон кушта, дар мотами қурбонӣни худ ҷовидона ба мотам ништаста аст! Ошиқони нокому зиндаҷудову намирандаи асотирӣ, ин ҳамзамонони бидуни давраи замон, ин будаву набудаҳо, ин фарзандони нозпарвару маҳзуну ишқ ба боғҳо хусн бахшиданд, сарморо оташ доданд, фасли панҷуми умри инсониро офариданд, роҳу равиши зиндагии инсонро дар таҳи чархи раҳнамо дигар карданд...

II II II

Ишқ, танҳо ишқ, муаллифи ҳама асарҳои бузурги олам аст!

II II II

Накҳати ҳама атраҳои олам, накҳати орзуву ормони одамист.

II II II

Накҳати беназири атри фронтса, накҳати шеърӣ нагуфта аст, дар ёди ғунҷаҳо, дар хандаи гулҳо, дар дафтари сабзи гулистонҳо!..

II II II

Пойҳо низ дастанд, дастони хокбӯс.

Дастҳо низ поянд, пойҳои гулчин.

II II II

Одаме, ки хангоми фочиа тарона хонда наметавонад,
кудрати мурда -мурда зистанро надорад. Миллат низ!

II II II

Эй танҳои! Эй модар! Дар офариниши ҳар лаҳзаинаи мани
фарзандат азоби чонкоху ширини чиҳилдард ҳалолат бод!

II II II

ДИДАИ ДАСТҲО. Дасти наққошон чашм дорад, чашми
ранга! То рӯи қоғаз ё матоъ овардани асар аввал онро бо
нуги ангуштони худ мебинанд, сипас ба он шакли дилхоҳ
медиханд. Наққошоне, ки аз биноии чашми ангуштон
марҳуманд, аз доираи биниши содаи рангхovu қолабҳо дур
нарафта, дар гирди худ мисли санги осиеи бедона
мегарданду мегарданд...

II II II

Ҳама аъзoi одамизод соҳиби дидаи биност, хоса пӯсти
одам!..

II II II

ГАНҶУРИ ЭЗОП. Сарват доштан зинҳор маънии ғанӣ
буданро надорад! Эзоп, ин ғуломи ҳалқабардӯш, ин марди
бениҳоят зишт, ки чуз гарданбанди бардағи ва хилъати
пора-пора дар бисот чизе надошт, бо хиради модарзоду
фазилати худододаш донотарин ва доротарин марди олам
буд.

II II II

Сиришк поктарин моё аст.

II II II

Кудрати поксозии ашкро на об дорад на оташ.

II II II

Ашки андак, хоҳ ашки подӣ бошад, хоҳ ашки ғам, рӯхро пок месозад, дилро рӯшаной медахад...

II II II

Гурусна низ мазҳаб надорад. Дину ойини гурусна, чун дину ойини ҳама бенавоён як бурда нон аст.

II II II

Муфлису бенаворо бо як пайсаи пӯчак метавон харид ва ҳамчунон бо як пули пӯчак метавон ба савдо гузошт!

II II II

МИЛЛАТИ ИНСОН. Одамон аввал одам ба дунё меоянд, сипас ба яхуду арабу русу тоҷику тотор ва ғайра тақсим мешаванд. Эй кош, рӯзи ба дунё омадани миллати Одамро меидедем!

II II II

СОХТОР ВА ЗОДАИ ОСӢ. Сохторе, ки маро зода буд, оқибат аз офаридаи саркашӯ нофармонаш саҳт пӯшаймон шуд ва бо кӯдаки ношуди худ, ки дар ҳама кор ӯро пешпо медоду дар ҳар қадам меранҷонд, ҷанги ошгинопазир эълон кард. Дар асл Сохтор бо зодаи худ на, бо худи худ, бо хатову иштибоҳи нобахшидани худ мечангид. Аз он ки

зодаи осияшро вақти дар батнаш дасту по зада исён
карданаш, накушт, пӯшаймон буд. Тирҳои дер паррондааш
сӯи худаш бар мегаштанд; Нишонрас, захролӯд, дардовар...
Оқибат ҷанги ду тарафа бо шикасти ҳар ду тараф анҷом
ёфт; Яке худро дар зери шикастапораҳои худ гӯр кард,
дигаре дар хашми омиён. Яке худро гум кард, дигаре
ҳамаро!..

II II II

Офаридгоре, ки офаридаи худро бераҳмона хароб мекунад,
ҷавҳари ҳастиро, -худро хароб месозад!

II II II

Ханда низ гирия аст, – гирияи шодӣ.
Гирия низ ханда аст, хандаи беҳолии андӯх!

II II II

Танҳой сазо, ҷазо ва ҷоизаи худхоҳону худпарастон аст, аз
тарафи ҳукумати Қисмат!.

II II II

Рӯи дигари ҳақиқат дурӯғ аст, рӯи дигари дурӯғ ҳақиқат!

II II II

Бо марги ҳар инсони хунарманду фарзона ҳазор ҷоҳилу
беҳунар мувақатан соҳиби ҷоҳу мақом мешавад.

II II II

БАҲОРУ ХАЗОНИ ОФАРИНИШ. Адибон аз як асар то асари дигар, аз як китоб то китоби дигар камол меёбанд, аммо чӣ гуна камол меёбанд, баҳси дигар аст. Камол ҳар хел мешавад; Якero боғи хусни хунараш гул мекунад, дигарero дар айни гулафшонӣ хазон мешавад.

II II II

Бо ҳар шахсияти бузург, бо ҳар истеъдоди фавқулода порас аз хуршед хоҳад мурд!

II II II

ҲОЛАТИ ОТАШ ГИРИФТАНИ ХУН. Интизории муҳаббат низ муҳаббат аст! Интизорие, ки аз ҳама гуна интизориҳо бо оташи ширинсӯзи беқарорияш, бо умеди ноумедияш, бо фалсафаи маънидодкунандаи ҳолати ҳол фарқ мекунад.

II II II

ХОБИ БЕДОР. Одами ба олами андеша фуру рафтaro бедору нофор накунед! ӯ хоб аст, хоби бедор. Хобидарo ба мурда баробар мекунанд. Ҷони танро тарк карда имкони фаврӣ ба чилди бадан баргаштанро надорад!.. Магар мурғи аз қафас парридарo осон метавон бар нардонд?

II II II

РҶҲИ ҲОЛАТ, ҲОЛАТИ РҶҲ. Ҳама гуна рафтору кирдори ғайритабӣ, хоҳ хиёнат, хоҳ қаҳрамонӣ ба ҳолати рӯҳии одам вобаста аст. Маҳз ҳолат, таркиби дам, фишори лаҳза буздилу тарсуву хоинро, сар супурдаву қаҳрамону ҷонфидоро меофарад. Касе аз модар қаҳрамон ё хоин зода напудааст!..

II II II

ПАЙКАРАИ ХОРОИ ТАНҲОӢ. Гоҳе дар хомӯшии таркандаи ҳолати рӯҳ эҳсос мекунам, ки дар ҳама дунё бо дарду ҳасрати худ чун кӯдаки ятим яккаву танҳоям. Дар олами бекасии худ ҷовидона санг баста, на танҳо аз ёди одамон, балки аз ёди офаридгор низ рафтаам. Танҳои ман аз набудани одамон на, аз будани набудани ишон аст!

Дар дили ман пайкари танҳоиро бояд гузошт,
То набошад мисли ман танҳой, танҳо!..

II II II

ПАЙКАРИ САНГИНИ ТАНҲОӢ. Ин манам, ки ҳар рӯз сад бор дар хиёбони танҳой, ба пояи пайкараи сангини танҳои худ гулдастай сангин мегузорам! Зихӣ, ҳавсалаи сангии санг!

II II II

Ишқ тозагии нури назар аст.

II II II

Ишқ никоҳи рӯҳонии ду нигоҳ аст!

II II II

Ишқ ҳамчӯрии арғануни ду дил аст!

II II II

Ишқ ҳамсадоии чангу чағонаи хуни набзҳост!

II II II

Ишқ отапаки ҷовидонаест, ки дар як ҷо хомӯш шавад, ҷои дигар фурузон гашта, рӯшантару сӯзонтар хоҳад шуд.

II II II

Ишқ ҳама чиз аст, дар дунёи фонӣ, дар олами ҳечу ҳечон!..

II II II

Миллату мазҳаби ошиқон ишқ аст!

II II II

Ошиқон аз бузургон бузурганд, аз хурдон хурд!

II II II

“Гӯянд ҳама чиз ба ҳангом бувад хуш,
Эй ишқ, чӣ чизӣ, ки хушӣ дар ҳама ҳангом?!” –
Ҳамин як байт, як осор, як китоби ҷовидона аст, аз ҳамасри пири панҷрӯдӣ, Сӯзани Самарқандӣ...

II II II

Ишқ бо поксӯзии худ хунро тоза мекунад.

II II II

“БИРАВ, ПОК ШАВ!..” Ошиқон зебо мешаванд, яъне пок мешаванд. Шояд дар чунин ҳолати покии ахурой, шояд дар чунин лаҳзаҳои ҷовидонаи аз худ бурун рафтаи шоир хитоб карда аст:

“Бирав, пок шав, то худобин шавӣ,
Бубин ман худоро кучо дидаам!..”

II II II

Ман шаш миллиард китоби нахонда дорам, шаш миллиард китоби нахондаи чехраи одамон!

II II II

ГУНОҶИ ГУНОҶ. Тарс, биму харос чавҳари часорату бебокиро дар неруи хуни инсон купшта, миёни мардиву мардонагиро мешиканад. Бузургон беҳуда нагуфтаанд, ки тарс бадтарин гуноҳ аст!

II II II

ЧАШМИ КАФИ ПОИ ШУТУРМУРҒ. Мехоҳам аз ҳама оламу одам дилу дида бардорам ва ба қавли шоир”ҷое равам, ки гардун болои сар набошад!”. Мехоҳам қитъаеро кашф бикунам, ки андар он на ман бошам, на дигарон. Мехоҳам мисли шутурмурғ сарамро ба хоктӯда пинҳон кунам, бо умеде, ки чашми кафи пойҳоям хок берун хоҳанд монд!..

II II II

КҶРГИРЕҶИ СИЛСИЛАҶО. Мехоҳам оламеро кашф бикунам, ки ба ҷуз ҳаёли ҳастаам, роҳи онро касе суроғ накунад. Мехоҳам куллаеро бишаймоям, ки ғуборе ба рӯяш нарасида бошад. Мехоҳам аз худ сӯи қалъае бигурезам, ки на дар дошта бошад, на равзан... Дареғо, ҳама силсилаву банду ҳалқаҳои аёну ноаёни зиндагӣ бо шарёни ман ҷовидона кӯргиреҳанд...

II II II

ОБУ ОТАШ. Ба дӯстии беғарази подшаҳон умед бастан, ба муҳаббати самимии ома эътиқод кардан, аз каждум бӯсаи меҳр хоستان аст. Дар ҳама давру замон оқибати меҳри подшаҳон ҳалқаи дор, рӯи дигари муҳаббати ома нафрат хоҳад буд...

II II II

ХУНИ СЌЗОНИ ИҲСОС. Меҳоҳам лаби сарди пирияххову чашми кабудӣ чапмаҳоро бибӯсам. Меҳоҳам сари саҳти саҳраҳоро кӯдакона навозиш кунам. Меҳоҳам пешонаи дамидаву фароҳи қулшаҳоро чун ошноӣ дерина бо борони бӯсаи ҳузну ҳумор лолақорӣ кунам! Аммо ҳайҳот! Шавқу ҳавсалаву ишқам пир, ҳуни сўзони иҳсосам сард, чони ҳавасам ҳаста, парандаи хоҳишам паршиқаста аст!..

II II II

АРҒУШТИ ШУҶОАТУ БУРДБОРӢ. Чӣ содаам дар часорати бечорагии худ! Чӣ нотавонам дар тавоноии беҳолӣ! Бар алайҳи аждаҳои ҳастӣ харгӯшвор мечангам. Ба муқобили тӯфони қисмат қатравор меситезам. Дар дами самуми фочиа чун ниҳоли решакӯчаки ларзон ракси бурдбориву шӯҷоат иҷод мекунам; мечангаму меситезам, меларзаму мерақсаму медонам: Сарқардаи ҷоҳилон миёни шасту бебоқияро номардона шикастааст...

II II II

СУОЛИ НИГОҶ БА НИГОҶ.

– Ту кистӣ? – мепурсад нигоҳи сарду бечони ман шабаҳи ношиносамро дар чашми ойина дида.

– Ман дигар ҳеч касам! – ҷавоб меғӯянд чашмони мурдаи берӯҳам, ба нигоҳи бегонаам.

II II II

МУРДАИ МУРДА. Кайҳост бо шеваи чавҳаркуши чаҳл ҳақирона хӯ гирифтаам. Кайҳост бешаи кудратам шер надораду пири ҳикматам тадбир. Кайҳост зистан бароям бозист. Кайҳост аз беихтиромӣ нисбати шахсияти худ дар чапми чаҳолат воломақомам... Кайҳост мурдаи мурдаҳои оламам!..

II II II

ДУ САРИ САРИ БЕСАРӢ. Чамбъият чапм надорад!- Монанди кирми лойхйрак ду сар дорад; сари аввалаш дар кафи пойяш, сари дуввумаш дар тахтаи пӯшташ ҷой гирифтааст. Ин кӯри дусар аз аввал то охир барои ду сари бечашми худ, аз ду сари бечашми худ сарвар меофарад, сарвари бесар, сарвари сархӯр, довари ноҳақ, раҳнамои бераҳии зиндагиву марги худро...

II II II

ТИРИ МАРКАЗИ ТАҶРИБА. Мо миллати мисли дунё қадимаем. Ҳамчун намояндаи дунёи қадим кайҳо, мақоми таърихии динозаврҳоро сазоворем. Санги ҳама гуна таҷрубаву таҳқиқи хурду бузурги оламу одам сараввал дар сари саҳту бесоҳиби мо шикаста аст! Дар саросари олам миллатеро, ки бо чунин хушнудии ҳақирона ба ҳама гуна таҷрубаву озмоишҳои алайҳи инсонона омода бошад, начӯед, зеро нахоҳед ёфт! Бешубҳа мо миллати хеле қадимием! Моро ҳамчун ворисони динозаврҳо барои дидану омӯхтану таҳқиқ, барои гузаронидани таҷрубаҳои алайҳи инсонона, барои тамошо аз маҳв шудан ҳифз бояд кард!

II II II

ҚАҚНУС, ФАРИШТА, ШАЙТОН. Моро оқибат бо нармии пунба ва хурофоти мазҳабнома куштанд! “Ёрон кушта дар офтоб нагзоранд!” Моро кушта дар офтоби сӯзон гузошта рафтанд... Аммо чунин миллати чонсахтро маҳв кардан, неруи зиндагиро дар батни ҳастӣ нест кардан аст. Бори ҳазор дар дидаи ҳайрати қотилони худ монанди мурғи қакнус аз оташи нафас, аз найчаи димоғ навои зиндагӣ боло карда, зинда шудем! Зинда шудем то ки бори ҳазор зиндаҳои боқимондаро аз зиндагии шоистаи инсонӣ маҳрум гардонем... Мо тир шудем, тири сӯзон, – дидаи хирабини якдигарро ба нишон гирфтем, якдигарро кӯр кардем, аз пештара кӯртар! Ханчар шудем, – ханчари охта, дилу чигари якдигарро шикофтем, аз пештара чаррортар, аз пештара бераҳмтар! Чаҳли пӯнбагӣ, – қатли пӯнбагӣ! – моро оҳанин кард, на барои бурдбории худсозӣ балки барои худбозӣ! Хурофотпарастии мазҳабнома моро аз хуру фаришта дур, ба шайтону деғу дадон наздиктар кард. Он қадар наздик, ки байни хуру иблис тафовуте надидем, хуру аз иблис иблисро аз хуру чудо карда натавонистем. Аз паи иблис рафта хуру ба вартаи бечорағиву худкушӣ афкандем... Гумон аст, ки фариштаҳои таҳқир шуда, раҳи дилҳову манзилҳои сӯхтаву хароби моро дигар суроғ бикунанд.

II II II

Мо дар чодаи худчуиву худсозӣ, аз хуру гузашта ба ҳеч қучо нарасидем!

II II II

ЯКИ ҲАМА. Барои дӯст доштани оламу одам аввал якеро

дӯст бояд дошт! Кучост ҳамон як нафар, ки ишқи оламу одам аз ӯ, дар ӯ ва бо ӯст?! Кучост ҳамон яке, ки маро як умр аз эъқози шоирсозу зиндагинавози ишқ маҳрум карда аст?!

II II II

Пирӣ хастагии хун, бемории шавқу ҳаваси таманност...

II II II

ДАР ҚУСТУЧҶӢИ ХУД. Мехоҳам аз Худ то ба Худ роҳ бидушоям, аммо гардани (ағбаи) ошноӣ бо худ чун роҳи Помир дар зимистон яхбаставу касмагузар аст.

II II II

Хумори бодаи мозист, дарди сари ҷодаи ба худ расиданҳо!

II II II

Танҳой яке аз ҷоизаҳои шоистаест, ки сарнавишт дар ивази истеъдоди худодод ва баҳои хунар ба хунароманд мебахшад.

II II II

ТАМАННОИ ҶОИЗА. Танҳои ман ҷоизаи ягонаест, ки бо ихтироми том, бо хоҳиши худ аз замонаи занкуш ва ҷамъияти ваҳшиву беадолату ҳақиқаткушу дурӯғпарвар пазируфтаам!

II II II

ШЕРУ РҶҶОҶУ ГҶРБА. Шери ғурурам як умр аз рӯбоҳи озу ниёзу тамаъ домангир аст.

Як умр мехоҳам бидонам, ки дар ман шер бештар аст ё рӯбоҳ. Занро гӯрба меғӯянд!..

II II II

БАЪДИ ЧИҲИЛ СОЛ. Баъди чихил сол решаи дарахи чанор ба қаъри замин мерасад.

Баъди чихилсолагӣ боғи хиради мардон саросар мешукуфад.

Баъди чихилсолагӣ, гулшани хусни занон сӯи хазонрез рӯй гардонда, дар пардаи хузну таассуф оҳанги ғамангези пажмурдагӣ оғоз мекунад...

Чӣ бераҳмӣ, чӣ беадолатӣ, чӣ мантиқи бемантику бераҳмонае ниҳон аст, дар ин ҳақиқати талх, дар ин оғози анҷоми фасли сабзгунаи ношукуфой! Ин гулбуни нозанин фасле рӯй ба хазон меорад, ки дили зан аз фасонаи ҷавонӣ, аз ишқ, аз таронаи орзуҳои ахурой лабрез аст... Вақте ки зан ба камоли нозанини ҷамол мерасад, вақте ки зан асрори хунари волои дилбариро кашф мекунад, вақте ки зан донишгоҳи пурасрори нозу адоро бо баҳои аъло хатм карда, нақши мардафкани устодиву шогирдиро ба як бор мебозад, вақте ки зан ба маънии асл зан мешавад, ҳамин вақт боғи гулафшони хуснаш рӯ ба хазон меорад... Дар таҳлили ин ҳақиқати талх на танҳо кӯрбинии ҷашми инсофи одамизод, балки хирагии дидаи табиат низ, ки мизону меъёри ҳақиқат аст, ба назар мерасад...

II II II

Муסיқӣ оҳанги қудсии рӯҳи инсон аст, ки ҷонро ба рақс меорад.

II II II

Онеро, ки душманони тавоно дорад, дӯстони қаввитару тавонотасе мебояд! Парвардигоро, дӯстони камшуморамро қавӣ гардон!

II II II

Ранчиш чанд навъ мешавад, аммо ман ду хел ранчиширо медонам; Ранчиши хомӯшона ва баландоворо. Ман баландово меранчам!

II II II

Одам барои худнамоӣ, пӯхратнамоӣ ва оламкушоӣ ба дунё меояд, аммо онро ҳақиру бечора тарк мекунад.

II II II

БАЗМИ ҚУРБОҚАҲО ДАР БОҒИ БУЛБУЛОН. Сел омад! Аз борони дидагони ошиқони таҳқир шуда, сел омад! Хонаи мӯрро об зер кард. Кӯлоҳи хут-хутахро об бурд. Мурғони ошиқ гулшани хазонрасидаро тарк карданд. Булбулони ғамзада худро дар шоҳаҳои гулбуни боғи офатрасида овехтанд... Базми зишту беназми қурбоқаҳо оғоз ёфт!.. Қотилони андаледон! Марҳабо ба базми қурбоқаҳо, ба маҳшари фарорасидани охирзамон!..

II II II

Аз гӯри кӯҳна, – аз ҳавзи шиноварии қурбоқа, маъзарат мехоҳам!..

II II II

Зору залилии қавме чурми қабила аст. Хориву зории миллате ҷазои осмонҳост!

II II II

ҲОЛАТИ МАСТИВУ ҲУШЁРӢ. Бахт ҳолатест байни мастиву ҳушёрӣ, хобу бедорӣ, дарду бедардӣ, бардамиву беморӣ, хубиву бадӣ, зиштиву зебой... Бахт чизест, ки ҳама меҳоҳанд дошта бошанд, аммо касе намедонад, ки он чӣ ӯ меҳоҳад чист ва дар кучост.

Хушбахт касест, ки ҳаёли бахро дар сар надошта бошад.

Хушбахт онест, ки надонад бадбахт будан чист!

II II II

Дар ҳама қор метавон пӯшаймон хӯрд, ба ҷуз ибодати самимона ба даргоҳи падару модар, ба даргоҳи онҳое, ки моро зиндагӣ ато кардаанд.

II II II

Дар ҳама қор метавон дер қард, ҷуз имон овардан ба имони имони худ!

II II II

Ман аз беақлии одамон ҳастаам, онон аз ақли кӯргиреҳи ман.

II II II

Мани зан, пеши бечинсон нагирям,
Аз он тарсам, ки номардам бигӯянд!

II II II

ҶАРОҒИ МУРДАИ РАҲНАМОЁНИ БЕРАҲӢ. Сиёсат бозист, бозии даҳшатноки гурӯҳи беинсофу безот, бозии бе конуну қоидаву як тарафаи тоифае зиштаъмол, бозии макру фиреби айёрона, бозии номардонаи як вачаб роҳи мушкилгузари ҳунарро тай накарда, ба баландтраин қуллаи мақсад расидан...

II II II

Атр шеъри нақҳати ҳастист.

II II II

Атр нафаси хушбӯи димоғи таманнои рӯҳ аст.

II II II

ҲАФТ ШАҲРИ ИШҚ, ҲАФТ КӢҲИ РӢҲ!

“Ҳафт шаҳри ишқро Аттор гашт,
Мо ханӯз андар хами як кӯчаем!”, –

Орифона, ошиқона, беҳудона ба худу ҳамагон хитоб карда аст, қуллапаймои моҳири ҷодаи тариқат Мавлоно Ҷалолиддини Балхӣ-Румӣ... Оре, шайх Аттори нишобурӣ ҳазор аждаҳори нафси инсонияшро кушт, то ба фатҳи ҳафт шаҳри ишқ мушарраф гардад. Марғи нафс бемарғии рӯхро зода, ба шоир зиндагии ҷовидона ато кард ва ўро қиблагоҳи ошиқони содиқи роҳи ҳақиқату тариқат сохт, аммо мо, ҳамонем, ки ҳамонем! –

Ҳафт кӯҳи рӯхро Аттор гашт, –
Мо ханӯз андар хами нафси худем!

II II II

Инсон ду Ватан дорад; –

Гаҳвора ва тобӯт!

Роҳе, ки мо аз гоҳвора то тобӯт тай мекунем, сафар аз Ватани тифлӣ ба Ватани пирист!

II II II

Муҳаббат рӯи дигари нафрат аст, зеро нафрат бидуни муҳаббат вучуд нахоҳад дошт!

II II II

АҲГАРИ УМЕДУ ШАРОРАИ ИШҚ. Ғамбемории ноумедӣ, ки аз марги орзуҳо сар мезанад, қотилтарин беморист. Ин дард рӯхи инсонро коста, дар авҷу хурӯҷ беморро ба ҳалокат хоҳад расонд... Давои ягонаи ин дарди беному бенишон аз нав шукуфтани аҳгари умеду шарораи ишқ дар хун, дар ҷон, дар рӯхи ғамбемор хоҳад буд!..

II II II

Маъбаде мехоҳаму обидае,

В- аз нури яздонӣ чароғе,

Ки шаби ялдои раҳгумиву озарн-ошноӣ,

Миллате дар ҷустуҷӯи хештан,

Аз зулмату деғу дадон, дорад суроғаш!..

II II II

Инсони комил кист? –

Оне, ки надонад комил будан чист.

II II II

Инсони бузург кист? –
Оне, ки пирӯзии нафсро ба рӯҳ марги маргон шиносад.

II II II

Маъбадҳо ба чӣ кор оянд? –
Барои тамаъ ва гуноҳпӯшии одамон!

II II II

САДОИ СОЯИ САФОЛПОРАҲО. Қасру кӯшкҳои хароби хусравони салтанати мозӣ, мӯште зару зевар аз хирвори дороёни ба хок яксон ва сафолпораҳо, сафолпораҳо, сафоли бешумор...Сари хирмани беводгари ин шикастапораҳои шохид боре андешидаед?

Оё боре ба худ суол додаед, ки чаро маҳз сафолпораҳои ночизу беарзиш рамзи ҳашамату салобати хоку боди шохону каён гапта? Шояд бо ин рамзи сода таърих бо забони сафолпораҳо аз номи гузаптағони хок шуда ҳозирону ояндагонро хушдор медиҳад, ки оқибати ҳама оқибатҳо шикастан, рехтан, хок шудан аст! Эй аз хок расида ва бар хок даванда! Эй пайкараи сафолии ғурур! Эй мӯшти хок! Ҳанӯз, ки хок нашудаиву бар бод нарафтаӣ, ханӯз, ки ба порай сафол табдил наёфтаӣ, дар олами бишкан-бишкан кафшергар бош!..”

II II II

Табиати оташ, ки яке аз ҷаҳор унсурҳои ҳастист, аҷиб аст;
Дар маснади поксозии худ месӯзадӯ месӯзонад!

II II II

Оташ сӯзи рӯҳи инсонҳост, ки тавлид напуда фавтидаанд!

II II II

Мантиқи худсӯзии худсӯзонро, ин муаммои даҳшатноку
отабини сарбастаро чӣ гуна метавон бо ақлу хиради сард
шарҳу эзоҳ дод? Танҳо бо забони безабонии оташи
хомӯшӣ!

II II II

Оне, ки худро ба оташ медиҳад, оташи зиндагиаш,
оташгаҳи созандаи рӯҳу чонаш бебозгафт сард шудааст...
Барф оташ мечӯяд!

II II II

“Он чӣ киштӣ оқибат ҳамонро хоҳӣ даравид” – гӯянд
онҳое, ки гул кишта хор дарав кардаанд!

II II II

Марг имкони ҷовидонаи роҳат кардану орамидан аз
такопӯи бемантиқи зиндагист.

II II II

Марг хоб аст, хобе, ки бедорӣ надорад!..

II II II

Одамро хастагиву дилмондагӣ аз зиндагӣ ва зиндаҳо ба
ҳалоқат мерасонад!

II II II

Марги забон марги миллат аст!

II II II

Марги забон нуктаи охирин аст ба поёни китоби торих, фарҳанг, расму ойини як миллат, як мӯъҷизаи беназири офаридгор...

II II II

КАМ ШУДАНИ АФЗУДАН. Одамизод аз лаҳзаҳои нахустини ба дунё омаданаи ба тадриҷ, лаҳза ба лаҳза мемирад, аммо дар тақдирӣ будану набудан, дар гирудори зиндагӣ, ки гирудор бо марг аст, мурдани худро эҳсос намекунад.

II II II

Нестӣ низ ҳастист, аммо дар шакли нестӣ!

II II II

Зиндагиро ҳароси марг беҳол мекунад.

II II II

Бадгарин чазо чазои вичдон аст.

II II II

Даҳшатноктарин ҳукм ҳукми худ аз тарафи вичдону имони худ аст! Ваҳшатноктарин қатл низ қатли худ аз тарафи худ аст!

II II II

Шахси гадоро метавон таҳаммул кард, аммо миллати гадоро, зинҳор!

II II II

Хирад ҳазору чанд фасл дорад. Ман як фаслашро медонам;
фасли нодонии доной!

II II II

Зан ду умр дорад; Умри тӯлонии марги орзуҳо! Умри аз он
ҳам тӯлонитар -ояндаи наоянда!

II II II

Зан ду қотил дорад;
Боварии содалавҳона.
Нобоварии занона!

II II II

Охи бод бӯи хок дорад, – охи зани фирефта бӯи гулистону
чамани сӯхта...

II II II

МАНЗИЛИ ДИЛ. Меҳоҳам мардуми оламро ба хонаи худ
ба меҳмонӣ бихонам, аммо дар дилам ҷой нест. Ба
меҳмонии оламу одам шабаҳи ихлосу эътиқодамро роҳӣ
ҳоҳам кард!

II II II

БОЗГАШТ БА МАКТАБИ ОРУВУ ГУЛИ ХОР.

Фурсати аз боду бода гузаштан фаро расида! Бояст ба асли худ, ба решаи мавҷудияти худ бар гапг ва омӯзишу тадқиқоти ҳазорсолаи фалсафаи заҳмати шоиронаи оруи асалу нақҳати мадхушқунандаву наомӯхтаи гули хорро идома дод...

II II II

ЧАШМИ СЌЗАН. Онон, ки як умр нусхабардори боҳунари ҳунари дигаронанд, онон ки боре ба ҳуди худ пайравию тақлид накардаанд, аз лаззати заҳри худбиниву худсозиву худбозиву худшиканӣ бебаҳраанд. Қуллаи ҳунари аз паи худ рафтано кашф бояд кард; барои расидан ба худ, барои дидани дигари дигарон, барои расидан ба дигари дигарон!..

II II II

ИШҚИ ЗИСТАНИ НАЗИСТАН. Марина Цветаева, ин қурбонии гаронқадри қарни ҳунарқушу ҳунармандҳор, ин шоири чуз ба худ ба ҳама ошиқ, ишқи сўзони зистано дар нафаси назистан таҳаммул карда натавонист. Оқибат бори гарони рӯҳи бузургапро ба дӯши ҷони нотаваонаш афканда, ҳар дуру ба ҳалқаи дор ҳавола кард... Шоир аз баҳри ҷон гузашт, то он ҷӣ аз рӯҳи волои ӯ боқӣ монда буд, дар гирудори бераҳмонаи таҳқири зистани назистан ба хок яксон нашавад. Марғи Марина Цветаева марғи ҳунар, марғи ҳама ҳунармандони беназири қарни бистум аст, ки дар фишори таҳқири қобу қолаби сиёсати ҳунини замона зиста натавониста, ба худқушӣ расиданд!..

II II II

ВУҶУДИ ҲАҚИҚАТ ДАР ҲАМА ҶО, ДАР ҲАМА КАС. Офаридгор инсонро барои эҳсос кардани вучуди ҳақиқат дар ҳама ҷо ва дар ҳама кас, барои дарёфтани ҳақиқати қул дар ҳама ҷо, офаридааст. Аммо барои

дарёфтани ҳақиқати кул, ки худи худост, одамизод чисману
рӯҳан зинҳор омода нест, зеро ба ҳақиқати кӯл расидан ба
худо расидан аст. Ба худо расидани инсонии ҳокӣ, ки
офаридгор ҳамчун нусхаи худ офаридааст, ба асл расидану
маҳв шудан аст!

Офаридгор нусхаи худро дӯст медорад ва маҳв шудани
онро намехоҳад!..

II II II

РИСОЛАИ ШОИРОНА ДАР МАВЗӢИ “СЕБ”-И ИСҲОҚ НЮТОН, Ё САРГАРМӢ ДАР БОҒИ АНДЕША.

Чӣ хубе, ки он гоҳ ба фарқи сари гаронбаҳои олими
хаёломанд ҷои себ чормағзи сангини кокос сарозер нашуд!
Дар акси ҳол олим як умр ба табобати мағзи нобиғааш
машғул гапта, олам аз кашфи ҷозибии кашии чисмҳо
бенасиб мемонд. Бе шубҳа ҳама кори офаридгор барои
беҳбудӣ, камол, пешравӣ ва тарбияи рӯҳиву чисмӣ
одамизод аст! Агар ҷунин намебуд, магар як себи шохи
дарахтро аз рӯи одати ирсӣ тарк карда боиси ин қадар
саргармиву фикру хаёл ва баҳсу андеша мешуд? “Себ” – и
ҷаноби Исҳоқ Нютон маро, як шоири хаёлии суханҷӯю
суханбофро низ маҷбур кард, ки дар сояи дарахти себи як
боғи бесоҳиб, ҷои себи маҷонӣ хурдану дар таркиби ҳуни
худ оханафзудан ба асрору

мантиқи қувваи кашии сар ба сар бизанам ва ҳаракати
ногузиру тарафайни чисмҳоро дониставу надониста,
хоставу нахоста, фаҳмидаву нафаҳмида пайгирӣ бикунам
то ҳулосае берун орам, ки дар табиат ҳеч гуна чисми
мурдаву бечон вучуд надорад. Ба қавли шоир ҳатто” санг
ҳам диле дорад!..” Себ аз он шоҳаи дарахтро тарк мекунад,
ки қувваи кашии замин онро ба “ҳаракат” маҷбур
месозад. Тахминан ҷунин аст, мағзи кашфи оламгирӣ
олим... Олами илму фан он гоҳ барои соддагии худ, сӯи
олими нобиға табассуми узромезе карда, кашфи ӯро гӯиё
ҳамчун ҳақиқати кул, бидуни тасдиқу инкор, бидуни

баҳсу андеша пазируфт. Баҳси хомӯшноаи ман низ пеши худ бо “себ” – и чаноби Исҳоқ баъди садсолаҳои сипарӣ шуда, чуз кушиши аз роҳи дарку андешаи хусусӣ ба мантиқи ҷисму ашъи масъалаиҷодкарда расидан дигар ҷизе нест! Аз вақти кашфи “себ” – и Нютон садҳо баҳорон хазон шуданд, миллионҳо дарахтони себ гулу ғурра карда, комҳоро ширин, хокро ғизо бахшиданд. Ба назари нависандаи ин сатрҳо себ низ , на танҳо себ, балки ҳама ҷисмҳои зинда, аз рӯи барномаи ҷовидонаи табииву ирсии худ “амал” мекунад. Себ низ, на бо “фармони кашии замин” шоҳаи дарахтро тарк мекунад, балки вазифаи “себона” – и худро аз оғоз то анҷом иҷро карда, “аз тифлӣ то пирӣ” роҳи худро паймуда, ҷои худро барои самари нав омода месозад... Чунин ақидаро на танҳо ба Себ, балки ба ҳама мавҷудиятҳои зиндаи табиат, аз содатарин гиёҳ то мураккабтарин дарахт метавон нисбат дод. Барои мисол роҳи баргро аз оғоз то анҷом менигарем. Ҷаро барги сабз, барги тар, барги вазнин шоҳи дарахтро тарк намекунад? Чунки барги сабз ҳанӯз зард нашудааст, ҳанӯз хушк нашудааст, ҳанӯз роҳи “баргона” – и худро, аз рӯи коди ирсият напаймудааст, ҳанӯз аз оғоз ба анҷом нарасидааст... Барг ҳамон вақт шоҳи дарахтро тарк мекунад, ки ҷои ранги сабзи обдору зиндагидорро дар рағҳояш, ранги зарди фарсудаи ба хушкӣ расида иваз бикунад. Барги зард, барги сабук шуда ба дарахт падруд меғӯяд. Барг дар сабзияш, “ҳангоми тару вазнин буданаш” аз рӯи қонуни кашии чун себи “расидаву обғирифтаву пӯхтаву вазнин” бояд шохсорро тарк мекард, аммо ҳолати баракс мушоҳида мешавад. Ин мушоҳидаи бидуни ихтиёр касро ба андешае водор мекунад, ки себ на барои он меафтад, ки қувваи кашии ӯро ба ин амал маҷбур мекунад, балки Себ аз камали расидан, аз вазни тани обистани худ, аз беҳолии шохсор, аз сардии ҳавои тирамоҳ, аз нафаси марговари сармо, аз ба охир расидани роҳи ирсӣ, аз сарғумии бемантиқи

ҳаракат дар хатти охирина инкишоф, аз хӯрда шудани кафи пой худ дар ҷодаи талошу кушиши ҳаракати будан, аз гирудору рақси беист, дар дами боду боронҳои шаддид, аз пирӣ, аз роҳи себонаи худро дар таги чарх ба поён расондан ва ҷои худро мисли ҷаҳор фасли сол, мисли ҷаҳор фасли умри одамӣ ба ояндагон додан, дарахтро тарк мекунад... Себ меафтад, ки бимирад!.. Аз рӯҳи олими нобиға барои баҳси “себона” маъзарат мецоҳам. Умедворам, баҳси шоиронаи ман дар гирди як себ, ки аз баҳсу фалсафааш, газида хӯрданаш осону муфидтар буд, қонуни азалии капишро вайрон накарда, ҳаракати ҷовидонаи заминро дар гирди тирӣ худ боз нахоҳад дошт!..

II II II

ЭЪҶОЗИ КАЙҲОНИИ ХОКИЁН. Кайҳон дар ҳунари офариниш, ҳоса дар иҷоди сеҳру мӯъҷизаи ишқ аз фарзандони заминияш пас уфтода аст! Лайливу Мачнунҳо, Ромеову Чуллетаҳо, Саломону Абсолҳо, Вомиқу Узроҳо, Хусраву ширинҳо!.. Ҳар миллат, ҳар халқият, ҳар қабила ҷуфти ошиқони худро офарида, онҳоро аз шодии дидору лаззати васл бераҳмона маҳрум карда, ишонро аз ғами ҳичрон кушта, дар мотами қурбониёни худ ҷовидона ба мотам нишастааст! Ошиқони ноқому зиндаҷудову намирандаи асотирӣ, ин ҳамзамонони бидуни даври замонҳо, ин будаву набудаҳо, ин фарзандони нозпарвару маҳзуни ишқ ба боғҳо ҳусн бахшиданд, сарморо оташ доданд, фасли панҷуми умри инсониро офариданд, роҳу равиши зиндагии инсонро дар таҳи чархи раҳнамо дигар карданд... Ҷӯ гуна метавон иқрор нашудан, ки ишқ, танҳо ишқ муаллифи хама асарҳои бузурги олам асту хоҳад буд?!

II II II

ОБ, САРОБ, КЎЛМАК. Ҳар кас бо дидаи худ офтобро мебинад, чодаро мепаёмояд, чоҳу вартаро месанҷад, аммо чун кор ба равишу биниши ақида мерасад, одамон аксар аз паи дигарон мераванд, хатой дигаронро такрор мекунанд, дар балои чурму гуноҳи дигарон мемонанд, дар кўлмаки ғаждӣи дигарон ғарқ мешаванд.

II II II

Аз нигоҳи ихсосам, хуни шеърҳоям сард шудааст.
Бидуни ин сўз шеър гуфтан маънӣ надорад!

II II II

ХУЛОСАИ БЕМАНТИКӢИ АҚОИД. Ҷангҳои олам аз оғоз то анҷом ҳама хулосаи бемантикӣи ақидаҳои ба ҳамдигар муҳолифанд, ки ба ҳам сарбасар зада, аз дарки бемаънигӣи худ, ҷои худкушӣ кардани соҳибақидагон, ба қатли ом, ба худкушӣи беҳудонаи миллионҳо оварда расондаанд.

II II II

ПАЙВАНДИ ДУРУД ВА ПАДРУД. Адовати оштинопазири ақидаҳои ночиз, зинҳор кирои онро надоранд, ки одамон хушбошии дурудро ба падрудӣ худкушӣ иваз бикунанд.

□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□ □□□

□□□□□□□ □□□,

□□□□□□ □□□

□□□□□□□ □□□□□□□□□.

□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□,

□□ □□□□□□□ □□□□ □□□,

□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□.

□□□□ □- □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□,

□□ □□□□□□ □□□□

□□□□ □□□□□ □□□□□□□□

□□□□□□□

□□□□□□□

□□□□□□□□□.

□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□

□□□□□□□□□

□□□□□□□□,

□□ □□□ □□□□ □□□□□□

□□□ □□□□ □□□□-

□□□ □□□□ □□□,

□□ □□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□

□□□□□□□□□.

□□□□□□□.

1997

Гулрухсор

“РӯЗНОМАИ БЕРҶЗ”:

Китоби аввал. 1998. 145 с.

Аз саҳифаи аввали “Рӯзномаи берӯз” хонанда ба олами пурасрори андешаҳои муаллиф ворид шуда, андар он бо худи бе худ сайр мекунад, раҳгум мезанад, худро мечӯяд, зеро “ ба инсон ҳама чиро метавон омӯхт, ба ҷуз дар олами андешаи дигарон кашф кардани олами худро!..” Рӯзномаи берӯз” баъди романи “ Занони Сабзбаҳор “, дуввумин

асари насрии шоир аст, ки ба хонандагон пешкаш мешавад. Ошиқони шеъри Гулрухсор баъди хондани “Рӯзномаи берӯз” низ хоҳанд донист, ки шоир дар навиштани наср ҳам шоир хоҳад монд.

1. Гулрухсори сенздаҳсола.
 2. Аз чап ба рост: Апаи Олуфта, Гулхандон, апаи Мастона бо писарчааш Ҳикмат, Гулрухсор. (1964)
 3. 1964.
 4. 1965.
-

2

1969. Таронаи ҷавонӣ.
1976. Баҳор.

3

Хонаи падар.

4

“Азизи ман, азизи сад ҷаҳон шав!”. 1976.
Азизи модар. 1978.

5

“ Салом, Роғун!” 1976.
“Падруд, Роғун!” 1976.

6

Дар меҳмони нависандаи маъруфи рус Михаил Шолохов. Москва. 1969.

7

Москва. Китобхонаи ба номи Некрасов. (аз чап ба рост) С.И. Липкин, Мирсаид Миршакар, Мирзо Турсунзода ва Гулрухсор. 1972.

Мунаққид Ахиёр Ҳакимов, шоира Мавҷуда Ҳакимова, нависандаи маъруфи қазок Анвар

Олимҷонов, устод Бокӣ Раҳимзода ва Гулрухсор.

8

Москва. Маҷлиси Панҷуми адибони ҷавони
Иттиҳоди Шӯравӣ. 1969. Адибони ҷавони мамлакати
шӯро дар сӯхбати нависандаи маъруфи рус
Константин Федин.

Бо шоир Николай Тихонов.

9.!

Душанбе. Тобистон. 1978.

Яхч. Дар сари сарчашмаи илҳом.

10

Бунёди Фаҳанги Тоҷикистон. Дар сари дастхати
қадима бо олимони тоҷик. 1991.

11

Москва. Хонаи адибон. Бо шоираи номдори рус, яке
аз тарҷумонҳои фаъоли ашъори шоир Римма
Казакова. Москва. 1973

Москва. 1986. Анҷумани ҳаштуми адибони
Шӯравӣ. Вакилони анҷуман: Гулрухсор, мунақид Е.
А. Кривицкий, шоири номдори рус Андрей
Вознесенский.

12

Шаҳри Фрунзе. (Бишкек) 1978. Дар бӯстонсарои

нависандаи маъруфи ҷаҳон Чингиз Айтматов.

13

Вилояти Ленинобод. Рӯзҳои адабиёти Шӯравӣ дар Тоҷикистон. Саёҳати “Баҳри тоҷик”. Гулрухсор бо дӯст ва тарҷумони ашъораш шоираи номдори рус Татьяна Кузовлева.

14.

Деҳаи Қаратоғ. Рӯзҳои шастсолагии устод Мирзо Турсунзода. Меҳмонони ҷашн аз ҷаҳ ба рост: Александр Дзасохов, нависандаи маъруфи озар Мирзо Иброҳимов, Гулрухсор, Б.Расо. 1971.

15

Гулрухсор; “Баҳри ман ҳар тепшаи сабзи кӯҳистон минбар аст!”.

16

Бо ҷашми дил...